

ПЪЛЕН ИЛМИХАЛ

СЕ'АДЕТ-И
ЕБЕДИЙЙЕ

[Безкрайното щастие]

Хюсеин Хилми Ъишък

СЪДЪРЖАНИЕ

Точка №

1 – Чрез следване на Мухаммед “алейхисселям” се постига щастие.....	4
2 – Подчинението към Мухаммед “алейхисселям” е част от подчинението към Аллаху теалю.....	10
3 – Как се приема исляма? Келиме-и шехадет	11
4 – Учените на ехли суннет	11
5 – Водачът на ехли суннет е имам а’зам Ебу Ханифе.....	11
6 – Величието на имам а’зам.....	11
7 – Книгите на ехли суннитските учени.	11
8 – Онзи, който пише измислен тефсир (тълкувание на свещения Коран), напуска исляма.....	13
9 – На кой превод на свещения Коран може да се има доверие?	13
10 – Крадци на вяра.....	13
11 – Неща, които стават причина за напускане на исляма.....	14
12 – Признакът за наличие на вяра в сърцето е подчинението към законите на исляма.....	24
13 – В земния живот богатата на Аллаху теалю са за всички	25
14 – В отвъдното за безверниците няма да има милост	27
15 – Признаците за наличие на истинска обич.....	27
16 – Мухаммед “алейхисселям” е Любимият на Аллаху теалю.....	28
17 – Чудесата на Пейгамбера ни и величието на Коран-и керим.....	28
18 – Как се осъществява подчинението към Пейгамбера? Детското възпитание	30
19 – Хубб-и филлях, бугд-и филлях. Признаците за доволство от съдбата	36
20 – Немюсюлманите са два вида.....	37
21 – Подчинението към Мухаммед “алейхисселям” е задължително условие за влизане в Дженнета	38
22 – Доброто, извършено от безверниците, остава тук (в земния живот).....	39
23 – Земният живот е нивата на отвъдния	39
24 – Знанията, отнасящи се до отвъдния живот, са отвъд възможностите на ума. Те не могат да бъдат открити с него.....	40
25 – Какво е Коран-и керим. Преводите на свещения Коран	43
26 – Грешките в иджтихада. Величието на имам а’зам.....	51
27 – Какво е иджтихад? Кой са муджтехидите?.....	55
28 – Суннет-и муеккеде и суннет-и зеваид.....	57
29 – Нещата, които правят немюсюлманите, са два вида	58
30 – В следването на Расулюллах има седем степени.....	59

31 – 2/67	Вярата на ехли суннет, харамите и извършването на покаяние. Мехди “алей-хиррахме”	60
32 – 3/38	Тази общност ще се раздели на 73 групи.....	81
33 – 3/101	Не е позволено да се тълкува свещения Коран според разбиранията на философите	83
34 – 2/19	Трябва да се следва суннета и бяга от бид’атите	83
35 – 3/22	Телата на политеистите не са мръсни: нечисти са техните убеждения.....	86
36 –	Отговори за един студент. Научните знания показват наличието на един Творец. 89	
37 – 2/31	За земното трябва да се работи, колкото ще се остане тук, а за ахирета – толкова, колкото ще се остане там	95
38 – 2/89	В земния живот трябва да се вършат неща, които са полезни за отвъдното ...	99
39 – 2/58	Реанкарнацията и пренасянето на душите от едно в друго тяло не съществува. Знания за алем-и мисал и думите на учените в природните науки	100
40 – 3/31	Алем-и ервах, алем-и мисал, алем-и еджсад. Гробното мъчение.....	112
41 – 4/29	Севабите за повеляване на повеленото и възбраняване на възбраненото са големи.....	115
42 – 2/81	Вера’ и таква. Признаци на искрения ибадет	125
43 – 2/66	Тевбе, вера’ и таква.....	128
44 – 2/82	Важността на фарзовете, суннетите и нафилетата, и различията между тях. 133	
45 – 3/17	Вяра, ибадети и необходими наставления	134
46 – 3/34	Вяра, ибадети и харами.....	154
47 – 3/35	Ценността на ибадетите, извършени на младини	156
48 – 3/57	Всичко е създадено от небитието. Гръцките философи.....	157
49 – 4/14	Условия, които трябва да бъдат изпълнени от желаещия да напредне в пътя на тасаввуфа.....	158

Започваме да пишем книгата “Се’адет-и Ебедиййе/Безкрайното щастие” с Бесмеле (с името на Аллāху теāлй). В земния живот Аллāху теāлй (Всевишният Аллах) проявява милост към всички хора. Създава и изпраща полезните за тях неща. В отвъдното ще опрости, на когото пожелае от онези мюсюлмани, които са заслужили да отидат в Джехеннема (Ада), и ще ги въведе в Дженнета (Рая). Само Той създава всички живи същества и ги поддържа в съществуване, само Той ги защитава от страх и ужас. Ние, осланяйки се на уважаемото име на Аллāху теāлй, започваме да пишем тази книга.

ПЪРВА ЧАСТ

1 – Нека Аллāху теāлй ни дари с честта да следваме Мухаммед Мустафā “салляллāху алейхи ве селлем” – който е султанът на двата свята и най-високопоставеният човек във всяко едно отношение –, защото Аллāху теāлй много обича онези, които вървят по неговия път. Придържането към примера му, дори колкото частица, е по-ценно от всички наслади в земния и блага в отвъдния живот. Същинското превъзходство е в следването на неговия суннет (път, религия) – в това се изразява честта и превъзходството на хората. [Думата суннет (сунна) има три различни значения. В случая означава “заповедите и забраните на исляма”.]

[Да се следва означава да се върви по неговия път. Неговият път е пътят на Корāн-и керйм и носи името ислям. Човек, за да може да го последва, трябва най-напред да повярва, после да изучи исляма добре, след това да изпълнява фарзовете и отбягва харāмите, после да върши суннетите и да се страни от мекрūхите, а след това да се опитва да го следва и в мубāхите.]

Вярата е необходимост за цялото човечество. Тя е крайно наложителна за всички. Онези, които имат вяра, са длъжни да изпълняват фарзовете и отбягват харāмите. Всеки мюсюлманин обича Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” повече от себе си и своя имот. Един от признаците на тази любов е изпълняването на суннетите и отбягване на мекрūхите. След като мюсюлманинът направи всичко това, идва ред за мубāхите. Колкото по-голяма стриктност проявява в тяхното съблюдаване, толкова по-зрял и съвършен ще стане, т.е. толкова повече ще се доближи до Аллāху теāлй и ще спечели Неговата любов.

Да се повярва означава да се хареса и приеме от сърце всичко онова, което Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал. Онези, които вярват по този начин, се наричат мюсюлмани. Неверието в дори една негова дума и съмнението относно нейната уместност и полезност са равносилни на отричане на исляма. Такива хора се наричат неверници [врагове на Аллах]. Заповедите на Аллāху теāлй, които са ясно повелени в Корāн-и керйм, се наричат фарзове. Онези неща, за които е казал ясно и категорично “Не ги правете!”, се наричат харāми. Онези неща – които

Аллāху теāлй не е споменал ясно, но Пророкът ни “алеихиссалйту весселйм” е похвалил тяхното изпълнение или е извършвал редовно, или не е възбранявал, когато е виждал някой друг да ги върши – се наричат суннети. Нехаресването на суннета е куфр [изкарва от исляма]. Онзи, който харесва даден суннет, но не го изпълнява, няма да бъде наказан в отвъдното. Онези неща, които той не е харесвал и заличават севāбите на ибāдетите, се наричат мекрūхи. Дела, които не са нито повелени, нито забранени, се наричат мубāхи. Съвкупността от всички тези заповеди и забрани се нарича “Ахкйам-и иляхиййе”, “Еф’āl-и мукеллефйн” или “Ахкйам-и ислямиййе”.

Еф’āl-и мукеллефйн се състои от осем части. Това са: фарз, вāджиб, суннет, мустехаб, мубāх, харām, мекрūх и муфсид. Онези неща, които не са забранени, или забранени, но забраната се отменя поради необходимости, оправдания и причини, които ислямът приема, се наричат халяли. Всички мубāхи са халял. Например, халял е да се излъже, за да се сдобрят двама мюсюлмани. Наред с това не всички халяли са мубāх. Например, не е мубāх, а е мекрūх да се пазарува, когато се чете езāн, въпреки че пазаруването – в своята същност – е халял.

Изучаването на основите на вярата, фарзовете и харāmите е фарз (задължение за всеки). Тридесет и три от фарзовете са известни, като четирите стоят в основата на религията. Това са: изпълняване на намāз, говеене (оруч, орудж), даване на зекят и извършване на хадж. Тези четири фарза, заедно с вярата, се наричат “условия на исляма”. Онези, които вярват и изпълняват поклоненията, т.е. тези четири неща, се наричат мюсюлмани. Онзи мюсюлманин, който изпълнява всички тези четири задължения и отбягва харāmите, се нарича съвършен или зрял. Ако има пропуски в едно или във всички тях, това значи, че не е стриктен в следването на исляма. Онази вяра, която не го предпазва от това поведение, ще го опази само на този свят. Той много трудно ще умре с вяра. Ймāнът е като свещта, а заповедите на исляма са като стъклото на фенера. Фенерът и свещта заедно са като исляма. Свещта много бързо изгасва без фенера. Нито има ислям без вяра, нито вяра без ислям.

Религията е пътят, който Аллāху теāлй е показал, за да води хората към вечно блаженство. Кривите пътища, измислени от хората под името на религията, не се наричат религии, а форми на безверие. Аллāху теāлй, от времето на Āдем “алеихисселйм”, е изпращал на човечеството – на всеки хиляда години – по една религия, посредством един пророк. Тези пророци се наричат расūл. Освен това Аллāху теāлй във всеки век е натоварвал най-чистия за времето човек с пророческа мисия и е подсилвал религията чрез него. Тези пророци (пейгамбери), които следвали расūлите (канели хората към техните религии), се наричат небйи. Всички пророци са предали една и съща вяра, т.е. искали от своите общности да вярват в едни и същи неща. Но тъй като религиите им, т.е. нещата, които е трябвало да бъдат

изпълнявани или отбягвани със сърце и тяло, били различни, те изпълнявали различни видове ислям.

Онзи, който вярва и адаптира себе си към законите на исляма, е мюсюлманин. А онзи, който иска да адаптира исляма към своите желания и удоволствия, е неверник. Такива хора не разбират, че Аллāху теāлй е изпратил религиите, за да премахне желанията и удоволствията на нефса и да възпре неговото непокорство.

Всяка поредна религия е променяла предишната. Най-новата религия, която е променила всички предишни религии – т.е. събрала ги е в себе си, и която няма да се промени до Сетния ден (Къймет) –, е религията на Мухаммед “алейхисселām”. Днес, религията, която Аллāху теāлй харесва, е ислямската, основана върху тези закони. Онези, които изпълняват фарзовете и се въздържат от харāмите, ще бъдат дарени с блага в отвъдното (āхирета), т.е. праведните дела носят севāб. А другите, които не изпълняват фарзовете и не се въздържат от харāмите, ще получат наказания и ще изтърпят болки, т.е. лошите дела носят грехове. Фарзовете, изпълнени от неверниците, не се приемат, т.е. това не носи севāб. Същото се отнася и за мюсюлманите, които изпълняват суннетите, но не съблюдават фарзовете. Т.е. това не е проява на подчинение към Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Ако даден човек изпълнява всички фарзове, с изключение на един, той няма да получи севāб за нито един свой нāфиле или суннет ибāдет от този вид, докато не навакса фарза. Това е ясно декларирано в свещения хадīs от “**Мифтāх-ун-неджāt**”, където се казва: **“О, Али! Когато хората са заети с федāил (нāфиле), ти се опитай да допълниш фарзовете.”** и в този в третата част на книгата на имām Газālй “**Дуррат-ул-фāхира**”, където се казва: **“Аллāху теāлй няма да приема [нāфиле] намāза на онзи, който има (фарзови) намāзи за наваксване и носи дрехи от харāм.”** Книгата “**Мифтāх-ун-неджāt**” е публикувана от книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”. Когато мубāхите се правят с добри намерения и красиви помисли, човек печели севāб, а когато се изпълняват с лоши намерения или ако това става пречка за навременното изпълняване на някой фарз, човек получава грях. Ако в изпълняването на фарзовете се проявят и лоши намерения, дългът ще бъде изплатен и човек ще се спаси от наказанието за неизпълнение, но няма да получи награда (севāб), а може би грях. Фарзовете и суннетите на онези, които вършат харāми, стават сахйх (правилни), т.е. задълженията се изплащат, но не получават севāб. В книгата “**Хадйка**”, разяснявайки хадīs-и шерйфа “**Поклоненията на ехли бид’ат** (еретиците, новаторите в религията) **не се приемат**”, се казва: “Дори поклоненията на онези мюсюлмани, който вършат харāми, да станат сахйх, те не се приемат (за тях не се дават севāби, но ще се спасят от наказанието за неизпълнение).” Харāмите не стават мубāх, дори да се вършат с добри помисли. С други думи, освен че за харāмите никога не се дава севāб, а и онзи, който ги

върши, несъмнено ще получи грях. Севāб печели само онзи, който се въздържа от харāма с добро възнамерение, т.е. опасявайки се от Аллāху теāлй. Ако не го върши поради други причини, няма да получи награда, а единствено ще се спаси от греха. Празни и безполезни са приказките на онези, които се оправдават със слова като: “(Тези неща (заповеди и забрани) не са важни). Важно е какво има в сърцето ти. Моето сърце е чисто! Аллāху теāлй гледа сърцата (намеренията) на хората.” Това е измама! Признакът на чистото сърце е съблюдаването на исляма, т.е. на неговите заповеди и забрани. Това е подробно написано в 39-о писмо от първи том на “Мектūбāt”. На 246-а страница от “Шир’ат-ул-ислям” и в “Хадйка”, давайки информация за богобоязливостта (таквā), се казва: “Изпълняването на харāмите с добри намерения не ги прави халял. Доброто възнамерение не влияе върху харāмите и мекрūхите, и не ги превръща в ибāдети.”

На 73-а стр. от “Мир’āt-ул-мекāсид”, в Ибни Абидйн – в частта за възнамерението по време на абдест – и в превода на “Милел-Нихал” се казва: “Делата се делят на три части. Първата се нарича ма’сиййет, т.е. грехове. Това са неща, които Аллāху теāлй не харесва. Грях е да не се изпълняват заповедите или да се прави това, което Аллāху теāлй е забранил. Втората се нарича тā’ат, т.е. дела, които Аллāху теāлй харесва. Те се наричат още хасене. Той е обещал, че ще даде еджр, т.е. севāб (блага) за онези мюсюлмани, които вършат тā’ат. Третата се нарича мубāх. Това са неща, за които не е обявено, че са тā’ат или грехове. Те стават тā’ат или грехове в зависимост от намерението на извършителя.

Греховете не се превръщат в добри дела ако се вършат без възнамерение или с добри помисли. Свещеният хадйс “Делата стават добри или лоши според възнамерението” информира, че тā’атите и мубāхите (а не харāмите) носят севāб според възнамерението. Ако човек, за да угоди на някого, обиди друг, или даде милостиня с чужда (открадната) собственост, или ако построи училища и джамии с харāм пари, няма да получи награда. Очакването на севāб от тях е проява на невежество и непознаване на исляма. Жестокостите и греховете си остават грехове, дори да се вършат с добро намерение. Не правенето, а неизпълняването на тези неща ще донесе севāб. Съзнателното вършене е голям грях. Ако някой ги върши, защото не знае, че са харāм, също ще получи грях, защото незнанието и ненаучаването на онези неща, които са известни на повечето мюсюлмани, е грях. Дори в онези части на дār-ул-харб [държава, която не се управлява според исляма], където ислямските знания са разпространени, незнанието не се приема за извинение, а е грях.

За тā’атите се получава севāб без значение дали се вършат с или без възнамерение.

Тā’атите се приемат без значение дали се знае или не, че се вършат в името на Аллāху теāлй, т.е. носят севāб. Когато тā’атът се извърши в името

на Аллāху теāлā, става курбет. При изпълняване на курбет не е задължително да се прави възнамерение. Онзи тā'ат, при който е нужно да се възнамери за Аллах, за да се получи севāб, се нарича ибāдет (поклонение). Абдестът, извършен без възнамерение, не се нарича поклонение, а курбет, но въпреки това човек се изчиства (тахāрет от хадес) и може да изпълни намāз. Както става ясно, всяко поклонение е курбет и тā'ат. Четенето на Корāн-и керīm, даряването на имота като вакъф, освобождаването на роб, даването на милостиня, абдестът в ханефйтския мезхеп и други подобни – тъй като не изискват възнамерение –, са курбети и тā'ати, а не ибāдети. Ако вършейки тā'ат или курбет се възнамери заради Аллах, делото се превръща в ибāдет. Въпреки това тези неща не са повелени като ибāдети. Изучаването на науки, като физика, химия, биология и астрономия, които помагат за опознаването на Аллах, не е курбет, а тā'ат, защото неверниците проумяват съществуването на Аллāху теāлā не в процеса на тяхното научаване, а след това. Изпълняването на тā'ата с лошо намерение е грях. Добрите помисли и намерения увеличават севāбите на тā'атите. Например, да се седи в джамията е тā'ат. Но ако се мисли и съзерцава, че месджидът е домът на Аллāху теāлā, и се прави възнамерение за посещаване на дома на Аллāху теāлā, севāбът става по-голям. Същото важи и ако се прави възнамерение за чакане на времето за следващ намāз, за оставане в джамията с цел да се опазят очите и ушите от вършене на грехове, за извършване на и'тикāф и мислене за отвъдното, за споменаване (зикр) името на Аллāху теāлā, за правене на емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер (даване на наставление), за слушане на проповед, за проявяване на благоприличие (едеб) спрямо Аллāху теāлā, изпитвайки срам от Него, и др. За всеки нийет (възнамерение) ще се получи отделен севāб. По същата аналогия всеки тā'ат си има различни намерения и награди. Ибни Абидйн "рахметуллāхи алейх" е обяснил това, давайки информация за изпращане на пълномощник на хадж.

Всеки мубāх се превръща в тā'ат, когато се изпълнява с добро намерение. Ако се върши с лош нийет, става грях. Ако човек се маже с красиви ухания и облича красиви дрехи, за да изпита земна наслада, за да се покаже и изтъкне пред другите или за да привлече женското внимание, ще получи грях. За първото си намерение няма да бъде наказан в отвъдното, но то ще намали āхиретските му наслади. За другите две ще бъде наказан. Ако извърши същото дело, но с нийет за суннет, за почит към джамиите, за необезпокояване на мюсюлманите, които седят до него в месджида, за поддържане на чистота и здраве и опазване на достойнството и честта на исляма, ще получи отделни награди за всяко намерение. Ислямските учени са казали, че не бива да се пропуска правенето на красив нийет при изпълняване на всички мубāхи, било то ядене, пиене, спане или отиване до тоалетна. При започване на всеки мубāх, трябва да се обърне внимание на възнамерението. Ако намерението е добро – да се направи, ако не е само

заради Аллāху теāлā – да се остави. В един хадīs-и шерīф се казва: **“Аллāху теāлā не гледа вашия външен вид и имот, а гледа вашите сърца и намерения.”** С други думи, Аллāху теāлā не дава севāб, гледайки вашите нови и чисти дрехи, материално благосъстояние и постове. Той награждава или наказва, като взема под внимание мислите (намеренията), с които са изпълнени делата.

Следователно първото и най-важно задължение (фарз) за всеки мюсюлманин е да научи вярата, фарзовете и харāмите. Никой не може да стане мюсюлманин без да ги знае, не може да задържи своята вяра и да изпълни задълженията си към Аллāху теāлā, и да коригира и изчисти своите намерения и морал. А когато няма правилно намерение, никой фарз не може да бъде приет. В хадīs-и шерīф, поместен в **“Дурр-ул-мухтār”**, се казва: **“Едночасовото учене или преподаване на знание е по-голям севāб от правене на поклонения до сутринта.”** Авторът на книгата **“Хадарāt-ул-кудс”** на 99-а страница от своята книга казва: **“Учих “Бухārī”, “Мишкāt”, “Хидāйе” и “Шерх-и Мевākъф” от имām Раббāнī. Той насърчаваше младите към наука и ни казваше: “Първо наука, после тасаввуф.” Той забеляза, че отбягвам науката и изпитвам удоволствие от тасаввуфа, и ето защо – проявявайки милост – ми каза: “Учи наука! Невежите суфии стават играчки в ръцете на шейтāна. [Рутбетул илми а’лер рутеб] Най-високата степен е степената на знанието.”**

Изпълняването на фарзовете и суннетите, и отбягването на харāмите и мекрūхите с възнамерение за постигане на доволството на Аллāху теāлā (ихляс) и за печелене на севāб – т.е. следването на законите на исляма – се нарича правене на ибāдет (поклонение). Няма ибāдет без възнамерение. Човек, за да последва Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, първо трябва да повярва (īmāн), а после да изучи и изпълни повелите на религията (ахкām-и ислямийе).

“Да се повярва” означава да се пристъпи към следване на Мухаммед “алейхисселām” и да се влезе през вратата на щастието. Аллāху теāлā го е изпратил, за да призове всички хора към щастието. В 28-о знамение на сūra Себе по смисъл се казва: **“О, любими Мой Пейгамбере “салляллāху алейхи ве селлем”! Изпратих те на цялото човечество, за да ги благовестиш с безкрайно щастие и да им покажеш неговия път.”**

Например, много по-ценно е да се спи преди обяд, придържайки се към неговата сунна, отколкото да се прави поклонение по цели нощи, не придържайки се към нея. Спането преди обяд, наречено „Кайлюле“, е било от благословените навици на Пророка “салляллāху алейхи ве селлем”. Неспазването на оруч (говеене) и яденето и пиенето на Байрама, тъй като това е повеля на религията, е по-ценно от спазване на многогодишен оруч, който не съществува в нея. Зекят се нарича малка част от имуществото, която се дава на бедните по повеля на религията. Даването на малко зекят е по-ценно от даване на милостиня, колкото планини от злато.

Един ден емїр-ул-му'минїн (халїфът) хазрети Омер, след груповото изпълнение на утринния намāз, е погледнал към джемāата и забелязал, че един отсъства. Попитал за причината, при което му казали: „Той се покланя по цели нощи и сега може да се е оспал.“ Хазрети Омер отвърнал: „По-добре би било ако беше спал цяла нощ и изпълнил утринния намāз с джемāат.“

Онези, които се отклонили от исляма, макар да полагат усилие и да притъпяват нефса чрез муджāхедета, това им дело ще е неценно и презряно, защото не го правят в съответствие с исляма. Ако този техен труд бъде заплатен, те няма да получат нищо, освен няколко земни блага. Че какво струва всичко земно, че да се отдаде значение на част от него? Техният пример е като този на боклукчиите, които се трудят и изтощават повече от всички други, но получават най-ниски възнаграждения. А онези, които се подчиняват на исляма, са като ювелирите, които боравят с ненагледни скъпоценни камъни и безценни диаманти. Работят малко, но печелят много. Понякога техният едночасов труд носи печалба за стотици хиляди години. Това е така, защото делата, извършвани съгласно исляма, са много ценни и обичани от Всевишния Аллах.

[Това е съобщено на много места в Книгата на Аллāху теāлї. В 31-и āйет на сўра Āл-и Имрāн по смисъл се казва: „**О, любими Мой Пейгамбере “салляллāху алейхи ве селлем”! Кажи им: „Ако обичате Аллāху теāлї и искате и Той да ви обикне, следвайте ме! Аллāху теāлї обича онези, които следват мен.“**]

Хак теāлї не обича и не харесва нищо, което не съответства на исляма. А би ли могло да се даде награда (севāб) за онова, което не се харесва? Напротив, за него се дава наказание.

2 – Аллāху теāлї в 80-и āйет на сўра Нисā информира, че подчинението към Мухаммед “алейхисселām” е равносилно на послушание към Него. Следователно ако човек не се подчинява на Неговия Пророк, той няма да се е подчинил и на Аллāху теāлї. За да се акцентира върху важността на това, в свещения āйет по смисъл се казва “Разбира се, това със сигурност е така...” и не се дава възможност на някои хора, неспособни на правилно разбиране, да приемат тези две послушания за две различни неща. Аллāху теāлї в 150-и и 151-и āйет на сўра Нисā по смисъл казва: “Неверниците искат да отделят заповедите на Аллāху теāлї от заповедите на пророците Му. Юдеите казват: “Ние вярваме в Мўсā “алейхисселām” и не вярваме в Исус (Йсā) и Мухаммед “алейхимесселām”.” Християните пък вярват само в Йсā “алейхисселām” и го наричат хāшā (Аллах да пази) “Синът на Аллах”. Тази тяхна вяра и религия няма никаква стойност. Всички те са неверници. За всички неверници подготвихме много болезнено мъчение.” и изразява Своето недоволство от това състояние.

3- За да се постигне безкрайно блаженство е нужно да се приеме исляма. За целта не са нужни никаква формалности, като от вида на отиване при мюфтии или имāми. В 12-а глава на **“Макāmāt-и мазхариййе”** се казва: “Достатъчно е да се каже: “Повярвах в Аллāху теāля и Неговия Пророк, и на всичко, което той е донесъл от Него. Обичам приятелите (възлюбените раби) на Аллāху теāля и Неговия Пророк, и мразя техните врагове.” Тези, които са длъжни да аргументират всяко свое знание с доказателства от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, са учените, а не другите мюсюлмани. Те не са обременени с това.” Ибни Абидйн в частта за брака на неверника е казал същото. [Не е задължително да се обреже онзи старец, който е станал мюсюлманин. Ислямските учени са казали, че това може да се пропусне, защото според някои от тях обрязването не е оправдание за отваряне на аврета. В **“Хадйка”** и **“Берйка”** пише: “Ако възрастни или болни хора станат мюсюлмани, те не се обрязват ако не са в състояние да понесат болката.” Доктор Неджмуддйн Ариф бей в своята книга **“Amelī Cerrāhī”**, отпечатана през 1343 [1925] г., е казал: “Евреите обрязват своите момчета на седем дневна възраст, а мюсюлманите могат всякога. Много християни в Европа и Америка и техните деца се подлагат на обрязване поради здравословните ползи от него.” В тази книга и във **“Фенн-и хитāн”** на синопския депутат Ръзā Нӯри бей обрязването е подробно разяснено.]

4- Първото необходимо нещо за всички хора е да повярват съгласно знанията в книгите на ехли суннитските учени. Именно тези големи учени са онези, които са съобщили пътя на Мухаммед “алейхисселām”. Те от Корāн-и керйм са разбрали какво е искал да каже Аллāху теāля и от хадйс-и шерйфите са разбрали какво е искал да каже Пророкът ни. Пътят, който ще спаси човека в Съдния ден, е техният път. Ехли суннитските учени са тези, които са записали пътя на Пророка на Аллāху теāля и неговия Есхāб “радияллāху теāля анхум еджма’йн” в книги и са го опазили от промяна и изопачаване.

5- Тези учени от четирите мезхеба, които са достигнали до степената на иджитхāд и великите учени, превъзпитани от тях, се наричат **ехли суннитски**. Лидерът и основателят на ехли суннет е **имām а’зам Ебӯ Ханйфе Ну’мāн бин Сāбит** и двамата имāми Ебӯ Менсӯр Ма-турйдй и Ебӯл Хасен Еш’арй.

6- Сехл бин Абдуллах Тустерй “рахметуллāхи алейх” – който е бил от големите евлии, достигнали до степената хакйкат – е казал: “Ако имаше човек като имām а’зам Ебӯ Ханйфе “рахметуллāхи теāля алейх” в общностите на Мӯсā и Йсā “алейхимесселām”, техните религии нямаше да се превърнат в юдаизъм и християнство.”

7- Милионите книги, написани от този славен имām и от стотиците му ученици, и от хилядите велики хора, превъзпитани от тях, разпространили по света правилния път на нашия Пророк. Днес научаването на исляма чрез интернет е много лесно. Из свободния свят не остана град или село,

където да не може да се чуе за исляма. Ако някой, чувайки за исляма, пожелае да го научи правилно, Аллāху теāлй ще му отреди това, защото е обещал, че ще го направи. Сега са налице каталози, които изреждат имената на книгите за исляма, изпълващи световните библиотеки. Например, в книгата на Кятиб Челебй **“Кешф-уз-зунун”** са споменати 15 000 книги и 10 000 автори. Тази арабска книга е от два тома. Исмаил паша от Багдат е добавил още два тома към нея. Те съдържат близо десет хиляди имена на книги и автори. **“Кешф-уз-зунун”** е бил отпечатан през 1250 [1835] г. в Лайпциг. В горната част на страницата е изложен оригиналният материал, а отдолу – латинският превод. Още по-рано книгата е била преведена на френски през 1112 [1700] г. За последно е била отпечатана на арабски език в Истанбул между 1360-1366 [1941-1947] г. Имената на книгите в нея са подредени по азбучен ред. И четирите книги се продаваха в книжарниците на Министерството на образованието на Турция. Двухтомната арабска книга **“Есмā-ул-муеллифйн”** на Исмаил паша е била отпечатана в Истанбул през 1370 и 1374 [1951 и 1955] г. Тези две книги съдържат азбучната подредба на имената на авторите, посочени в **“Кешф-уз-зунун”** и в неговите добавки, и до всяко име са написани произведенията му. Днес из цял свят съществува една друга много полезна и ценна книга, която съдържа имената само на арабските ислямски книги и техните автори. В нея дори са посочени държавите и библиотеките, в които се намират тези книги, и техните номера. Тази немска книга, която носи името **“Geschichte der Arabischen Litteratur”**, е подготвена от Карл Брокелман и отпечатана в Лайден през 1362 [1943] г. Книгата **“Мифтāх-ус-се’āде”** на Ташкьопрузаде Ахмед ефенди **“рахметуллāхи теāлй алейх”**, авторът на **“Шакā’ик-и Ну’мāниййе”**, която разкрива биографиите на учените, израснали в Османската държава, дава определение и обяснява почти петстотин клона на науката, и предлага знание за книгите, свързани с тях, и техните автори. Тази ценна книга, запознаваща хората с ислямските учени и техните произведения, е била преведена от арабски от неговия син Кемāледдйн Мухаммед. Преводът се нарича **“Мевдū’āt-ул-улюм”** и е бил отпечатан през 1313 г. в печатницата на вестник **“Икдām”**. Продава се в книжарниците. Когато един разбран и съвестен човек види двадесетте основни клона на ислямското знание, заедно с техните осемдесет под клона, и учените в тях, и книгите, които са написали неуморно и безотказно, няма как да не се възхити на многобройността на ислямските учени и на тяхното майсторство по гмуркане в океана на знанието.

[Тези книги са оборили думите на натуралистите и материалистите, и измислиците на безверниците, които те се постарали да вкарат в исляма, и изгасили пламъка на подбудителството и развалата, подпалени от тях. Те, от една страна, са изложили срамотиите на онези, които се опитват преднамерено да изопачат значенията на Корāн-и керйм и да правят

грешни преводи, а, от друга страна, са записали ясно нещата, в които трябва да се вярва, и много правилно са представили на човечеството религиозните аспекти на всяко събитие и действие, което се е случило и ще се случи до Сетния ден.

Имената и биографиите на повече от осемстотин ученици на имām а'зам Ебӯ Ханйфе “рахметуллāхи теāлйā алейх”, които присъствали на уроците му, са записани в книгите. Петстотин и шестдесетима от тях са станали известни и големи учени в науката фикх, а тридесет и шестима са достигнали до степента да правят иджтихād.]

8- Всеки еретик (ехли бид'ат, новатор, реформатор в религията) се е отклонил от правия път, защото е извлякъл грешни значения, отнасящи се до вярата, от неясните āйети и хадйс-и шерйфи. Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Този, който дава грешно значение на Корāн-и керйм, опирайки се на своите мисли и знания, става неверник.”** Моля, прочетете петдесетата точка от бедите, причинени от езика, за които се дава информация в книгата **“Хадйка”** и **“Берйка”**. Ние не бива да купуваме и четем онези фалшиви тълкувания, които са бляскаво рекламирани, но изготвени от хора, които си нямат на понятия от религия.

9- Ценни и правилни са само онези знания, които ехли суннитските учени са разбрали и извлекли от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. Те са научили тези знания от Есхāб-и кирāм, а те – от своя страна – от Расӯлюллах. Всички мулхиди, еретици и невежи хора мислят и твърдят, че пътя, по който са поели, е съвместим с Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. От тези обяснения следва, че не всички значения, извлечени от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, са приемливи и достоверни.

10- За онези, които имат дори частица отклонение от вярата, която са съобщили тези велики и религиозни хора, няма вероятност за избавление от мъките на āхирета. Истинността на това е потвърдена от разума, от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, и от басйрета на евлиите (това, което виждат и проумяват чрез сърцата). Няма никаква вероятност за грешка. Словата и писанията на онези, които са се отклонили колкото косъм от правия път, показан от тези големци в книгите им, са отрови. Онези, които превръщат религията в средство за печелене на земно, и зъндъците, които се представят за хора на религията и пишат каквото им хрумне, са крадци на религия. Те крадат вярата на онези, които четат техните книги и списания. Онези, които са подведени от тях, мислят, че са мюсюлмани и изпълняват намāз, но тъй като вярата им е открадната (напуснали са религията), нито един от техните намāзи – както и всички други поклонения и благодеяния – не се приема и няма да върши никаква работа в отвъдния свят.

За тези, които продават своята религия за земно, е било низпослано 16-о знамение на сӯра Бакара, където по смисъл се казва: **“Невежите и глупаците дадоха своята религия, за да спечелят земни наслади и**

удоволствия. Продадоха отвъдното и купиха земното, т.е. желанията на своите страсти. Загърбиха пътя на спасението и се затичаха към гибелта. Те не спечелиха нищо от тази търговия. Те не узнаха пътя на търговията и печалбата, и загубиха много.”

11- Постигането на щастие и в двата свята зависи само и единствено от следването на султана на двата свята Мухаммед “алейхисселѝм”. А за да може да се последва е нужно да се повярва и да се научат повелите на исляма. Признакът на съществуването на правилна вяра в сърцето е приемането на неверниците за врагове и отбягването на нещата, които са характерни за тях и символизируют неверие, защото ислямът и неверието са две противоположности. Там, където се намира едната, другата изчезва. Две противоположности не могат да битуват на едно място. Оценяването на едната е равносилно на отхвърляне на другата. Аллѝху теѝлѝ е повелил на Своя Любим Мухаммед “алейхисселѝм”, който е притежател на красив нрав и изключително милосърден, да воюва срещу неверниците и да проявява твърдост срещу тях. С други думи, твърдостта към тях е част от добрия нрав. Славата и честта на исляма е в унижеността на неверието и неверниците. Този, който уважава неверниците, ще е унижил с това си деяние мюсюлманите. [Аллѝху теѝлѝ в 149-о знамение на сѝра тл-и Имрѝн е обявил, че онези, които отдават значение на неверниците и следват неверието, са в заблуда и ще съжаляват за това. В посоченото свещено знамение по смисъл се казва: **“О, вярващи в моя възлюбен Пророк “салляллѝху алейхи ве селлем”! Ако повярвате в думите на неверниците и се отделите от пътя на Пророка Ми “салляллѝху алейхи ве селлем” и ако бъдете подведени от измислените и доукрасени думи на враговете на религията, които претендират да са мюсюлмани (такива хора се наричат зъндѝци), и сторите да откраднат вашата вяра, ще станете от губещите и на двата свята.”**]

Аллѝху теѝлѝ е съобщил, че неверниците са врагове и на Него, и на Пророка Му “салляллѝху алейхи ве селлем”. Обичането на враговете на Аллѝху теѝлѝ и сътрудничеството с тях превръщат човека във враг на Аллѝху теѝлѝ и Неговия Пейгамбер “салляллѝху алейхи ве селлем”. Такъв човек може да се мисли за мюсюлманин, да казва Келиме-и тевхѝд и да твърди, че вярва, дори да изпълнява намѝз и всички други поклонения, но изобщо да не е наясно, че тези грозни дела са заличили из основи неговите вяра и религия.

[Неверниците (т.е. онези, които не харесват ислямската религия, донесена от Мухаммед “алейхисселѝм”, и казват, че тя не съответства на времето и науката) и муртедите (вероотстъпниците) открито и подло се подиграват с исляма и унижават мюсюлманите. Тѝй като оставането извън исляма съвпада с техните удоволствия, страсти и лоши желания, те наричат исляма “изостаналост”, а неверието “модерност, цивилизованост и просвещение”. Муртедите (вероотстъпниците) са хора, които са родени от

мюсюлмански родители, но си нямат на понятие от исляма и не са прочели и разбрали нито една книга, написана от ислямски учен. Те не харесват исляма и казват, че той е пречка за просперитета. Правят го, за да привлекат внимание, спечелят земно и станат подражатели на другите (модата).

Част от тях, за да заблудят невинните деца, казват: “Всичко в исляма е базирано на приказки, а не на доказателства. Науките, за разлика от него, се опират на аргументи.” Тези слова разкриват степента на тяхното невежество. Те никога не са прочели и една ислямска книга. Фантазират си някои неща за исляма и мислят, че той се изчерпва с тях. Не знаят, че онези, които се кланят на своите фантазии, са всъщност християните, които служат на идоли и статуи, измислени от няколко юдеи. Мюсюлманите, за разлика от тях, следват най-високопоставения сред пророците, Мухаммед “алейхисселѧм”, и служат на Аллѧху теѧлѧ, с Когото Пророкът ни се е видял и говорил в нощта на Възнесението, и с Когото е общувал ежедневно посредством едно меляике на име Джебрѧйл. Тези неверници не знаят, че науките, доказателствата и аргументите, които те приемат като различни и далечни за исляма неща, са всъщност клонове на ислямската религия. Например, всички научни познания, които се преподават в гимназиите и книгите по физика, химия и биология започват със следния увод: “Нашите уроци се базират на наблюдения, изследвания и експерименти.” Т.е. научните знания се опират на тези три неща. В действителност, всички тези три неща са повели на исляма. С други думи, нашата религия е повелила придобиването на научно знание. На много места в Корѧн-и керѧм се заповядва да се изследва природата, т.е. създанията – живи и неживи. Един ден Есхѧб-и кирѧм “алейхимурридвѧн” попитали Пророка ни “салляллѧху алейхи ве селлем”: “Онези, които отидохме в Йемен, видяхме, че там присаждат финиковите палми другояче и получават по-добра реколта. Как да постъпим ние? Да продължим с традиционното или да изберем метода на йеменците за по-обилна и качествена продукция?” Расѧлюллах “салляллѧху алейхи ве селлем” можеше да им отговори така: “Изчакайте малко! Ще попитам Джебрѧйл “алейхисселѧм” и ще ви отговоря.” или: “Нека да помисля. Аллѧху теѧлѧ ще постави истината в сърцето ми.”, а рече: **“Пробвайте! Присадете някои от тях по метода на бащите ви, а другите по този, който сте научили в Йемен! След опита винаги използвайте онзи метод, който дава по-добри фурми.”** С други думи, той е заповядал да се разчита на експериментите, които са в основата на науката. Той щеше да научи истината от меляикето или тя щеше да бъде поставена в благословеното му сърце, но е искал да подчертае, че всички мюсюлмани из целия свят, които ще съществуват до края на света, трябва да разчитат на експериментите и науката. Това събитие по облагородяване на финиковите палми е написано в “Кимѧй-и се’адет” и в 118-а страница на “Ма’рифетнѧме”. Ислямът

категорично е заповядал да се работи във всички клонове на науката, знанието и морала. В книгите е написано, че това е фарз-и кифайе. Ако инструмент или средство, новооткрито от науката, не бъде произведено в нито един от ислямските градове, и ако от това пострада някой мюсюлманин, управниците ще бъдат отговорни (виновни) според исляма. В хадис-и шериф се казва: **“Учете вашите синове да плуват и стрелят с лъкове! Какво хубаво женско занимание е предането на конци у дома.”** Този хадис-и шериф повелява да се придобият всички знания и оръжия за война, да не се пилее време и да се забавлява с полезни неща. Ето защо днес за един ислямски народ е фарз да направи атомна бомба и изкуствени спътници, и да запознае света с исляма. Неполагането на усилие за това е голям грях.

Знанията, които мюсюлманите трябва да придобият, се наричат **улюм-и ислямийе** (ислямски знания). Научаването на едни от тях е фарз, на други суннет, а на трети мубах. Ислямските знания се делят основно на два клона. Първият е **улюм-и наклийе**, т.е. **религиозни знания**. Ехли суннитските учени са ги научили от Есхаб-и кирам, а те от Расулюллах. Религиозните знания също се делят на две: **зāхир** и **бātън**. Първите включват знания, свързани с вярата и фикха (ислямското право), т.е. с **ахкям-и ислямийе**. Другите се наричат **знания по тасаввуф** или **ма’рифет**. Знанията за вярата и законите на исляма се научават от муршидите (ислямските учени) и книгите по акaid и фикх. Ма’рифетът се придобива чрез вливане (преминаване) в сърцата на хората от сърцата на муршидите.

Вторият клон на ислямските знания се нарича **улюм-и аклийе**. Частта, която се занимава с живите същества, се нарича **улюм-и тъббийе**, а онази, която се занимава с неживите, се нарича **улюм-и хикемийе**. Клонът, който се занимава с небесата и звездите (небесните обекти), се нарича **улюм-и фелекийе**, а този със земята – **улюм-и табй’ийе**. Улюм-и аклийе включва знания по математика, логика и експериментални науки. Те се придобиват чрез възприемане от сетивата, анализиране с разума, експериментиране и изчисляване. Тези знания помагат за разбиране и по-добро практикуване на религията и тяхната необходимост се корени именно в това. Те с времето се променят, увеличават и подобряват. Това е смисълът на следната мъдрост: **“Текмил-и синā’āt зависи от телāхук-и ефкяр”**, т.е. напредването на изкуството, науката и техниката се осъществява чрез добавяне на идеи и експерименти.

Знанията, базирани на предания (от ислямските учени), са много възвишени. Те са отвъд възможностите на човешкия мозък и затова никога и от никого не могат да бъдат променени. Ето това е смисълът на изречението: **“В религията не може да има реформа.”** Ислямът не е забранил или ограничил познанията, които се придобиват чрез разума, а е заповядал да се учат заедно с религиозните знания (опиращи се на

предания), да се използват техните резултати в съответствие с исляма, да бъдат полезни за хората и да не служат като средство за жестокости, мъчения и разруха. Мюсюлманите са изработили и използвали много продукти на науката. Компасът е открит през 687 [1288] г., пушката със спусък през 1282 [1866] г., а топът през 762 [1361] г. и използван от султан Фāтих. Ислямът забранява ученето и преподаването на аморалности, фалшиви истории и лъжи за исляма, които враговете и непознаващите ислямския морал са окичили с имена (маски) като “познания”, “уроци” и “(съвременни) задължения”. Ислямът иска да се учат полезните неща и да се отбягват зловредните пропаганди.

Ислямът е религия, която заповядва всякакви полезни знания и експерименти. Мюсюлманите обичат науката и вярват в експериментите на учените, но не се подвеждат от клеветите и лъжите на фалшивите учени, които твърдят, че са истински.]

Неверниците биха унищожили и заличили мюсюлманите ако имаха сила за това, или щяха да ги насочат по измислен път.

[Във връзка с това, на 102-а стр. от протокола на масонската среща от 1900 г., пише: “Постигането на надмощие над религиозните хора и техните храмове не е достатъчно, нашата същинска цел е унищожението на религиите.”

Те чрез писания и слова открито и безсрамно разкриват своята вражда към религията. Но тъй като си нямат на понятие от знание и наука, говорят детинщини. Например, казват така: “Древните хора са били невежи и безсилни пред силите на природата, заради което са вярвали във въображаеми неща. Те, като се покланяли на измислени от себе си неща, са изложили своето нищожество. Днес живеем във века на атома, доминираме над природата и правим каквото си искаме. Няма нищо отвъд природните сили. Раят, Адът, джиновете и меляикетата са неща, измислени от древните хора. Има ли някой, който да е отишъл в отвъдното (и да се е завърнал оттам)? Може ли да се вярва в неща, които не се виждат и не се поддават на изследване?” Тези слова на неверниците показват, че си нямат на понятие и от история. Във всички векове неуките хора се приемали за мъдри и учени, а предишните ги смятали за невежи. Те още от времето на Āдем “алейхисселĀм” са променяли и отричали религиите (които Всевишният Аллах е изпращал през всички векове), казвайки, че това са приказки на невежи предци. На много места в Корāн-и керĀм се отговаря на подобни твърдения. Например, след 30-и āйет на сӯра Му’минӯн по смисъл се казва: **“Не повярвах в Нӯх “алейхисселĀм” и ги удавихме във вода. И създадохме след тях други. И изпратихме пророк измежду тях, и им казахме (чрез него): “Служете на Аллāху теāлĀ. Няма друг, освен Него, достоен за поклонение. Бойте се от Неговото мъчение!” Мнозина от тези, които не послушаха и не повярвах в съживяването след смъртта, – а бяхме ги отрупали със земни блага – казах: “Този**

пророк яде и пие като вас. Ако повярвате на човек, които се нуждае от много неща като вас, ще загубите. Пророкът ви казва, че след като умрете и вашите кости изгният и се превърнат в прах и почва, ще бъдете съживени и ще станете от гробовете си.” Може ли такава неща? Всичко съществува само на този свят. Раят и Адът са тук. Така е било и така ще си бъде за в бъдеще. Съживяване след смъртта не е истина.”

В комунистическите страни, с цел да разрушат вярата и морала на хората, възпитателите в училищата и офицерите в армията казват следните неща на децата и войниците: “Ако Аллах съществуваше, щяхме да Го видим. Той щеше да ни чуе и да ни даде това, които искаме. Поискайте някакъв сладкиш от мен, аз веднага ще ви чуя и ще ви го дам. А сега поискайте от Него!.. Виждате ли, не ви дава! Оттук следва, че Той не съществува. Вашите родители са неуки. Те са изостанали хора със задръстени мозъци. Вие обаче сте просветени и модерни младежи. Никога не вярвайте в такива суеверия! Раят, Адът, ангелите и джиновете са измишльотини.”

Чрез лъжи от този род те се опитват да унищожат техните вяра, морал и чувство за срам, които са придобили в бащината къща. Мамят тези бедни деца и жертват младежите в името на своите желания, удоволствия и непочтени печалби. Казвайки: “Че кой е видял Рая? Как може да се вярва в нещо, което не се вижда?”, те излагат факта, че следват своите сетивни органи. Въпреки това тези, които следват своите сетива, са животните. Имām Газālī е казал: “Хората следват своя разум. Техните органи на възприятието не са развити, колкото тези на животните. Човек не усеща мирис, колкото котките и кучетата, нито пък може да вижда на тъмно като тях. Освен това как може да се разчита на окото във всичко, при условие, че разумът многократно е коригирал неговите грешки. Например, окото вижда слънцето в рамките на прозореца и смята, че то е по-малко от него, но разумът казва, че слънцето е по-голямо дори от земното кълбо.”

Чудя се, нима тези безверници не вярват на разума, като разсъждават така: “Ние вярваме в това, което виждаме! Как слънцето ще е по-голямо от земята?”

Не, тук също вярват в разума подобно на мюсюлманите! Както се вижда, хората, за разлика от животните, разчитат не на сетивата, а на разума (в земните дела). Вместо да кажат: “Ние не вярваме в нещата от отвъдното” и да останат привързани към своите сетива, защо не последват своя разум и не искат да се изкачат до степента на човешко същество? Ислямът съобщава, че в āхирета хората ще бъдат пресъздадени и ще живеят вечно, а животните ще бъдат унищожени след равносметката. Аллāху теāлā, чрез обещаване на вечен живот, е разграничил хората от животните. А тези неверници желаят да останат лишени от вечен живот като животните. Днес във фабриките се произвеждат хиляди лекарства, домакински уреди, промишлени и търговски стоки, електронни пособия и оръжия. Повечето от тях са произведени след сложни изчисления и стотици експерименти. Нима тези безверници ще могат да кажат, че едно от тях е станало от само

себе си? Разбира се, че не. От една страна, казват, че всички те са произведени съзнателно и волево, а, от друга страна, твърдят, че милионите вещества и явления, които се виждат в живия и неживия свят, и от които все по-нови и сложни се откриват през всеки век, и структурата на болшинството, от които не ни е известна, са се случили от само себе си и случайно? Какви са причините за това двуличие, освен крайният инат или явната глупост?

Един учител-комунист в Русия е казал следното на своите ученици: “Аз виждам вас и вие виждате мен. Следователно ние съществуваме. Отсрещните планини също ги има, защото ги виждаме. Онова, което не съществува, не се вижда. За онова, което не се вижда, не може да се каже, че го има. Това са научни факти. Образованите и прогресивни хора вярват в науката, а изостаналите казват, че всичко си има създател. Не е правилно да се вярва в неговото съществуване, защото противоречи на науката. Да се претендира, че съществува нещо, което не се вижда, е проява на изостаналост!” Искайки разрешение да говори, едно тюркменско дете е казало: “Нима се опирате на разума като казвате това? Не е научно да вярваме, че имате разум и се опирате на него, защото ако имахте, щяхме да го видим!” Учителят – безсилен да отговори на тези уместни възражения и подтикнат от своята омраза – е изгонил детето от класната стая с ритници и шамари. По-късно детето не било открито никъде.

Днес неверниците са два вида. Първата група са неверници с писания. Това са евреите и малка част от християните. Те вярват в един пророк, в неговата книга, донесена от Аллāху теāлйā, в съживяването след смъртта и вечния живот. Вярват, че изопачената им книга е словото на Аллах.

Втората група включва неверниците без писания, т.е. мушриците (многобожниците, съдружаващите). Те не приемат съществуването на един всемогъщ Създател. Вярват, че някои създания – камъни, дървета, слънцето, звездите, хората и кравите, например – притежават божествени качества. Някои от тези неверници, прибъгвайки до държавно потисничество, жестокости и изтезания, забраняват на хората да се покланят и изучат тяхната религия. А някои от тях чрез (игри на) думи, които провокират (фалшиво) чувство на доброта и човечност, въвличат народа в разврат. Лишават го от морални и религиозни знания. С фалшиви (пренаписани и преправени) истории и лъжливи примери мамят милиони хора и ги оставят невежи в областта на религията. С други думи, от една страна, говорят за цивилизованост, наука и човешки права (свободи), а, от друга страна, превръщат хората в животни. Този метод го използват английските шпиони. Моля, прочетете **“Признанията на английския шпионин”!**

Повечето хора в Европа и Америка са християни. Евреите и част от християните са неверници с писания. Коперник, основателят на съвременната астрономия, е бил фрайбургски свещеник. Прословутият

английски физик Бейкън е бил францискански свещеник. Известният френски физик Паскал е бил духовник и пишел религиозни книги, докато откривал физични и геометрични закони. Прочутият Ришельо, който е бил най-важния премиер в историята на Франция, и който е издигнал страната до водеща позиция в Европа, е бил духовник с много висока степен. Известният немски лекар и поет Шилер също е бил свещеник. Бергсон, световно известният френски мислител и философ, е защитавал духовниците срещу атаките на материалистите в своите книги. Онзи, който прочете следните му книги **“Материя и памет”**, **“Двата източника на морал и религия”** и **“Опит върху непосредствените данни на съзнанието”**, ще повярва на драго сърце в религията и Сетния ден.

Уилям Джеймс, прословутият американски философ и основател на прагматизма, е похвалил религиозния начин на живот във всички свои книги и особено в **“Религиозни експерименти”**. Френският лекар Пастьор, който е извършил нови открития в областта на заразните болести, микробите и ваксините, е завещал да го погребат с религиозна церемония. Американският президент Фр. Д. Рузвелт и британският премиер Чърчил, които управлявали света във времето на Втората световна война, са били религиозни хора. Много учени и политици, чиито имена не се сещаме, са вярвали в Създателя, Сетния ден и меляикетата. Кой може да твърди, че невярващите са по-разумни от тях? Трябва да се отбележи и това, че ако тези хора бяха прочели ислямските книги, щяха да станат добри мюсюлмани. Но е факт, че те били забранени от духовниците, които приемали докосването на книгите за исляма за грях. С това си поведение те попречили на хората да намерят щастието на двата свята.

Имām Али “радияллāху анх” е казал: “Мюсюлманите – за разлика от неверниците без писание – вярват в задгробния свят. Ако предположим, че съживяването не се случи, няма да загубят нито едните, нито другите. Но ако се случи, (мюсюлманите пак няма да загубят, но) неверниците ще горят за вечни времена.” Ислямските учени са доказали правотата на своите думи (чрез разума, знанието и науката) и отвърнали на атаките на безверниците. Ако мюсюлманите не бяха се аргументирали, нима щеше да е възможно отричането на Съдния ден? Ако извечното мъчение беше само някаква вероятност, чий разум щеше да го пренебрегне? То обаче не е някаква вероятността (и предположение), а очевидна истина, чието отричане е проява на безумие.

От друга страна, някои хора, непознаващи исляма, като видят, че посредством разума и знанието няма да развалят правилната вяра на народа, и че атакувайки исляма разкриват собствения си позор, започват да прибъгват до лъжи и измами. Започват да претендират, че са мюсюлмани, възхваляват исляма, но оспорват основните му принципи и се опитват да ги покажат като неща, които ги няма в исляма, за да отчуждят от тях читателите и зрителите. Намират за неуместни времената, количеството и

видовете на поклоненията, които Аллāху теāля е повелил, и казват: “По-добре би било ако се правеше така...” Незнаейки нищо за същността, тънкостите и скритите ползи на поклоненията, те ги приемат като средства за извличане на прости и примитивни ползи, и сякаш се опитват да ги коригират (реформират и осъвременят). Незнанието е недостатък, но да се месиш в нещо, което не разбираш, е много смешно и жалко. Мюсюлманите, които слушат и вярват в такива невежи хора, и ги мислят за разумни, са още по-жалки и глупави. Днес някои коварни неверници казват: “Да, ислямът повелява добрия нрав и усъвършенства хората, но съдържа семейни и обществени закони, които са установени според изискванията на онова време. Днес народите са многочислени, живеят при различни обстоятелства и имат по-големи нужди. Потребни са нови правила и закони, отговарящи на съвременните технически и социални подобрения. Законите на Корāна не могат да задоволят тези нужди.” Това са едни абсурдни и неуместни мисли на неуки хора, които си нямат на понятие от ислямско право и ислямски знания. Ислямът ясно е дефинирал понятията правосъдие и жестокост; определил е правата и задълженията, които хората имат едни към други, към семейството, съседите, правителството и на правителствата едни към други. Ислямът ясно е посочил какво е престъпление и е изградил незаменими правила върху тези закони. Той не е ограничил приложението на тези неизменни закони върху всички събития и случки. Повелил е тяхното практикуване в съответствие с обичаите и традициите. На 36-а и в следващите точки на “Меджелле”, където се прави разяснение на “Дурер-ул-хуккām”, се казва: “Законите, които се опират на обичаите и традициите, могат да се променят с времето, но законите, които се опират на насс [свещени āйети и хадйси], т.е. на доказателства, не се променят. Общите правила не се променят, но тяхното приложение към събитията може да се промени. Обичаите се считат за доказателства при разбиране и оповестяване на онези правила, които касаят поклоненията, но не са съобщени чрез насс. Но за да се класифицира даден обичай като общ, той трябва да произхожда от времето на Есхāб-и кирām, да е изпълняван от муджтехидите и да е постоянен. В правилата на муāмелята¹ обичаите на една област, които не противоречат на насс, също се превръщат в доказателства. Те могат да бъдат разбрани (само) от учените по фикх.” Ислямът е в състояние да посрещне всички новооткрития и подобрения във всяка една държава: такъв го е изградил Аллāху теāля. Показвайки толерантност и в поклоненията, наред с обществения живот, ислямската религия е дарила хората със свобода и право на иджтихād, когато се срещнат с други условия и необходиминости. Във времето на хазрети Омер, на омаядите и на великата Османска империя големи общности от различни народи, живеещи на различни

¹ Това са делата между хората, разгледани от науката фикх.

континенти, са били управлявани с тези божествени закони, и постиженията им – като следствие от това подчинение – са изпълнили славни страници в историята. И за в бъдеще всеки народ, голям или малък, ще постигне толкова комфорт, спокойствие и щастие, колкото е неговата стриктност в следването на красивия нрав, който не се променя и е повелен от исляма. Нации и народи, които са се отклонили от социалните и икономически правила на исляма, никога не са успели да се опазят от трудности, страдания и беди. Историческите факти потвърждават истинността на това. Така е било и така ще си бъде за в бъдеще. Историята се състои от повторения.

Мюсюлманите трябва да отдават голямо значение на националните единство и солидарност, да работят в материален и морален аспект за развитието на страната, да изучават много добре религиозните познания, да се въздържат от харāми и да изпълняват задълженията си към Аллāху теāлā и Неговите раби. Те трябва да придобият красивия морал на исляма и не трябва да причиняват вреда на никого. Не бива да пораждат анархия, а да плащат редовно данъците си. Това са неща, които ислямът повелява. Първото задължение на мюсюлманина е да не върши престъпления, подавайки се на своите страсти, шейтāна, лошите приятели и анархистите, и да не върши грехове. Аллāху теāлā е възложил три вида задължения на Своите раби. Първият вид задължения са лично към самия него. Всеки мюсюлманин трябва да е добре образован, здрав, възпитан и да има красив нрав, да изпълнява своите поклонения, да се учи на наука и висок морал, и да печели по халāл (позволен от исляма) начин. Вторият вид се отнасят до неговото семейство. Той трябва да изпълнява своите отговорности към съпругата, родителите, децата, братята и сестрите си. Третият вид са ангажименти, които се отнасят до обществото. Те включват задължения към съседите, учителите, семейството, правителството, държавата, всички съграждани и хора от други народи и религии. Той трябва да върши добро на всеки, да не засяга никого с език или ръка, да не вреди на никого, да не мами, да бъде от полза за всички, да не се бунтува срещу държавата, правителството и законите, и веднага да плаща своите дългове и данъци. Аллāху теāлā не ни заповядва да се месим в държавните дела, а да помагаме и да не въставаме срещу правителството.]

Мюсюлманите трябва да се срамуват от Аллāху теāлā. Срамът произлиза от вярата. Свенливостта, характерна за мюсюлманите, е непременно задължителна. Те трябва да знаят и вярват, че неверието и всички вярвания и теории, които не съответстват на исляма, са грешни и вредни. Аллāху теāлā е заповядал да се взема джизя, т.е. данък от неверниците. С това се цели тяхното унизяване. Това е толкова ефективно, че от страх да не дадат джизя те не могат да носят ценни дрехи и да се украсяват. Като следствие от това водят жалък и презрян живот. Целта на джизята е унижаването на неверниците. Тя разкрива славата и честта на исляма. Ако зиммия

(гражданин немюсюлманин в ислямска страна) приеме исляма, престава да плаща джизя. Признакът за съществуване на вяра в сърцето е необичането на неверниците. [Нехаресването е състояние на сърцето. Мюсюлманите трябва да се отнасят добре към тях и към всички останали хора, и да не ги засягат.

С тях – само когато това е наложително и необходимо – могат да се установят временни сътрудничества. Това не бива да стига до тяхното заобичване от сърце. Сътрудничеството, след като изчезне необходимостта, трябва да се прекрати.

Въпрос: Хората казват: “Ние не бива да имаме лошо мнение за никого. Не бива да обръщаме внимание на онези думи и дела, които символизират неверие, а на тези, които показват наличие на вяра. Вярата съществува в сърцето. Аллах знае за нея и никой друг. Ако някой обвини в неверие човек, който има вяра в сърцето, ще напусне исляма. Ние трябва да приемем за мюсюлмани всички, които не говорят открито против исляма, и да ги обичаме.” Това правилно ли е?

Отговор: Не е правилно да се твърди, че не бива да имаме лошо мнение за никого. Правилната форма на горното твърдение е както следва: **“Не бива да имаме лошо мнение за мюсюлманите.”** Ако някой каже, че е мюсюлманин и не изрече дума или направи нещо, което да го изкара от религията, трябва да го приемем за вярващ. Когато такъв човек каже или направи нещо, от което могат да бъдат извлечени няколко извода (смисъла), част от които сочат неверие, а други – вяра, трябва да предпочетем втората група и да го приемем за мюсюлманин. Но ако се старее да заличи исляма и да изкара младите от религията, или определя за добър някой харām и се опитва да го разпространи, или казва, че една от заповедите на Аллāху теāлā е проява на примитивност и носи вреда, ще стане ясно, че той всъщност е неверник. Ако казва, че е мюсюлманин, изпълнява намāз и ходи на хадж, ще стане ясно, че е **зъндък** [коварен, прикрит и подъл враг на исляма]. Приемането на тези лицемери, въвеждащи мюсюлманите в заблуда, за мюсюлмани е безразсъдно.]

В 28-о знамение на сūra Тевбе Аллāху теāлā нарича неверниците “неджес”, а в 95-о знамение – “риджс”, т.е. мръсни. Оттук следва, че неверието трябва да е скверно и долно в очите на мюсюлманите. Аллāху теāлā в 14-о знамение на сūra Рад и в 50-о знамение на сūra Му’мин по смисъл казва: **“Молитвите на тези врагове са безрезултатни. Няма вероятност да бъдат приети.”** Аллāху теāлā и Неговият Пророк “салляллāху алейхи ве селлем” са доволни от мюсюлманите. Не може да има по-голямо благо от постигане на доволството и любовта на Аллāху теāлā.

Както вярата и неверието, така и този свят и отвъдното са две противоположности. Земното и āхиретът не могат да бъдат събрани на едно място. Човек, за да спечели отвъдното, трябва да се откаже от

земното [харамите]. Изоставянето на земното става по два начина. Първият се състои в отбягване на всички харамии и повечето мубахи (това са онези наслади, които не са греховни. Трябва да се прибягва до тях при крайна необходимост, т.е. толкова, колкото е нужно за продължаване на живота.). [С други думи, човек трябва да престане да безделничи, да мързелува и да се впуска в насладите и удоволствията на земното. Той трябва да загърби всички сладости и забавления и да прекара цялото си време в поклонения и полагане на усилие за овладяване и използване на най-съвършените научни методи и средства, които са необходими за спокойното съществуване на мюсюлманите и напътване на онези, които не познават исляма. Земното удоволствие трябва да се търси и намира именно в тази работа. Такива са били всички сподвижници и повечето ни големци. Този начин на отказ от земното е много полезен и може да бъде обобщен така “Жертване на всички удобства и удоволствия за изпълняване на ислямските повели.”]

Вторият се състои в отбягване на харамите и съмнителните неща, и използване на мубахите. Едно такова изоставяне на земното, особено в наши дни, също е много ценно.

Следователно всеки мюсюлманин трябва да отбягва забраните на исляма.

[Онзи, който не обръща внимание на харамите и не приема за необходимо тяхното отбягване; не отдава значение на факта, че Аллāху теāлā ги е забранил; харесва тяхното изпълнение и казва: “Колко са хубави!”, става неверник [враг на Аллāху теāлā]. Тези хора ще останат в Ада за вечно. Хората, които признават и уважават забраните на Аллāху теāлā, но вършат харамии, подвеждайки се от своя нефс, но после се съвземат и разкайват, не стават неверници, т.е. не губят своята вяра. Тези хора се наричат непокорни и грешници [фāсъци, лоши хора]. Въпреки че може да влязат в Ада и да бъдат наказани заради греховете си, няма да останат там за вечно и ще бъдат въведени в Рая.]

Има много неща, които Аллāху теāлā е сторил мубах, т.е. позволил ги е. Насладите, които носят те, са повече от тези на харамите. Аллāху теāлā обича онези, които вършат мубахи, но не обича тези, които вършат харамии. Може ли някой разумен човек да отблъсне любовта на своя Собственик и Създател заради някакво временно удоволствие? Освен това, броят на нещата, които са сторени харам, е много малък. Насладите, които носят те, ги има и в мубахите.

[Дунйа (земя) е женската форма на аднā, т.е. исм-и тафдил (прилагателно в превъзходна степен). Нейният масдар (инфинитив) е дунув или денāет. Когато произлиза от първи масдар означава “много близко”. Такъв е нейният смисъл в знамението, където по смисъл се казва: “**Ние украсихме най-близкото небе със светилници.**” Понякога се използва нейният втори смисъл. Например, в един хадīs-и шерїф се казва: “**Долните неща са прокълнати.**”, т.е. земята е прокълната. Долните неща са харамите и мекрūхите. Следователно земята, за която се казва, че е лоша в Корāн-и

керїм, са харāмите и мекрūхите. За имота не се говори лошо, защото Аллāху теāлї го нарича “благо”. Собствеността на халїл-ур-рахмāн Ибрахим “алеїхисселїм”, второто най-високопоставено създание и човешко същество, доказва нашите слова. Неговият добитък, от който половин милион били говеда, е изпълвал равнините и долините.]

12- Отбягването на харāмите и изпълняването на всички повели на исляма е много лесно, но изглежда трудно за хората с болни сърца. Да, има много неща, които са лесни за здравите, но трудни за болните. Болестта на сърцето се изразява в непълната вяра в исляма. Тези хора дори да казват, че вярват, това не е истинско потвърждение (техните твърдения остават на думи). Признакът за наличие на пълно потвърждение е усещането на леснина в следването на повелите на исляма.

13- Аллāху теāлї изпраща блага на всички хора във всеки един момент, независимо дали са добри или лоши. Без да прави разграничение изпраща всекиму имот, деца, препитание, напътствие и безопасност, и всички други благословии. Разликата е в хората: някои успяват да ги приемат, а други не. В 33-о знамение на сūра Нахл по смисъл се казва: **“Аллāху теāлї не угнетява Своите раби, не върши несправедливост. Те угнетяват себе си чрез своите лоши мисли и грозни дела.”**

По същия начин слънцето еднакво грее човека, който пере и неговите дрехи, но лицето на човека почернява, а дрехите побеляват.

[По аналогичен начин, макар слънцето да блести еднакво за ябълката и пипера, и макар да са еднакво червени, ябълката сладнее, а пиперът налютява. Макар сладостта и лютивостта да са причинени от лъчите на слънцето, разликата се поражда от приемателите. Тъй като Аллāху теāлї жали всички хора повече, отколкото една майка жали детето си, Той е оповестил чрез Корāн-и керїм как всеки човек, всяко семейство, общество или нация – във всички части на света, във всяко време и във всяко свое дело – трябва да действа, т.е. какво трябва да прави и отбягва, за да живее спокойно и на двата свята. Ехли суннитските учени са разбрали (извлекли) всичко това със своето остро прозрение и написали милиони книги, за да ги съобщят на целия свят. Това означава, че Аллāху теāлї не е оставил хората на техния произвол и не е останало място, където ислямът да не е проникнал. Следователно отделянето на исляма от земните дела не е възможно. Нима правенето на опити за това не е равносилно на изкореняване на исляма и мюсюлманите от света?]

Хората няма да постигнат благата на отвъдното ако отвръщат от Него. Този, който се отвръща, не може да получи нищо. Онзи съд, който е покрит, несъмнено не е в състояние да се напълни с априлския дъжд. Да, много хора, които са се отвърнали от Него, живеят сред земни блага и за тях се предполага, че не са в лишение (привидно), но те получават нещата, за които са се борели в земния живот. Въпреки това, светските блага, които Той дава на онези, които работят само за земно, са семена на мъки и беди.

Това са страдания, които Аллāху теāлй представя за блага (маскира ги). В 56-о знамение на сūra Му'минūн по смисъл се казва: **“Нима неверниците смятат, че с имотите и многото деца, които им даваме, им сторваме добро? Нима казват, че ги възнаграждаваме, защото не вярват в Пророка ми “салляллāху алейхи ве селлем” и не харесват ислямската религия? Не, не е така. Заблуждават се. Те не разбират, че тези неща не са благословии, а беди.”** Земните неща, които се дават на онези, чиито сърца са се отвърнали от Аллāху теāлй, са все нещастия. Ефектът от тях е като този на сладкишите и халвите, които диабетиците ядат (усещат приятен вкус, но неусетно се тровят).

[Сърцето е сила, която съществува в едноименния мускул. Тя се намира в него така, както електрическата енергия в батерията. Що се отнася до душата; тя се намира във всички части на тялото. Когато сърцето на даден човек пожелае да последва нефса и да извърши грях или нещо, което е израз на неверие, той не може да го направи ако Аллāху теāлй го съжали и не му позволи. А ако не го съжали, тогава пожелава и създава самото дело, след което му дава заслуженото. Ето защо хората се вълчат в мъки и беди заради самите тях, т.е. техните сърца следват нефса, а не исляма.

Въпрос: Ако Аллāху теāлй не беше сътворил нефса, хората щяха да се опазят от неговата измама. Никой нямаше да извърши лоши дела и всички щяха да отидат в Рая. Нямаше ли да е по-добре така?

Отговор: На този свят във всяко творение се проявява и милостта на Аллāху теāлй, и Неговият гняв. Както водата е необходима за съществуването на хората, животните и растенията, за хигиена и приготвяне на храна и лекарства, така и хиляди хора се давят в морето и наводненията рушат къщите. А онзи, който пие студена вода, се разболява. Както огънят е необходим за приготвяне на храна и отопление през зимата, така и изгаря онзи, който падне в него. Както електрическата енергия ни е от полза на много места, така и става причина за пожари и мигновено убива хората при токов удар. Както всяко лекарство става причина за лекуване на определена болест, така и предозирането вреди. Такова е положението и с всичко друго. С нефса нещата са аналогични. Той има и полезни, и вредни страни. Нефсът е създаден, за да може хората да живеят, да се размножават и да работят за земно, но и да печелят севāба на джихād в отвъдния живот. Аллāху теāлй е създал нефса заради много такива ползи. Но нефсът не се насища на удоволствията, които доставят консумацията на храна и половия контакт. Аллāху теāлй, съжалявайки всички хора, е създал акл (разум) в тях, чрез който да се постига контрол върху нефса и да се предотвратят вредните му желания. Разумът е сила, която посредством човешкия мозък, разглежда (оценява) желанията, идващи от сетивните органи, шейтāна и нефса. Ако не греши в това, той се нарича акл-и селīm. Аллāху теāлй чрез Своите пророци е информирал доброто и злото, и съобщил че всички желания на нефса са лоши. Разумът разграничава

желанията на нефса от нещата, които пророците са казали, че са полезни, и съобщава крайния резултат на сърцето. Ако сърцето предпочете онова, което е дошло от разума, няма да изпълни желанията на нефса. Т.е., посредством мозъка няма да стори крайниците да извършат това дело. Ако сърцето предпочете да извърши онези дела, които ислямът казва, че са добри, човек ще постигне щастие. Процесът на предпочитане на доброто или злото от страна на сърцето се нарича кесб. Човешките крайници са подчинени на мозъка, а мозъкът на сърцето. Те действат според заповедите на сърцето. Сърцето е центърът, където се събират всички влияния, идващи от сетивните органи, от Аллāху теāля, посредством душата, от разума, ангелите, паметта, нефса и шейтāна. Когато сърцето следва разума, съществуването на нефса не се превръща в пречка за хората при постигане на вечни благословии. Борбата с нефса се нарича джихād-и екбер (голям джихād). Аллāху теāля съобщава, че ще надари с високи степени онези, които правят джихād. Благодарение на нефса човекът печели севаба на джихāда и се извисяване над меляикетата.]

14- Макар че на този свят Аллāху теāля проявява милост към всички, без значение дали са мюсюлмани или неверници, и дава отплата за работата и добрините им, Той в отвъдното няма да прояви дори и частица милост към немюсюлманите. В 15-о знамение на сӯра Хӯд по смисъл се казва: **“Глупавите не мислят за отвъдното и правят всяко добро, за да спечелят земни удобства и наслади, като слава, пост и почит. Ние даваме пълната отплата за тези неща, които вършат, и не ги лишаваме от нищо, за което се надяват. Тяхната печалба в отвъдното ще е само джехеннемският огън, защото те са получили вече отплатата за добрините си. За вземане е останал само джехеннемският огън в замяна на лошите им възнамерения. Добрините, които са извършили заради своите амбиции, страсти и показност, не ще им бъдат от полза в отвъдното и няма да ги спасят от Ада.”**

В 18-о знамение на сӯра Исрā по смисъл се казва: **“Онези, чиито поглед и ум са заклещени в рамките на земното, оставят отвъдното и тичат след бързосвършващите наслади на земното. На когото пожелаем лесно и изобилно даваме от тези блага, за които мислят денонощно и работят, изтърпявайки трудности. Но с това всъщност не им вършим добро, а готвим за тях мъчението на Ада. В отвъдното те ще бъдат отдалечени от милостта и ще бъдат влачени по лош начин към Джехеннема. А що се отнася до тези, които вместо да се привържат към тези земни блага, всяко от които свършва бързо и оставя мъки и беди зад себе си, пожелаят безкрайните, истинските и непроменящи се āхиретски блага, и вършат добрините, които съм показал и от които съм доволен: Ние харесваме всички техни добрини, защото следват пътя, който съм съобщил в Корāн-и керйм. Както за влюбените в земното, така и за онези, които вярват в Моите думи и вършат Моите**

заповеди, ще им дадем на този свят това, което искат. Ние не лишаваме никого от това, за което се надява. Ние разпръсваме нашите благословии за всички. Няма човек, до когото да не са достигнали богатата на твоя Господ.”

15- Човек, за да може да следва Мухаммед “алейхисселѧм” по пълен и съвършен начин, трябва да го обича по пълен и съвършен начин. Симптомът на тази любов е да се приемат неговите врагове за врагове и да не се харесват онези, които не го харесват. Обичащият не може да прояви отпуснатост. Онези, които обичат, стават луди по своите любими и не могат да правят нищо против тях. Не могат да постигнат съгласие с онези, които действат срещу тях. Сърцето не може да обича две противоположности. Обичта към едната води до вражда към другата.

Земните блага са преходни и измамни. Ако днес са твои, утре ще са на някой друг. Ала тези, които ще бъдат получени в отвъдното, са безкрайни и се печелят на този свят. Ако този няколкодневен живот бъде прекаран в следване на Мухаммед “алейхисселѧм”, който е най-ценният човек на двата свята, рабът ще може да се надява на безкрайно блаженство. Ако се постъпи иначе, всичко ще е едно нищо. Всяко добро, което се върши без да се следва Мухаммед “алейхисселѧм”, ще остане тук, без да носи нищо в отвъдното.

16- Мухаммед Расулѧллах “салляллѧху алейхи ве селлем” е Любимият на Господа на световите. Най-доброто се дава на Любимия.

[Сеййид Абдулхакѧм Арвѧсѧ е казал: “Всеки пейгамбер е по-съвършен във всяко едно отношение, от който и да е в своето време, но Мухаммед “алейхисселѧм” е по-съвършен от всички създания, във всяко време, всяка страна и във всяко едно отношение от създаването на земята до нейния край. Никой, в нито едно отношение не го превъзхожда. Това не е нещо трудно. Аллѧху теѧлѧ, Който създава каквото Си пожелае, го е създал такъв! Никой човек няма силата да го възхвали. Никой човек няма властта да го критикува.” Аллѧху теѧлѧ е казал: **“Ако не беше ти, нямаше да създам небесата!”** Това е написано на 6-а и 13-а стр. в **“Мевѧхѧб-и ледуннийѧе”**, на 13-а и 15-а стр. в **“Енвѧр-и Мухаммедийѧе”** и в 112-о и 124-о писмо от третия том на **“Мектѧбѧт”** на имѧм Раббѧнѧ.]

17- Аллѧху теѧлѧ е събрал в Своя Любим всички видими и невидими добрини и красоти, които могат да съществуват в един човек. Например, лицето му е било най-красиво сред лицата на всички и е излъчвало ярка светлина. Благословеното му лице е било бяло-червеникаво и сияело като луната. Думите му били много приятни: покорявали сърцата и привличали душите. Бил е толкова умен, че макар да е израснал сред грубите и упорити хора на Арабския полуостров, той ги е управлявал много добре, изтърпявал е причинените от тях мъки и ги е довел до състояние на благост и послушание. Много от тях изоставили своите религии и станали мюсюлмани, и в името на исляма се борили срещу бащите и синовете си.

Пожертвали за него своите имоти и роднини, и пролели собствената си кръв, въпреки че по-рано не били свикнали с това. Той е бил с толкова красив нрав, толкова благ, милостив, търпелив и благороден, че всички му се възхищавали. Тези, които са го виждали и чували за него, ставали мюсюлмани на драго сърце. Никакви недостатъци не били забелязани в нито едно негово дело и слово. Въпреки че не се е разсърдил на никого заради себе си, той е бил твърд и силен срещу тези, които действали и говорили лошо против религията. Ако не е бил нежен и любезен към всички, никой не би могъл да седи до него и да го слуша, поради внушителността на пророчеството и състоянията на величие.

Независимо, че не е научил нищо от никого и не е писал, и израснал сред хора, които не са пътували и не знаели нищо за миналото и околните народи, той е разкрил факти, поместени в Тората, Евангелието и другите книги. Предал е информация за състоянията на предишните хора. Изтъквайки доказателства, той е оборил хората от всички религии и професии. Като най-голямо чудо е разкрил Корāн-и керїм и въпреки че предизвикал другите, казвайки че не могат да кажат нещо подобно на дори едно от 6236-те знамения, никой не е бил в състояние да посрещне това предизвикателство, макар че всички ислямски врагове си помагали за това повече от 1400 години. И днес, използвайки юдейските, мисионерските и масонските организации, и харчейки милиони за целта, те не могат да се конкурират с него. В началото на исляма арабите били много повече напреднали в литературните изкуства – като поезията и красноречието –, отколкото във всяка друга професия, и макар най-много да се надявали на успех в тази сфера, те претърпели поражение пред Корāн-и керїм. Бивайки победени пред Корāн-и керїм, много от тях се вразумели и приели исляма. А тези, които не повярвали, е трябвало да се бият, за да предотвратят разпространението на исляма.

В Корāн-и керїм има безброй неща, които никой не може да каже или направи. Ще обясним шест от тях:

Първо: Йджāз и белягат, т.е. гладко и перфектно предаване на много неща с малко думи.

Второ: Неговите букви и думи са като арабските, но свещените айети изобщо не приличат на думите, стиховете и речите на арабите. Корāн-и керїм не е човешко слово, а слово на Аллах. Човешките думи в сравнение с Корāн-и керїм са като парчета стъкла в сравнение с диамантите. Специалистите филолози много добре проумяват и признават това.

Трето: Колкото и дълго да се чете Корāн-и керїм, не се усеща скука. Желанието, ентузиазмът, любовта и удоволствието от него нарастват. Това нарастване на желанието и насладата не се наблюдава при четене на преводите на Корāн-и керїм или други книги. С времето настъпва състояние на скука. Едно е да се измориш, друго е да изпиташ скука.

Четвърто: В Корāн-и керй̄м са изявени много факти, известни и безизвестни, за състоянията на предишните хора.

Пето: Предсказва неща, които ще се случат за в бъдеще, като много от които са се случили и продължават да се случват.

Шесто: Съобщава знания, които никой по никакъв начин не може да узнае. Аллāху теāля̄ е обяснил в него всички предишни и бъдещи знания.

Фактът, че Корāн-и керй̄м е чудо, е много добре обяснен в книгата **“Herkesе Lāzım Olan İmān”**, публикувана от Хакй̄кат Китāбеви на турски и английски [и български език под името **“Вярата нужна на всеки”**].

Представете си следната ситуация: Един човек се ражда в голям град и живее в него четиридесет години, без да чете книга, пътува, рецитира стихове и изнася речи. Въпреки това обаче проявява красиви нрави и състояния на величие, с които надделява над всички хора и пророци. После изведнъж започва да разкрива книга, която привъзхожда всички слова и писания, и притежава неповторими тънкости (шест, от които изредихме горе). Кой би бил в състояние да стори това, освен най-любимия пророк на Аллāху теāля̄? За разумните и съвестни хора отговорът на въпроса е явен и недвусмислен.

18- Следването на Мухаммед “алеихисселй̄м” се изразява в харесване и радостно изпълняване на повелите на исляма; уважаване и почитане на заповедите, свещените неща, учените и праведниците; полагане на усилие за разпространение на исляма и нехаресване на онези, които не желаят да спазят повелите на Аллāху теāля̄.

[Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Всеки от вас е като пастира на едно стадо! Както овчарят пази своето стадо, така и вие сте длъжни да пазите от Ада онези, които са в домовете ви и под ваша команда! Трябва да ги научите на исляма. Ако не го сторите, ще носите отговорността.”** В друг хадй̄с-и шерй̄ф се казва: **“Много мюсюлмански деца ще влязат в Ада на име Вейл заради своите бащи. Защото те се впуснали само в печелене на пари и изживяване на удоволствия, и тичали само след земни дела, и не научили децата си на исляма и Корāн-и керй̄м. Аз съм далеч от такива бащи и те са далеч от мен. Онези, които не учат децата си на религия, ще отидат в Ада.”** В един друг хадй̄с-и шерй̄ф се казва: **“Тези, които учат децата си на Корāн-и керй̄м или ги пращат на учители на Корāн-и керй̄м, за всяка негова буква ще получат наградата на десетократно посещение на Кябе. И в Съдния ден на главите им ще бъде поставена корона. Всички хора ще ги виждат и ще им се възхищават.”** В друг хадй̄с-и шерй̄ф се казва: **“Учете децата си да изпълняват намāз. Когато станат на седем години, заповядайте им да кланят намāз. Ако не кланят, когато станат на десет години, бийте ги, за да изпълняват.”** Друг път Расуллāх “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Когато едно мюсюлманско дете изпълни поклонение, на баща му се дава толкова севāб, колкото**

получава и то. **Ако някой научи детето си на грях, то колкото грехове извърши това дете, толкова грехове ще се напишат и на баща му.**” Ибни Абидйн, в края на частта за мекрӯхите на намāза, казва: “Харām е да се принуждава детето да върши нещо, които е харām за възрастните. Онзи, който кара своя син да носи копринени одежди, да ползва златни накити, да пие алкохол, да ходи по нужда или протяга крака срещу Къбле, ще спечели грях.” В един хадїс-и шерїф от книгата “Муршид-ун-нисā” се казва: **“Не се приемат намāзите и оруджите на онези, които не изпълняват своите задължения спрямо съпругите и децата си.”**

В “Кимйā-и се’āдет” имām Газālї “рахметуллāхи алейх” е написал: “За жените е харām да излизат незабулени. Харām е да ходят с тънки, стегнати, украсени и цветни дрехи. Но не само те, а и техните бащи, съпрузи, братя и чичовци – които са отговорни за тях и дават съгласие за това – стават грешници и съучастници в греха.”

Най-важните неща в исляма са изучаването и преподаването на вярата, фарзовете и харāmите. Пророците са изпратени с тази цел. Когато децата не бъдат научени на него, ислямът ще изчезне. Аллāху теālї е повелил мюсюлманите да правят емр-и ма’рӯф (да научат хората на заповедите на Аллāху теālї) и нехї-и анилмункер (да съобщават забраните и да не одобряват тяхното изпълнение).

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Учете исляма един на друг! Ако спрете емр-и ма’рӯфа, Аллāху теālї ще стори да ви управлява най-лошия измежду вас и ще престане да приема молитвите ви.”** В друг хадїс-и шерїф се казва: **“Наградата, която се дава на всички поклонения, в сравнение с наградата за газā (война по пътя на Аллах), е като капка вода в сравнение с цяло море. А наградата за газā, в сравнение с наградата за емр-и ма’рӯф и нехї-и анилмункер, е като капка вода в сравнение с цяло море.”** Ибни Абидйн в края на петия том казва: “Севāбът, който се дава за ползата, която мюсюлманите извличат от един учен по фикх, е по-голяма, отколкото този за джихād.”

С други думи, детето е поверено в ръцете на родителите. Неговото чисто сърце е като скъпоценен камък. То – подобно на восъка – може да получи всякаква форма. Като малко то още няма никаква форма. То е като чиста почва: каквото се посее, това ще се пожъне. Ако детето бъде научено на вяра, Корāн-и керїм и ислям, ще постигне āхиретско и земно щастие. Неговите родители и учители ще бъдат съучастници в това дело. Ако не бъде научено на изброените неща и не свикне да ги изпълнява, ще се превърне в негодник. Грехът за всяко зло, което ще извърши, ще бъде написан и в книгата на неговите родители и учители. В 6-о знамение на сӯра Тахрїм по смисъл се казва: **“Пазете себе си и онези, които са в домовете ви и под ваша команда от огъня!”** За един баща е по-важно да опази своето детето от огъня на Ада, отколкото от земния. Да го опази означава да го научи на вярата, фарзовете и харāmите, да го накара да

свикне с поклоненията и да го опази от безверните и аморални приятели. Лошият другар е източникът на всички злини.

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Всички деца се раждат годни и подходящи за исляма. По-късно техните родители ги правят християни, юдеи или атеисти.”** Това показва, че най-важният инструмент както за подсилване, така и за изкореняване на исляма са младежите. Всеки мюсюлманин трябва първо да научи своето дете на исляма и Корāн-и керйм. Детето е голямо благо. Ако благословията не бъде оценена, Аллāху теāлй ще я отнеме. Ето защо педагогиката е много ценна наука в исляма.

Тъй като и враговете на исляма са наясно с този ключов момент, масоните и комунистите, най-опасните съвременни източници на атеизъм, казват: “Нашата първа задача е да обучим децата и да ги превърнем в безбожници.” Масоните, с цел да унищожат исляма и възпрепятстват преподаването и практикуването на заповедите на Аллāху теāлй, казват: “Не бива да преуморяваме мозъците на младежите. Те, когато пораснат, сами ще се научат на религия.” и “Ние, всички масони, трябва да направим всичко възможно, за да разпространим из цял свят идеята за свобода на убеждението и приведем в сила решенията на нашите ложи. Трябва да унищожим братството в исляма, а на негово място да поставим масонското братство. С това ще постигнем нашата свята цел – изкореняването на всички религии.”

Ето защо мюсюлманите не бива да се подвеждат от лъжите на невежите в религията и да не вярват в техните ласкави и измамни думи, обещаващи взаимна помощ. Мюсюлманите трябва взаимно да си правят емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер.

Всички днешни младежи по цял свят получават образование по физическа култура, за да заякнат, придобият красива фигура и заработят в хармония техните кости, мускули, ръце и крака, т.е. всички крайници. Карат ги да учат и практикуват закономерностите в математиката, геометрията и психологията за подобряване и освежаване на техните умствени способности и духовна дейност. Правят физически упражнения, за да пречистят клетките чрез активизиране на кръвообръщението. Всички тези неща и знания, необходими за светските дела, биват организирани и практикувани като уроци и задължения. Уместно ли е – имайки предвид всичко това – да се представи като престъпност и посегателство срещу съвестта изучаването на вярата, исляма, фарзовете, вāджибите, суннетите, халялите и признаците на неверие, т.е. всичко онова, с което се печели щастието на двата свята, и комфорт, спокойствие и напредък за човечеството? Когато се роди едно дете в някоя християнска държава днес, към него се изпълняват всички обязанности на религията. На хора от всички възрасти усърдно втълпяват юдаизма и християнството. Те – за да откраднат и унищожат вярата и религията на мюсюлманите, и за да ги

конвертират в християнството – пращат в мюсюлманските страни препълнени кашони с (пропагандни) книги, брошури и филми. Християните приемат Йѐсā “алейхисселѝм” – хāшā (Аллах да пази от подобна вяра) – за Аллахов син, а за Аллāху теāлѝ започват изрази като “Отец” или “Дядо Господ”. В своите романи пишат неща като “Отецът (или Дядо Господ) ще ни спаси!” Въпреки това обаче трябва да се знае, че ако някой (мюсюлманин) назове Аллāху теāлѝ “Отец” или “Дядо Господ”, напуска исляма и става неверник. Мюсюлманите не бива да имат контакти с филми и романи от този род. С такива и още много методи те коварно крадат вярата на младото поколение, назовавайки (маскирайки) тези дела като “услуги на човечеството” и “демократични права и свободи”. Но когато някой мюсюлманин припомни на своя брат по религия заповедите на Аллāху теāлѝ, те (ислямските врагове) започват веднага да определят делото за “религиозна пропаганда”, “проява на изостаналост” и “посегателство срещу свободата на съвестта”. И нима е справедливо?

Когато немюсюлманите започнат да развиват теории и разкриват своите мисли за исляма, приемат това за нещо съвсем нормално, но когато мюсюлманите започнат да говорят за истинския и правилен ислям, разкрит от ехли суннитските учени, и да показват сияйния път на Мухаммед “алейхисселѝм”, те (неверниците) представят това като престъпление и сепаратизъм, и петнят тези невинни хора. Нима това не е изостаналост, фанатизъм и сляп инат?

Те окачествяват мюсюлманите като изостанали и ненормални, макар да са чистосърдечни, далновидни и полезни хора, които полагат усилие за придобиване на знания, красив морал, научно познание и достойнство. А онези, които са против исляма, ги описват като модерни, просветени и будни. Нима това не е злоба и поражение?

Те се опитват да спрат правенето на емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер (т.е. разпространението на исляма), като говорят така: “Има религиозна свобода! Никой не бива да влиза между раба и Аллах. Всеки ще Го опознае и ще Му служи така, както му идва отвътре (не бива да бъде учен от другите, защото това е вид религиозна пропаганда).” С това се опитват да изгасят вярата, която сме наследили от предците. Макар да са против “религиозната пропаганда”, те – за да изкоренят исляма – предлагат на младежите отровни, но помпозно рекламирани книги и списания, изготвени от мисионерите на Свидетели на Йехова. Това не е ли обида срещу мюсюлманите?

Неверниците се стараят да унищожат исляма и в това дело ги ръководят англичаните. Въпреки всички предприети мерки, те не понасят да виждат как младите проявяват интерес към исляма и започват да го изучават. Когато чуят думите на ехли суннитските учени “рахметуллāхи теāлѝ алейхим еджма’ин”, тези безверниците започват да изгарят от злоба, ярост и чувство за отмъщение от глава до пети. По медиите показват забрадки,

броеници и брадясали мъже и ги определят като прояви на “мрачната сила”, която възкръсва и демонстрации на примитивност!” Както телата и душите им ще горят във вечния огън на Ада, като наказание за неверието, така и техните мръсни души изгарят в огъня на яростта още в земния живот. Вестниците и телевизионните програми от този род са много опасни.

Мюсюлманите (истинските) се уважават взаимно и си помагат. Когато видят другия в затруднение, било в религиозните или в светските дела, веднага му се притичват на помощ и го спасяват. Те обичат и зачитат благословения рамазан, говеещите, джамиите, езāна, изпълняващите намāз и полагащите усилие по пътя на Аллах. Слагат Корāн-и керй̄м над всички книги. Над него не поставят нищо друго. Не го четат в помещения, където се пее, употребява алкохол и танцува. Ако някъде видят да се чете неправилно, или възпират това дело или се отдалечават от това място ако са безсилни. Когато видят, че Корāнът, страниците и парчетата му или листите с благословени имена и писания са поставени на места, които разкриват неуважително отношение към тях, сърцата им потрепват от болка и веднага ги вдигат оттам. Те съблюдават човешките и животинските права. Не посягат ничий имот, живот и чест, било то на неверниците или туристите. Плащат своевременно данъците си. Не рушат законите и чрез красивия морал на исляма печелят обичта и уважението на всички хора. Неверниците, от друга страна, се опитват да породят неуважително отношение към Корāн-и керй̄м, мевлида и всички свещени имена и писания. Четат ги на места и по начини, които Аллāху теāлй̄ е забранил. Записват ги сред неуважавани и презирани от мюсюлманите неща. Отпечатват ги в списания, парчета хартии и вестници, за да бъдат използвани като капаци, пакети и покривки за маси, или като средства за забавление или постилане на пода. В пиесите, вицовете, комедиите, карикатурите, филмите, звуковите записи, телевизионните и радио предавания се подиграват с мюсюлманите, ислямските учени и заповедите на Аллāху теāлй̄. Във всички тези неща представят мюсюлманите като нечистоплътни и жалки негодници. С други думи, те унизяват мюсюлманите и исляма и ги показват като неприятни и заслужаващи омраза неща. Назоават големците и свещените неща с грозни имена. Мюсюлманите всячески трябва да отбягват такива предавания, слова, писания и вестници, и да бъдат нащрек, за да не загубят вярата си.

Ако някой има лошо отношение към даден учен или казва, че в еди коя си книга има грешка, трябва – по отношение на него – да се постъпи така: Първо, трябва да се види дали собственикът на твърдението извършва намāз, говее и отбягва харāмите. Ако ги прави, то думите и писанията му заслужават да бъдат проверени. Ако не се покланя и не бяга от харāмите, не бива да обръщаме внимание на думите му, защото са клевети и прояви на вражда към исляма. Оклеветяването на ислямските учени

“рахметуллāхи теāлā алейхим еджма’йн” и книгите по религия се превърна в навик и оръжие за ислямските врагове. Само един ислямски учен може да осъзнае ценността на другия. Само славеят може да оцени стойността на розата, само бижутерът може да разбере каратите на златото и само химикът може да разбере коя перла е истинска.

Мюсюлманите не купуват, ползват, слушат, четат или гледат забранените от Аллāху теāлā неща. Те не вредят никому и не отвръщат на онзи, който им вреди: проявяват търпение към него и го наставляват с благи думи и усмивка на лице. Мюсюлманите полагат усилие за научаването, преподаването и правенето на онези неща, които Аллāху теāлā е повелил. Търсят знанието дори да е при неверниците. Историята е показала, че онези, които не осъзнали факта, че хората са ценни същества, проявили вражда към исляма, опитали се да подведат младежите и в момент, в който изобщо не очаквали, са вкусили смъртта, оставили земните си удоволствия, за които толкова здраво се били захванали, и отишли в Ада. Имената на повечето от тях потънали в забрава безследно ала слънцето на исляма е продължило да озарява целия свят.

Неверниците са пленени от спокойствието и красотата на този свят, който е сладък и хубав отвън, но горчив и отровен отвътре, приятен в началото ала празен в края. Мюсюлманите трябва да следват заповедите на Корāн-и керйм, т.е. пътя на Пейгамбера ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Те трябва да се пазят от бид’атите, които се появили по-късно в исляма и били измислени от враговете, реформистите, невежите и глупаците.]

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Онзи, който уважава ехли бид’ат, хвали мъртвите и живите сред тях и ги приема за велики, ще е помогнал за унищожаването на исляма.”** Ехли бид’ат са онези, които вярват, правят и разпространяват думи, писания, методи и дела, които ги е намяло във времето на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и четиримата му халифи, но се появили по-късно и започнали да се изпълняват като поклонения.

Всеки мюсюлманин трябва да защити своята вяра и да не обича неверниците, които не вярват в Аллāху теāлā и Неговия Пророк. [Но човек не бива да върши зло и жестокости на онези, които не обича. Той трябва благо и усмихнато да наставлява неверниците и ехли бид’ат. Трябва да полага усилие, за да ги спаси от тази беда и да ги въведе по пътя на щастието.] Мазхер-и Джāн-и Джāнāн е казал: “На нас ни е повелено да не обичаме неверниците, бидатчиите и онези грешници, които открито вършат грехове. Ние не бива да говорим с тях, да отиваме в техните домове и събрания, нито пък да ги поздравяваме и завързваме приятелство с тях. Изброените неща могат да се извършат само при крайни обстоятелства и необходимости. Но дори и тогава сърцето не бива да ги обича.”

Има хора, които са попаднали в неверие, бивайки измамени и потиснати от невежите си родители, от свещениците, работещи за земно, и от управниците, които проявяват жестокости за собствено удоволствие. Да се прави джихад означава да се ползва сила за спасяване на тези хора от неверието и тяхното удостояване с исляма. Джихадът се изразява в жертване на живот и имот за премахване на диктаторите и експлоататорите, които пречат на исляма да освети онези бедни хора, които са израснали в условия на гнет и зверства. С други думи, това е използване на сила за спасяване на хората от безкрайните мъки на Ада и удостояването им с вечните блага на Рая. Джихадът не се осъществява индивидуално, а от страна на държавата. Индивидуалното нападане на други хора не се нарича джихад, а варварство. За онези, които не успели да се присъединят към джихада, е фарз да се молят за муджāхидите (борците). Джихадът спасяване неверниците от гнета на потисниците и те получават честта да станат мюсюлмани. Не се посяга на религията, живота и имота на онези, които са чули и разбрали за исляма, но не желаят да го приемат. Те ще живеят свободно и спокойно под справедливостта и милостта на ислямската държава и благодарение на джихада никой неверник няма да е в състояние да каже: “Щях да го приема ако бях чувал за исляма.” За мюсюлманите е фарз да работят, за да натрупат сила за правене на джихад. Ако не го направят, ще са извършили огромно зло на цялото човечество.

19- В пета глава на **“Кимйā-и се’āдет”** пише: “Расуллoллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Основата и най-силният признак на вярата е обичането на мюсюлманите и необичането на онези, които проявяват вражда към мюсюлманите.”** Аллāху теālā е казал следното на Йсā “алейхисселām”: “Дори и да изпълниш поклоненията на всички създания, които се намират на земята и небесата, това няма да има никаква полза ако не заобичаш Моите приятели и не проявиш вражда към Моите врагове.” Всеки мюсюлманин е длъжен да не обича враговете на Аллāху теālā, а е длъжен да обича онези, които следват исляма. Той трябва да разкрива това с думи и – ако е възможно – с дела. Не бива да поддържа приятелски взаимоотношения с непокорните и грешниците. Трябва да отбягва онези, които вършат много грехове. Той трябва още повече да бяга от угнетителите, които вършат жестокости на мюсюлманите. За разлика от това, той трябва да прощава и търпи онези, които угнетяват единствено и само него. Това е много полезно качество. Някои от големците били много твърди спрямо грешниците и угнетителите, а други са проявявали милост и съчувствие към всички, и ги наставлявали. Т.е. мислели са, че всичко се случва съгласно казāта и кадера (съдбата и предопределението), и съжалявали фāсъците и угнетителите. Макар това състояние да е велико и ценно, невежите и глупави хора биха могли да извлекат неверни изводи. Слабоверните и отпуснатите си мислят, че са в доволство от съдбата и предопределението на Аллāху теālā, но истинското доволство си има

признаци. Ако пребият даден човек, откраднат неговия имот и го обидят, но той изобщо не се ядосва и прощава вършителите, проявявайки милост към тях, ще стане ясно, че е доволен от казāта (предопределението). Ако се ядосва за нещата, които засягат него (неговия интерес), а проявява милост към непокорните спрямо Аллāху теāля и ги оправдава с думите: “Такава е била тяхната съдба!”, ще стане ясно, че той е отпуснат в религията, лицемерен и глупав. Онези, които не познават същността на съдбата и предопределението, съжбяляват грешниците и неверниците, и ги обичат. Това е знак за слаба вяра. Онези, които стоят срещу исляма и проявяват вражда към мюсюлманите, не бива да се харесват, а да се приемат за врагове: това е фарз. Необичането на онези от тях, които са приели да платят джизя, също е фарз. В последното знамение на сӯра Муджāделе по смисъл се казва: **“Онези, които вярват в Аллāху теāля и Сетния ден, не обичат враговете на Аллāху теāля и на Пророка Му, дори да са техни майки, бащи, синове, братя или роднини. Тези Той ще ги въведе в Дженнета.”**

Назначаването на неверни управници за мюсюлманите, проявявайки доверие към тях, е равносилно на унижаване на вярващите. Това е голям грях. Не бива да се обичат бидатчиите, т.е. тези, които се представят за мюсюлмани и искат да изопачат вярата на мюсюлманите. Не бива дори да се отвърща на техния поздрав. Мюсюлманите трябва да бъдат информирани за техните вреди. Не бива да се говори и завързва приятелство с грешниците, които имат вяра и вършат поклонения, но раняват мюсюлманите с поведение, думи и писания, лъжесвидетелстват, дават несправедливи съдебни решения, мамят, злословят, клеветят и се подиграват с тях. Към онези грешници – които не вършат поклонения и прибъгват до харами, като даване и вземане на лихва, пиене на алкохол и играене на хазарт, но имат вяра в сърцата и не засягат мюсюлманите – трябва да се отнася с мекота и да се наставляват. Ако не се оправят с това, трябва да спрем да ги поздравяваме и да се виждаме с тях, но когато се разболеят, трябва да ги посещаваме и да отговаряме на техния селям (поздрав). [Онези неверници, които не нападат мюсюлманите с думи, писания и груба сила, трябва да бъдат третирани с благи думи и усмихнато лице. Не бива да вредим на никого.]

20- Неверниците са поели по различни пътища спрямо отношението си към исляма, но дейностите им могат да се обобщат в две групи. Тези, които са в първата група, изпълняват своите земни дела и поклонения, без да нападат мюсюлманите. Осъзнавайки своята слабост пред силата и величието на исляма, те се съгласяват да платят джизя, с което се подсланят на властта и справедливостта на исляма. Тези неверници се наричат **ехл-и зиммет** или **зиммии**. Трябва да не се чувства обич към тях и да се приемат за врагове, но е харām да се угнетяват или обиждат. В раздела **“Сийер”** на книгата **“Фетāвā-и Хайрийе”** пише: “Онова, което е

забранено за мюсюлманите, е забранено и за зиммиите, като прелюбодейството, яденето на открити места по време на месец рамазан, танцуването, пеенето, слушането на музика, вземането и даването на лихва и излизането на улицата с непокрито тяло. Само алкохолът и свинското месо не са забранени за тях. Позволено е да се посещават, когато са болни или когато ни поканят, както и да се пътува с тях.” Писано е в темата “та’зйр” в “Мултекā”, “Дурр-ул-мухтār” и другите книги по фикх, че: “Мюсюлманин, който обижда неверник, наричайки го – например – “прелюбодеец” или нещо от този род, или го ранява, наричайки го “невернико (гяур)”, или го одумва, ще бъде подложен на та’зйр, т.е. ще бъде пребит с пръчка, защото обиждането на тези хора е грях. Забранено е да се посяга и на техния имот.” В петия том на “Дурр-ул-мухтār” пише: “Угнетяването на зиммия, т.е. гражданин немюсюлманин, е по-лошо, отколкото мюсюлманин. Малтретирането и измъчването на животни е по-лошо, отколкото зиммии. Поздравянето на зиммиите и ръкуването с тях, за да не се обидят, е позволено (джāиз). Същото важи и за поздравянето на фāсъци (грешници), които открито вършат грехове.”

В книгата “Берйка”, докато се обясняват греховете, които се вършат с ръце, пише: “Убиването на мравките, които вредят на хората и храната – при условие, че няма да бъдат измъчвани или хвърлени във вода –, е допустимо. Да се гори дърво, в което има мравки, става джāиз след като бъде изтръскано, удрайки го в земята. Убиването на мишки, въшки, бълхи, скорпиони и скакалци е винаги допустимо. Хвърлянето на живи въшки на земята или изгарянето на всякакви живи същества е мекрūх. Вредните котки, бесните кучета и дивите хищни животни могат да бъдат заколени с нож или застреляни. Не е позволено да се бият, защото боят е средство за възпитание, а животните нямат разум и не могат да бъдат възпитани. Изгарянето става джāиз ако убийството на това животно е вāджиб (наложително) и няма друг изход.”

Отрязването на човешки крайник, с цел да се излекува заболяване, като гангрена, е допустимо. Оперирането на бъбреците и жлъчката за отстраняване на камъни също е допустимо. Никога и поради никакви причини не е допустимо да се удря по лицето на живо същество.

Що се отнася до втората група неверници: те не понасят да виждат греенето на ислямското слънце. Опитват се да разрушат ислямската религия с всички държавни сили, пропагандни средства, лъжи и гнусни клевети. Тези жалки хора не осъзнават, че изкореняването на исляма от света е равносилно на лишаване на цялото човечество от щастие, комфорт и спасение, и излагането на всички – включително и тях самите – на катастрофи и беди. С други думи, това е като да изрежеш клона, на който си се качил. В 60-о знамение на сūра Енфāl по смисъл се казва: **“За да не бъдете подложени на нападение и мъчение от страна на неверниците, и за да сторите и те да постигнат безкрайно щастие, работете**

непрестанно, колкото сили имате за това. Правете най-съвършените средства за война!” И тук Аллāху теāлйā ни заповядва да помагаме неверниците да станат мюсюлмани или – когато се съгласят да платят джизя – да закриляме техните живот, имот и чест, без да се месим в ежедневните им дела и поклонения. Чрез това Той иска целият свят да се обедини под знамето на исляма, всички да повярват и да се заобичат. Той заповядва изграждането на система на всеобща справедливост и щастие, включваща и всички онези, които не вярват в исляма, въпреки че са проумели неговата истинност. Повелява ни да полагаме усилие за осигуряване на комфорт на всички хора, покойници и животни.

21- Спасението от Ада в отвъдния свят е присъщо само за онези, които следват Мухаммед “алейхисселām”. Всички добрини на този свят, всички новооткрития, състояния и знания ще са от полза в отвъдното само ако се следва пътя на Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. В противен случай, всяко добро, извършени от неследващите Пророка на Аллāху теāлйā, ще остане на този свят и ще доведе до разруха в следващия. Това означава, че то не е нищо друго, освен истидрāдж, който изглежда като добро.

22- От всички полезни и добри дела, Аллāху теāлйā най харесва построяването на джамии. Има свещени хадйси, които разкриват големия севāб за това дело. Наред с това Аллāху теāлйā в 18-о знамение на сūra Тевбе по смисъл казва: **“Не е допустимо неверниците да строят джамии. Това не е уместно и полезно дело. Изграждането на джамии от тях и всичките им дела, които те харесват, ще бъдат безполезни в Сетния ден и тъй като не са следвали Мухаммед “алейхисселām”, ще отидат в Ада и ще изгърпят безкрайно наказание с много горчиви мъки.”**

В 85-о знамение на сūra Āл-и Имрāн по смисъл се казва: **“Аллāху теāлйā не обича и приема религията на тези, които искат друга религия, различна от ислямската, донесена от Мухаммед “алейхисселām”. Този, който обръща гръб на ислямската религия, ще е на загуба в отвъдното и ще отиде в Джехеннема.”**

Онзи, който се е покланял хиляда години, прекарал е живота си в пречистване на нефса и е станал полезен за околните с красивия си нрав и новите неща, които е открил, няма да постигне безкрайно блаженство, освен ако не следва Мухаммед “алейхисселām”.

В 13-о знамение на сūra Нисā по смисъл се казва: **“Тези, които игнорират и не харесват заповедите на Аллāху теāлйā и Неговия пророк Мухаммед “алейхисселām”, и казват, че те не са съвместими с науката и не посрещат съвременните нужди, няма да се спасят в Съдния ден от огъня на Ада. За тях има горчиви мъки в Джехеннема.”**

23- Този свят е нивата на отвъдния живот. Колко жалки и глупави са онези, които изяждат своите семена, вместо да ги сеят, и остават лишени от получаване на многобройни плодове в замяна на едно семе. Не се

подготвят за деня, в който братя ще бягат едни от други, а майки ще се отричат от собствените си рожби. Тези хора са на загуба и на двата свята и ще свършат в съжаление. Разумният човек би приел този свят за възможност и в това кратко време, вместо да се наслаждава на светски удоволствия, би искал да посее семената и да извърши добро, харесвано от Аллāху теāлā, и да събере многократно повече плодове (добив), както е предадено в свещеното знамение. Аллāху теāлā – в замяна на праведните дела и поклонения в този кратък живот – ще даде безкрайни благословии. А онези, които не следват Пейгамбера Му и не харесват исляма, ще ги изтезава вечно.

[В 172-о знамение на сūra Нисā по смисъл се казва: **“А които вярват в Мухаммед “алейхисселām” и вършат полезни за отвъдния живот дела [следват повелите на исляма] – Аллāху теāлā ще им даде обещаното и много още благословии в допълнение. А онези, които смятат поклоненията – следването на Мухаммед “алейхисселām – за проява на низост и изостаналост, и приемат себе си за модерни и просветени, и се възгордяват – Той ще ги накаже с болезнено мъчение. И освен Аллāху теāлā, за себе си не ще намерят (тези неверници, които приемат себе си за по-високопоставени от всички) нито покровител, нито избавител.”**]

Само Той знае причината защо ще ги мъчи вечно. Мозъците на хората са неспособни да го разберат. Той, например, е заповядал различни наказания за убийствата, извършени на този свят, но никой не е в състояние да разбере причините и мъдростите в тях. Аналогична е ситуацията и с факта, че Той ще изтезава вечно за неверие, което трае за кратко.

Човек, който се опитва да приеме и хареса всички заповеди на Корāн-и керīm и правила на исляма, като се опира на своя разум, няма да е повярвал в пророците и разбрал висотата на техните степени(, а ще е повярвал в своя ум). Не бива да се четат книги, които се опитват да обяснят и разпространят исляма, като се опират на разума и философията.

24- В книгата **“Елмункизу-аниддалāл”** пише: “Както нещата, които се разбират с разума са по-високопоставени от тези, които се възприемат чрез сетивните органи, и разкриват техните грешки, т.е. както нашите сетивни органи не могат да възприемат нещата, разбрани от разума, така и разумът е безсилен да разбере фактите, които се разбират на пророческата степен. Няма друг изход, освен да се повярва в тях. Как разумът би могъл да оцени нещо, което самият той е неспособен да разбере? Как би могъл да реши дали е правилен или не?”

Опитът за проучване на онова, което е базирано на предания, т.е. на думите на пророците **“алейхимусселām”**, с помощта на разума е като принуждаване на кон – дотолкова натоварен, че едва се движи по равен път – да изкачи хълм. Ако конят бъде ударен с камшик, за да потегли нагоре, той или ще падне и умре от умора, или – за да се върне по равния

път, с който е свикнал – ще се обърне надясно, наляво или назад и ще преобърне колата, съсипвайки товара. По същия начин, ако разумът бъде заставен да проумее същността на знанията за отвъдното, които са отвъд обхвата на неговите възможности, или ще се побърка, или – в опита си да ги оприличи на светските дела, с които е свикнал да борави – ще изпадне в заблуда и ще заблуди и останалите. Разумът е инструмент за измерване (оценяване) на нещата, които са подобни на тези, които могат да бъдат възприети или усетени чрез сетивата, или на неща, които имат връзка с тях. Разумът може да ги сравни едни с други и да разграничи добрите от лошите. Тъй като не може да достигне до нещата, които нямат връзка с тях, той се слисва. Следователно за човека не остава друг изход, освен да повярва в нещата, съобщени от пророците, без да се допитва до разума. Както се вижда, следването на пророците “алейхимуссалевātu веттеслймāt” е необходимост, посочена от разума, и начин на действие, който той иска и с който е съгласен. Ако човек тръгне да претегля с разума думите на пророците, които са извън и отвъд разума, той ще е извършил дело, противоречащо на разума. Това е като да се ходи непредпазливо в чужда местност в непрогледна тъмнина или да се плава в открито море с неопитен капитан без компас. Един такъв човек – всеки момент – може да падне или в пропаст, или във водовъртеж. Ето така философите и материалистите, които се опитват да обяснят фактите чрез своето въображение, се заблуждават в повечето от нещата, които са отвъд разума. Те, от една страна, са разкрили много (научни) факти, но, от друга, са попречили хората да постигнат вечно щастие. Разумните хора, които не прекрачват границите на опита (научния подход), винаги са осъзнавали и говорили за това жалко състояние. Има много примери за това. Известният немски химик проф. Арнд в една част от своята книга “**Експериментална химия**”, която беше публикувана на турски език в Истанбул, казва следните неща за Аристотел, който е един от учителите на философите: “Причината за застоя в науката и знанието за период от почти 1500 години е отчасти във философията на Аристотел.”

В исляма има много неща, които разумът не може да разбере, но няма нищо, с което да изпада в противоречие. Ако разбирането и откриването на знанията за отвъдното, за отношението на Аллāху теāлй към делата на рабите (дали е доволен от тях или не) и за начините на покланяне бяха в границите на възможностите на ума, нямаше да има нужда от прасане на хиляди пророци. Хората щяха сами да открият пътя на щастieto и в земния, и в отвъдния живот, и Аллāху теāлй – хāшā (Аллах да пази от такава вяра) – щеше напразно да им праща пророци. Тъй като разумът не може да открие знанията за отвъдното, Аллāху теāлй винаги е изпращал пророци до всяка част на света и най-накрая е изпратил Мухаммед “алейхисселām” като пророк за целия свят. Неговата религия ще важи до Сетния ден. Пророците не се месели в светските дела, които могат да бъдат

разрешени с разума. Те само заповядвали и насърчавали хората да полагат усилие за тях. Обяснили им как всяко едно светско дело може да доведе до вечно блаженство или гибел, и ясно разяснили нещата, които Аллāху теāлй харесва или не. Трябва да се прояви разбиране и да се каже: Как биха могли подхвърлените идеи (продукти на дефектния по природа мозък) на един неверник – криещ се зад маски като “философ”, “професор” и “журналист”, и нямащ си на понятие нито от съвременните научни познания, разкриващи проявленията на безкрайната мощ на Аллāху теāлй, нито от имената и съдържанията на книгите на ислямските учени – да се ценят повече от думите на Пророка на Аллāху теāлй “салляллāху алейхи ве селлем”? Как биха могли думите на един невеж да опетнят заповедите и словата на Пророка ни, съдържащи знания за здраве, наука, морал, справедливост и всичко необходимо за постигане на щастие, и които са предизвиквали уважение и възхищение от страна на всички учени по света от 1400 години насам, и в които никой не е успял да намери недостатък или грешка? Съвършен е онзи ум, който не греши. Дали този невеж човек, хаотично подхвърлящ мисли, би могъл да каже, че никога не греши в своето ежедневие (камо ли в нещата, които са отвъд способностите на разума)? Ако отговори положително, кой би му повярвал? Нека оставим на една страна обикновените хора и дадем следния пример (от реалността): Християните, които се приемат за най-умни сред хората, се събират и избират за депутати онези, които те самите приемат за най-умни сред своя народ. Тези депутати, от своя страна, се събират и – впрягайки всички средства и познания – правят закони. Не след дълго обаче, те самите започват да негодуват срещу тях и отново се залавят да ги променят. На света има две неща, които не се променят и никой не може да ги изопачи: Едното е Корāн-и керйм, който е изпратен от Аллāху теāлй, а другото са хадйс-и шерйфите, т.е. благословените слова на Расуллюлах “салляллāху алейхи ве селлем”.

Един учен, който е усвоил законите на исляма и проучил историята на науките, които са в основата на днешната цивилизация, много ясно ще види, че в хода на историята не са имали технически постижения и научни истини, които да са били срещу исляма. Напротив, всички те са били в съгласие с него. А как да не са, при условие, че ислямът повелява да се изследва природата, да се работи върху материята и енергията, и в научните знания да се разчита на разума. Аллāху теāлй на много места в Корāн-и керйм по смисъл казва: **“Поучете се от вашите предшественици, техния начин на живот, пътя, който са избрали, и нещата, които им се случили. Проучвайте земята, небесата, живите и неживите същества, и самите себе си! Анализирайте същността на нещата, които виждате! Открийте, наблюдавайте и проумейте Моите сила, величие и власт, които съм поместил в тях!”**

Първата основа на вярата, от всички шест, е да се повярва в съществуването на Аллāху теāлā. Това е нещо, което разумен човек, притежаващ научни знания, би осъзнал с голяма лекота. Всички други условия на вярата и поклоненията се изучават след това. Аллāху теāлā на много места в Корāн-и керīm се кара и унижава неверниците поради това, че не използват своите умове, не изучават земята, небесата и себе си, и не постигат вяра, следвайки този път. В книгата “**Ма’рифетнāме**” пише: “Големият ислямски учен Сеййид Шерїф Джурджāнї е казал, че знанията по астрономия помагат на мъдрите и разумни хора да осъзнаят съществуването на Аллāху теāлā. Имām Газāлї казва: “Този, който не знае астрономия и анатомия, не би осъзнал съществуването и силата на Аллāху теāлā.”

Правилната религия на Йсā “алейхисселāм” е била коварно променена от враговете ѝ за кратко време. Един еврей на име Пол (Павел) се е престорил, че вярва в Исус и разпространява неговата религия, като междуременно е унищожил низпосланото, истинското Евангелие. По-късно се появили четирима души, които написали това, което са чули от апостолите. Макар че се появили четири книги, наречени Евангелия, и те не били пощадени от лъжите на Пол, които били вкарани в тях. Макар апостолът Варнава да е записал коректно онова, което е видял и чул от Йсā “алейхисселāм”, това Евангелие също било заличено. С времето броят на Евангелията се увеличил и навсякъде е започнало да се чете различна книга. Константин Велики е бил езичник, но по-късно е приел християнството. Разширил гр. Византион (Иstanbul), разгърнал мащабно строителство и преименувал града в Константинопол. През 325 г. след Хр. е свикал 318 духовници в Никея и им наредил да обединят всички Евангелия в едно ново, и в него е сторил да вмъкнат много неща, характерни за езичеството – предишната му религия. Приел Коледа за начало на годината и основал нова религия на име християнство (оригиналната религия се нарича назарянство, а изопачената ѝ форма – христриянство). В истинското Евангелие на Йсā “алейхисселāм” и в това на Варнава е съобщено, че Аллах е един. Идеята за Троицата, измислена от Платон, е намерила място в първите четири изопачени Евангелия. Константин е сторил да вмъкнат в новото Евангелие и идеята за Троицата. Духовник на име Арий е казал, че това ново Евангелие е грешно, че Аллах е един и че Йсā “алейхисселāм” не е Негов син, а раб. Въпреки това духовниците не го послушали, а дори го отлъчили от църквата. Арий е избягал в Египет, където е разпространил единобожието, но по-късно бил убит.

Кесарите след Константин останали в недоумение между мезхеба на Арий и новата християнска религия. В Константинопол били проведени втори и трети духовен събор; в Ефес – намиращ се между Измир и Айдын – четвърти; в Кадъкбой – пети и в Константинопол – шести. Така се появили

поредните нови Евангелия. След време – през 931 [1524] г. – Мартин Лутер и Калвин са направили още промени. Онези християни, които са повярвали в това ново (реформирано за пореден път) Евангелие, се наричат протестанти. Ето така християнската религия е придобила странен вид, противоречащ на разума и истината. Как биха могли възраженията, които са отправени с право срещу християнството в Европа, да се насочат срещу исляма?

Единственият начин за спасение от мъките на отвъдния свят е следването на Мухаммед “алейхисселѧм”. Този, който следва пътя, показан от него, ще постигне любовта на Аллѧху теѧлѧ. Онзи, който върви по стъпките му, ще постигне благото да е верен раб на Аллѧху теѧлѧ. Най-високопоставените сред всички пророци – които са повече от 124 000 – са поискали да следват него (да станат от неговата общност). Ако Мӯсѧ “алейхисселѧм” беше живял в негово време, щеше на драго сърце да го последва, въпреки своето величие. Всички мюсюлмани знаят, че Йсѧ “алейхисселѧм” ще слезе от небето и ще върви по пътя на религията на Мухаммед “алейхисселѧм”. Мюсюлманите, които са негова общност, поради факта, че го следват, са станали най-добри и високопоставени сред всички хора. По-голямата част от онези, които ще влязат в Рая, принадлежат към тази общност. Те ще влязат в Дженнета преди всички останали.

25- Корѧн-и керѧм е назм-и илѧхѧ. Речниковото значение на думата е нанизване на перли. По същия начин, подреждането на думите – една до друга, като перли – е наречено назм. Стиховете са вид назм. Думите в Корѧн-и керѧм са на арабски език, но Онзи, Който ги е подредил, е Аллѧху теѧлѧ, а не хората. Словата, вдъхновени в благословеното сърце на Мухаммед “алейхисселѧм” – от страна на Аллѧху теѧлѧ – и обяснени от него на арабски език, не се наричат Корѧн-и керѧм, а **хадѧс-и кудсѧи**. Думите в Корѧн-и керѧм, бивайки подредени от Аллѧху теѧлѧ, са били низпослани под формата на ѧйети. Един ангел на име Джебрѧйл е рецитирал свещените ѧйети с тези думи и букви. Мухаммед “алейхисселѧм” ги е изслушвал с благословените си уши, наизустявал ги и веднага ги рецитирал на своите сподвижници (Есхѧб-и кирѧм). Аллѧху теѧлѧ е изпратил Корѧн-и керѧм на езика на племето Курайш. В трети том на книгата **“Редд-ул-мухтѧр”**, в темата за клетвата, пише: “Както е казано и в **“Фетх-ул-кадѧр”**, Аллѧху теѧлѧ е изпратил Корѧн-и керѧм под формата на букви и думи. Тези букви са създания. Смисълът на тези думи и букви съдържа словото на Аллѧху теѧлѧ. Тези букви и думи се наричат Корѧн-и керѧм. Значенията, показващи словото на Аллѧху теѧлѧ, също се наричат Корѧн-и керѧм. Корѧнѧт, който е словото на Аллах, не е създание. Той е изначален и безкраен, също както другите качества на Аллѧху теѧлѧ.” Спускането на Корѧн-и керѧм е започнало в нощта Кадр. Цялото низпославане е продължило 23 години. Що се отнася до Тората,

Евангелието и другите небесни книги и страници, всички те са били низпослани отведнъж. Всички те приличали на човешки слова и подредбата на думите в тях не е била проява на чудо. Ето защо те били изопачени и променени в скоро време. Корāн-и керīm е най-голямото чудо на Мухаммед “алейхисселām” и не прилича на човешките слова. Тези факти са просторно написани в стотното писмо от третия том на “Мектūбāt” на имām Раббāнī и в книгите “Худжет-уллахи алел’āлемīн” и “Мевāхиб” на Зеркāнī.

Джебрāйл “алейхисселām” е идвал всяка година по един път, за да рецитира частта от Корāна, която е бил разкрита до онзи момент, в съответствие с неговата подредба в Левх-ил-махфūз. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” го е слушал и повтарял. В годината, в която Пророкът ни е щял да удостои с присъствието си отвъдното, Джебрāйл “алейхисселām” е дошъл два пъти и съвместно прочели целия Корāн. Мухаммед “алейхисселām” и повечето му сподвижници са го знаели наизуст. Някои от сподвижниците били наизустили определени части от него, докато другите части са ги били записали. В годината на смъртта на Мухаммед “алейхисселām”, Ебū Бекр “радияллāху анх”, който е бил негов халиф, събрал онези сподвижници, които знаели Корāна наизуст, и всички материали, на които били записани отделните му части, и учредил комисия със задача да напише целия Корāн-и керīm на хартия. В резултат от това се е оформила книгата, наречена “Мусхаф” или “Мъсхаф”. Всички 33 000 сподвижници “радияллāху теāлй анхум еджма’йн” единодушно решили, че всяка буква на Мусхафа е на точното ѝ място. Тогава обаче свещените сūри още не били разделени една от друга. Това е направил Осмāн “радияллāху анх”, третият халиф, през 25-а година по Хиджра и ги е подредил. Заповядал е да препишат този мусхаф по шест пъти и изпратил по едно копие в Бахрейн, Дамаск, Египет, Куфа, Йемен, Мекка и Медīна. Мусхафите по цял свят са възпроизведени от тези седем копия. Между тях няма и една точка разлика.

Корāн-и керīm съдържа 114 сūри и 6236 āйета. Макар че в някои източници броят на āйетите да е различен от този, това се дължи на факта, че понякога едно дълго знамение се приема за няколко кратки или няколко кратки се разглеждат като едно дълго, или Бесмелето – преди свещените сūри – се приема за отделен āйет. Подробна информация за това има в книгата “Бостāн-ул-āрифīн”.

Всеки поет подрежда различно своите думи. Например, ако на един литературен експерт – който много добре познава стиховете на Мехмед Āкиф и Нāбī – му покажем едно стихче на Мехмед Āкиф, което той не е виждал, и му кажем, че е на Нāбī, той няма ли да ни отвърне така: “Трешите! Идеално познавам стиловете и на Нāбī, и на Мехмед Āкиф! Това стихче не е на Нāбī, а на Мехмед Āкиф”? Разбира се, че ще ни каже! Както подредбата на думите на двама турски поети е много различна, така

и Корāн-и керй̄м не прилича на никое човешко слово. Дори и експериментално е доказано, че свещеният Корāн не е човешко слово. Това винаги може да се докаже отново. Направен е следният опит: Един арабски поет е написал текст, съдържащ някои литературни тънкости. Сред редовете на текста е вмъкнал няколко хадй̄с-и шерй̄фа, а после и няколко свещени знамения, които имали същия смисъл като на хадй̄сите. Всичко това накуп е било поднесено на един човек, който е познавал добре арабския език, но си нямал на понятие от ислям и Корāн. Той е бил помолен да прочете текста. Четейки материала, той се е спрял, когато е стигнал до свещен хадй̄с, и казал: “Тази част не е като предишните! Налице е по-голямо майсторство в израза.” Когато обаче е стигнал до знамението, той се е слясал и рекъл: “Това не прилича на никое човешко слово. Съдържа толкова много различни значения, че никой не може да ги изведе докрай.”

Корāн-и керй̄м не може да бъде преведен нито на друг език, нито на арабски. Дори и едно стихче от него не може да бъде преведено в пълния смисъл на думата дори на собствения му език. Единственото нещо, което може да се направи, е да се обясни или разтълкува. За да се разбере смисъла на Корāн-и керй̄м, не бива да се четат преводи. Да се разбере смисъла на едно знамение означава да се разбере онова, което Аллāху теāлй̄ е искал да каже с него. Онзи, който прочете превода на това знамение, няма възможност да разбере какво е искал да каже Аллāху теāлй̄. Той ще разбере само това, което е разбрал преводачът според своето ниво на знание. А онзи, който чете превода на някой невеж или неверник, ще научи не това, което Аллāху теāлй̄ е казал, а това, което преводачът си мисли, че е разбрал и се опитва да изрази със свои думи и мисли.

Правителството не праща законите, които се отнасят до селяните, директно на тях, защото те – дори да ги прочетат – няма как да ги разберат. Тези закони се пращат първо до управниците. Те, след като ги прочетат и разберат, прибавят разяснения към тях и ги пращат до областните кметове. Те, от своя страна, ги обясняват още по-подробно и пращат до местните кметове, защото последните не са в състояние да ги разберат от изходния материал. Те, от друга страна, ги предават на селяните по начин, който да е ясен за тях. Ето такъв е случаят и с Корāн-и керй̄м: Той е законът на Аллāху теāлй̄, Който е показал пътя на щастието на Своите раби и е изпратил Своето слово на най-високопоставения сред хората. Само Мухаммед “алейхисселām” е в състояние да разбере смисъла на Корāн-и керй̄м. Никой друг не може да го проумее напълно. Макар че сподвижниците са знаели арабски, който е бил техен майчин език, и са били литератори и красноречи, те не можели да разберат някои знамения и питали Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”.

Например, един ден хазрети Омер “радияллāху анх”, минавайки отнякъде, е видял Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” да обяснява

нещо на Ебӯ Бекр-и Съддък “радияллāху анх”. Отишъл при тях и се заслушал. Други също ги видели, но им е било неудобно да се доближат. На другия ден, когато видели Омер “радияллāху анх”, те му казали: “О, Омер! Вчера Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” ви говореше нещо. Кажете, да знаем и ние, за да се научим.”, защото Мухаммед “алейхисселām” винаги им е казал: **“Кажете на братята си по религия това, което чуете от мен! Съобщете един на друг!”** Омер “радияллāху анх” е казал: “Вчера Ебӯ Бекр “радияллāху анх” е попитал Расулюллах за значението на едно знамение, което не е успял да разбере. Слушах обяснението в продължение на един час, но не разбрах нищо.” Това е така, защото Мухаммед “алейхисселām” е обяснявал на нивото на Ебӯ Бекр (което е много високо). Въпреки това Омер “радияллāху анх” е бил толкова високопоставен, че Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал следните неща за него: **“Аз съм последния пророк – след мен няма да има друг. Ако пророчеството не беше приключило, Омер щеше да стане пророк.”** Макар че е бил толкова велик и е знаел перфектно арабски език, той не е бил в състояние да разбере разяснението на Корāн-и керīm, защото тогава Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е говорил според степента на отсрещния. Степента на Ебӯ Бекр е била много по-висока от тази на Омер. Но и той, та дори и Джебрайл “алейхисселām”, са питали Расӯлюллах за смисъла и тънкостите на Корāн-и керīm. [В книгата **“Хадїка”** – давайки знание за греховете, които се вършат с език – пише: “Имām Суйūtї е казал, че Расӯлюллах е разяснил на своите сподвижници целия Корāн-и керīm.]

С други думи, единствено Мухаммед “алейхисселām” е разбрал смисъла на Корāн-и керīm и го обяснил със своите свещени хадїси. Той е този, който е разяснил Корāн-и керīm. Правилната книга по тефсїр са неговите хадїси. Ислямските учени, жертвайки своите сън, почивки и удобства, са събрали тези свещени хадїси и написали книги по тефсїр (разяснения на Корāн-и керīm). Една от най-ценните книги по тефсїр е **“Бейдāвї”**. За разбиране на тези тефсїри, от своя страна, е необходимо да се научат добре двадесетте основни клона на ислямската наука, което – при полагане на непрестанни усилия – отнема тридесет години. Тези основни науки си имат осемдесет подразделения. Един от основните клонове е науката тефсїр. Тези клонове на знанието имат различни учени и множество книги. Някои арабски думи, които се използват днес, имат различни значения в науките фикх и тефсїр. Една и съща дума може да носи различни значения в зависимост от предлозите и мястото ѝ в Корāна. Преводите на Корāна, правени от онези, които не владеят тези обширни клонове на знанието и избират значенията на думите съгласно днешния арабски език, предават неща, които са далеч от смисъла на Корāн-и керīm. Всеки разбира от значенията и знаците в него според силата на своята вяра. Тефсїрът не е нещо, което може да бъде направено писмено или изразено

с думи. Тефсърът е сияние (нӯр), което се появява в сърцата на големците в религията. Книгите по тефсър са ключовете към тази светлина. Както скъпоценностите излизат наяве, когато се отключи тяхното чекмедже, така и в сърцето засиява светлина, когато се прочетат въпросните тефсѝри. Тези, които са владеели добре осемдесетте клона на знанието, са разбрали тефсѝрите и – за да ги обяснят на невежите в религията като нас – са написали хиляди книги на нашето ниво. Примери за тях са ценните турски книги **“Мевāкиб”**, **“Тъбѝан”** и **“Ебӯллейс”**. Тефсърът **“Тъбѝан”** е превод от 1110 г. по Хиджра. Тефсърът на Вехби ефенди от Кония е книга за проповеди. Дори и онези нови тефсѝри и илмихāли, които хората днес смятат за най-ценни, съдържат лични мисли на авторите. Ето защо те са повече вредни, отколкото полезни. Тефсѝрите и преводите, направени от враговете на исляма и реформаторите в религията (ехли бид’ат), с цел да изопачат значенията на Корāн-и керѝм, са истински отрови. Тяхното четене поражда съмнения и възражения в младите умове. Друг е въпросът, че за хора като нас, които притежават малко религиозни знания, не е подходящо да четат тефсѝри и хадѝси, за да се учат на исляма оттам. Защото ако човек разбере грешно или се осъмни в Корāн-и керѝм и хадѝс-и шерѝфите, напуска исляма. Тефсѝрите и хадѝсите не могат да бъдат разбрани само чрез познаване на арабския език. Тези, които смятат, че знаещите арабски език са учени, грешат. В Бейрут и на други места има много свещеници, чиито роден език е арабският и познават много добре арабската литература, но си нямат на понятие от исляма. В речника, който са публикували през 1956 г. на име **“Ел-мунджид”**, са изписали грешно ислямските имена, та дори името на гробището **“Бакѝ”** в Медѝна и датата на смъртта на Расӯлюллах.

Човек, който иска да разбере и научи истинското значение на Корāн-и керѝм, трябва да чете книгите на ислямските учени по келям (вяра), фикх и морал. Всички знания в тези книги са взети (извлечени) и записани от Корāн-и керѝм и хадѝс-и шерѝфите. Книги, написани като преводи на Корāна, не предават правилното му значение. Читателите остават заплени от идеите и целите на автора и това става причина за напускане на религията.

Написването на Корāна с латински букви или на кирилица е невъзможно, защото те не могат да заместят всички букви на ислямската азбука и това води до промяна в смисъла. Четенето на такава транслитерация не е равносилно на четене на Корāн-и керѝм. Получава се безсмислен сбор от звуци. Това е подробно написано и в списанието **“Ел-муаллим”**. Например, ако вместо ехад се каже ехат, намāзът се разваля.

Днес виждаме как много хора предлагат подобни грешни преводи и незнани транслитерации с имена като **“турски [български] Корāн”** и ги раздават сред хората в селата, казвайки им: **“Арабският Корāн е на чужд език, оставете го! Четете ето този, който е на майчиния ви език.”** Ако се

обърне внимание, ще се види, че повечето от тези хора не изпълняват намāз, не говеят, не отбягват харāmите, та дори са напуснали исляма и са мюсюлмани само на думи. Защо те изпълняват и слушат Деветата симфония на Бетховен, Фигаро на Моцарт и стиховете на Молиер на немски, италиански и френски по радиостанции и барове? Защо не казват, че са на чужди езици и трябва да се пеят или изпълняват на турски [или български] език? Те не превеждат тези симфонии и комедии на турски, защото им е ясно, че точният превод е невъзможен. Знаят, че нефсът няма да усети наслада от превода и че той ще престане да се нарича произведение на Бетховен или Шопен. Мюсюлманите, по същия начин, няма как да усетят насладата на Корāн-и керїм от тези книги. Това няма да храни техните души.

Фактите, които изредихме по-нагоре, са прекрасно написани в уводната част на превода **“Турски меāl на Корāн-и керїм”**, който е бил изготвен и публикуван през 1381 [1961] г. от Дианета на Турция. Уважаемият началник на Дианета Х. Хюсюн Ердем е написал в предисловието следните неща: “Една книга, която съдържа божественото красноречие и в която с малко думи се казват много неща, не може да бъде преведена подобаващо не само на турски, но и на никой друг език. Значенията, които са предадени под светлините на старите тефсїри, не могат да бъдат наречени преводи, а меāли. Не е допустимо да се поставят думите, които предават само неговото значение, на нивото на Корāн-и керїм; да се четат по време на намāз или да се извличат закони от тях, без да е налице прилично знание върху оригинала. Никой превод не може да замени оригинала. В Корāн-и керїм има изрази, които съдържат различни значения. Чрез превода може да се предаде само едно от всички тях, а и за него не може да се каже, че Аллāху теālї е искал да каже точно това с въпросния āйет. Ето защо човек не би могъл да се престаши и каже “Превод на Корāна”. Едно е да се преведе Корāн-и керїм, друго е преводът да се постави на мястото на оригинала.” В обясненията след предговора се казва: “Тази божествена книга, която е над човешките възможности и в която с малко думи се казват много неща, не може да бъде преведена подобаващо и напълно на турски език. Следователно най-правилният подход тук е – може би – да се изрази на турски език значението и меāлят, които се разбират от арабския оригинал, вместо свещените āйети да се превеждат дума по дума. В действителност, не може да се преведе Корāн-и керїм, като се придържа към словоредата и красноречието на оригинала. Но може да се преведе под формата на меāl. В процеса на превод съвършеното съблюдаване на характеристиките и на двата езика не е възможно. Първият превод на Корāна в Европа е на латински език от 537 [1141] г. Първият италиански превод е от 919 [1513] г., немски – 1025 [1616] г., френски – 1056 [1647] г. и английски – 1057 [1648] г. Днес на всички тези езици има по около тридесет превода, но тъй като са изготвени от лица с различни

наклонности, съдържат много тежки и дори умишлени грешки. Преводът на други езици е допустим, но от него не могат да се научат всички правила на исляма. Наред с тях има и други закони, които са извлечени от хадис-и шерифите, иджмāта и метода къяс. Те могат да бъдат научени подробно от книгите по фикх.”

Сейид Абдулхаким Арваси “рахметуллāхи алейх” каза: “На 224-а страница на книгата, която е с номер 1706 и се намира в раздела “шейхулислям Велийуддин ефенди” на обществената библиотека “Баязид”, Истанбул, се казва: “Между преводите на Корāн-и керим и оригинала няма знак за равенство. Корāн-и керим съдържа определен словоред. При превода не може да се запази неговата особеност, която се изразява в казване на много неща с малко думи. Поезия, преведена на друг език, престава да бъде поезия.” Книгата, спомената в текста, е разяснението на книгата “Езкār” на имām Невевī. Авторът на шерха е Ебу Абдуллах Мухаммед Шемсуддин Укайлī Бехнесī Шāфи’й Накшī. Починал е през 1001 [1592] г. Бехнес е град в централен Египет.

В Корāн-и керим Аллāху теāля по смисъл казва: **“Моята книга е на арабски”** и **“Аз изпратих Корāна на Мухаммед “алейхисселām” на арабски език.”** Следователно съвкупността от думите, буквите и значенията, които Аллāху теāля е изпратил посредством един ангел, се нарича свещен Корāн. Книгите, различни от тази, не се наричат така. Този, който ги нарече, напуска исляма и става неверник. Когато бъде преведен на друг език или дори на арабски, получената книга се нарича разяснения. Дори да се промени само една дума в текста, без това да изменя смисъла, той престава да бъде Корāн. Същото се отнася и за правенето на промяна в начина на четене, без дори да се променя и една буква.

В **“Рийд-ун-нāсихйн”** пише: “Корāнът, който следва правилата на арабската граматика и не променя значението, но съдържа думи, които са различни от този, който е събрал Осмāн “радияллāху анх”, се нарича **Кърāет-и шāззе**. Не е допустимо да се чете нито в намāза, нито на друго място. Това е грях. Някои от Есхāб-и кирām “радияллāху теāля анхум еджма’йн” са чели Кърāет-и шāззе, но в това отношение не е постигнато единодушие. Онова четене, което не е изпълнявано от нито един от Есхāб-и кирām, не се нарича кърāет-и шāззе. Онзи, който прави това, трябва да бъде хвърлен в затвора и пребит. Четенето по начин, който не е изпълнен от нито един ислямски учен – дори това да не променя смисъла и думите –, изкарва от исляма.”

Преводите на Корāна на други езици не се наричат Корāн, а меāли, т.е. разяснения. Ако бъдат подготвени от благочестиви мюсюлмани, които са експерти в областта и правят това с добри помисли, няма да има нищо лошо в тяхното четене за разбиране смисъла на Корāн-и керим. Тяхното четене обаче не е равносилно на четене на самия Корāн. Ако се прави с това намерение, няма да се получи севāб, а грях. Мюсюлманите трябва да

четат Корāн-и керīm така, както го е низпослал Аллāху теāлй. Неговото четене носи севāб, дори да не се разбира смисълът. Няма съмнение, че четенето с разбиране е по-голям севāб и е по-полезно.

В Египет, Ирак, Хиджаз и Мароко се говорят различни диалекти на арабския език. С кой диалект ще бъде обяснен Корāн-и керīm? За неговото разбиране е необходим курайшкият диалект, а не днешният арабски език (с всички негови диалекти). Изучаването му отнема години. За да разберем свещения Корāн, трябва да четем тефсйрите и обясненията на ислямските учени, които са положили усилие за неговото разбиране и успели в това. Онези младежи, които четат несериозните преводи, ще си помислят, че Корāнът е книга, съдържаща митове, безполезни мисли и обикновени думи. Ще изпитат неприязън към него и към исляма, и ще станат неверници. Изглежда това е новият трик на ислямските врагове с цел да заблудят децата на мюсюлманите и шехйдите. Те ги подвеждат да четат преводите на Корāн-и керīm, като им казват: “Четете турския [българския] Корāн. Не четете онзи, който е на арабски. Арабският е чужд език за вас.”

Хазрети Ибни Хаджер Меккй на 37-а стр. от **“Фетāвā-и фъкхиййе”** е написал следното: “Учените единодушно са казали, че написването на Корāна с други букви, освен арабските, и превеждането на друг език, прочитайки това вместо Корāн-и керīm, е харām. Селмāн Фарисй “радияллāху анх” не е писал с персийски букви сӯра Фāтиха, нито пък я е превел. Той е написал нейното персийско разяснение. Четенето и писането на Корāна с други букви, освен арабските, е харām. Единодушно е казано, че написването на Корāна с арабски букви така, че да се покаже начина на четене (произношение), е също харām. Това е равносилно на нехаресване на нещата, които селеф-и сāлихйн (ранните мюсюлмани) са правели и тяхното приемане за невежи. Например, в свещения Корāн е написано “рибӯ”, но се чете “рибā”. Не е допустимо да се пише така, както се произнася. Когато бъде написан така или преведен на друг език, се губи красноречието и божествената подредба на думите и буквите. Харām е да се променят местата на āйетите в една сӯра, защото редът на āйетите е със сигурност коректен, но редът на сурите е съмнителен. Ето защо четенето и писането на свещените сури, променяйки техните места, е мекрӯх. Не е правилно да се твърди, че писането на Корāна с други букви или писането и четенето на неговия превод е улеснение за човека. Дори и да е лесно, това не е причина, която би могла да заличи забраната.”

В **“Мевдӯ’āt-ул-улюм”** се казва: “Знанията в Корāн-и керīm са три категории. Първата категория включва факти, които Той не е съобщил на никой Свой раб. Никой, освен Аллāху теāлй, не знае същността на Неговите зāt, имена и качества. Вторият вид знания са съобщени само на Мухаммед “aleyхисселām”. Никой, освен този велик Пророк и големите учени, които са негови наследници, не могат да ги разберат. Такива са мутешāбих āйетите. Знанията в третата категория е предал на Своя Пророк

и му е повелил да ги научи на общността. Тези знания също се делят на две. Първата част съдържа къяс, който описва състоянията на предишните хора, както и ахбър, който обяснява нещата, които Той е създал и ще създаде в този и в отвъдния свят. Тези знания могат да бъдат разбрани само след като ги обясни Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Не могат да бъдат разбрани чрез разума или опита. Вторият тип от третата категория могат да бъдат разбрани чрез разума, натрупване на опит и изучаване на арабските учения. Такъв е случаят с извличането на закони от Корāн-и керйм и разбирането на научните знания. Имām Несефй “рахметуллаху теāля алейх” в книгата “Акāид” е казал: “Значенията се дават в съответствие с арабските учения. Даването на други изкарва от исляма. Даването на нетипични значения – както правят еретиците исмāилити (секта в шиизма) – е проява на неверие (изкарва от исляма).”

Тези, които правят грешни тефсйри според собствените си разбирания и становища, са пет вида:

- 1 – Неуки хора, които не притежават знания за правене на тефсйр.
- 2 – Тези, които интерпретират мутешāбих āйетите.
- 3 – Тези, които тълкуват в съответствие с мислите и желанията на еретиците, коварните врагове на исляма и реформаторите в религията.
- 4 – Тези, които интерпретират без да разбират достатъчно добре доказателствата и аргументите.
- 5 – Тези, които правят неправилна интерпретация, следвайки нефса и дявола.

26- Всички правила на исляма са извлечени от Корāн-и керйм. Той включва всички закони, които се съдържат във всички небесни книги, изпратени на всички пророци “салева̀туллахи алейхим”, а дори и повече. Онези, които са слепи, неуки и слабоумни, не могат да видят този факт. Законите, съдържащи се в Корāн-и керйм, са три вида:

Тези от първата група могат с лекота да бъдат разбрани от онези, които са разумни и учени, чрез “ибāрет-и насс”, “ишāрет-и насс”, “делялет-и насс”, “мазмун-и насс”, “илтизāм-и насс” и “иктизā-и насс”. С други думи, във всеки свещен āйет има различни значения и закони по отношение на ибāрет, делялет, ишāрет, илтизāм, иктизā и тазаммун. Под “насс” се разбират свещените āйети и хадйси, които имат ясни значения и смисъл.

Втората група не могат да бъдат разбрани (извлечени) лесно: нужно е да се прави иджтихāд и истинбāt (извличане на закони от доказателствата в религията).

В ахкям-и иджтихāдийе (правилата от втория тип, които могат да бъдат разбрани с иджтихāд) е било джāиз за Есхāб-и кирām да се отделят от иджтихāда на Пророка “салляллāху алейхи ве селлем” (и да последват своя). В извлечените (по този начин) правила от времето на Пейгамбера ни “салляллāху алейхи ве селлем” няма вероятност за грешка или съмнение, защото ако се е случило грешно извлечение, Аллāху теāля веднага е

пращал Джебрѝйл “алейхисселѝм” и извършвал корекция. С това правилният и грешният иджитихѝд веднага излизали наяве. Правилата – независимо грешни или правилни –, извлечени след смъртта на Пророка ни “салляллѝху алейхи ве селлем”, останали смесени. Ето защо в законите, извлечени във времето, когато откровението (вахий) е продължавало, трябва да се вярва и да се изпълняват. Онези, които са извлечени след това, също трябва да се изпълняват, но съмнението в онези от тях, по отношение, на които не е постигнато единодушие, не изкарва от исляма. [Това е написано и в заключителната част на 36-о писмо от втория том на “Мектѝбѝт”.]

Правилата в Корѝн-и керѝм от третия тип са толкова дълбоки и скрити, че човешката сила е неспособна да ги извлече. Те не могат да бъдат разбрани, освен ако не бъдат съобщени от Аллѝху теѝлѝ. Те са показани и обяснени само на Пророка ни “салляллѝху алейхи ве селлем” и на никой друг. Тези правила също са извлечени от Корѝн-и керѝм, но тѝй като са обяснени от Пейгамбера ни “салляллѝху алейхи ве селлем”, носят наименованието **суннет**. В правилата от първата и третата група никой не може да се отдели от Расѝлюллах. Всички мѝсюлмани трябва да вярват в тях и да ги следват. А що се отнася до ахкѝм-и иджитихѝдийѝе, всеки муджтехид трябва да следва правилата, които лично е извлякъл. Не може да се подчини на правилата на друг муджтехид (велик ислямски учен, който може да прави иджитихѝд). Един муджтехид не може да каже на друг, че е сгрешил в иджитихѝда или че се отделил от правия път, защото за всеки муджтехид е верен собственият му иджитихѝд. Пророкѝт ни “салляллѝху алейхи ве селлем” е заповядвал на своите сподвижници, които пращал на далечни места, да действат съгласно правилата на Корѝна по въпросите, с които ще се сблъскат, но ако не намерят решение там, да търсят в хадѝсите, а ако няма и там, да действат съгласно техния собствен иджитихѝд. Възпирал ги е да се подчиняват на изводите и иджитихѝдите на други, дори да са по-учени и високопоставени от тях. Никой муджтехид и никой от Есхѝб-и кирѝм не е казал грешен за иджитихѝда на някой друг. Те не ги нарекли грешници или заблудени, само защото не следват самите тях.

Най-великият муджтехид след Есхѝб-и кирѝм “радияллѝху теѝлѝ анхум еджма’ѝн” е имѝм а’зам Ебѝ Ханѝфе “радияллѝху анх”. Този велик имѝм е проявявал вера’ и таквѝ² във всяко свое дело. Във всичко, което е правел, следвал Пророка ни “салляллѝху алейхи ве селлем” в пълния смисъл на думата. Той е достигнал до такава висока степен в правенето на иджитихѝд и истинбѝт, че никой друг не е стигнал дотам.

[Преди това е имало по-учени и високопоставени личности от него, но тѝй като в онова време не е имало отклонения от правия път, те не

² Вера’ и таквѝ - Отбягване на съмнителните и забранените неща.

подготвили (събрали и изкарали наяве) критериите за разграничаване на истината от заблудата, а работели по въпроси, чието разрешаване било по-важно.]

Хазрети имām Шāфи'й, осъзнавайки малка част от гения на имām а'зам в иджтихāда, е казал: “Всички муджтехиди са децата на имām а'зам Ебӯ Ханйфе.” Йсā “алеихисселām”, след като слезе от небето във времето близо до Сетния ден, ще последва религията на Мухаммед “алеихисселām” и ще извлече закони (иджтихād) от Корāн-и керйм. Имām Мухаммед Пāрисā, един от най-големите ислямски учени, е казал: “Всички правила, които велик пророк като Йсā “алеихисселām” ще извлече чрез своя иджтихād, ще бъдат в съгласие с правилата на ханефйтския мезхеб, т.е. ще съвпадат с иджтихāда на имām а'зам.” Това показва колко точен и правилен е иджтихādът на великия имām “радияллāху анх”. Евлиите (любимите, извисените раби на Аллāху теāлй) са казали, че са видели със сърцата си, че ханефйтският мезхеб е като океан, а другите са като малки реки и поточета. Хазрети имām Ебӯ Ханйфе е надминал всички и в следването на суннета и е използвал мурсел хадйсите за доказателство, подобно на муснед хадйсите. Той е ценял повече думите на Есхāб-и кирām, отколкото собствените си изводи и иджтихāди. Проумял е по-добре от всеки друг висотата на степените, които са постигнали, бивайки удостоени с честта да се намират в присъствието на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Никой друг муджтехид не е постъпил така. Тези, които казват, че имām а'зам е извличал правила, опирайки се на своите разбираня, без да съблюдава Корāна и Сунната, ще са опетнили милионите мюсюлмани, които се покланяли векове наред (следвайки този велик имам), обвинявайки ги в заблуда и дори неверие (напускане на исляма). Само дебелоглавите и неуки хора, които не са наясно със собственото си невежество, или враговете на исляма, които се опитват да заличат исляма, могат да кажат нещо от този род. Няколко невежи хора и зъндъци [коварни врагове на религията, които се представят за мюсюлмани], наизустявайки няколко хадйса, предполагат, че ислямът се изчерпва с тях, и отричат законите, за които не знаят и не са чували. Да, насекомо, което е останало заклещено в кухнята на една скала, си мисли, че земята и небесата се състоят само от тази дупка.

Водачът на ехли суннет и основателят на науката фикх е имām а'зам Ебӯ Ханйфе “рахметуллāхи теāлй алейх”. Три четвърти от правилата на исляма, които са практикувани в цял свят, принадлежат на него (той ги е извлякъл и систематизирал). А в останалата една част е съдружник с всички други муджтехиди. Той е домакинът, главатарят на семейството в ислямската религия. Всички останали муджтехиди са като децата му.

[Съвкупността от всички правила, които един муджтехид е извлякъл, се наричат (негов) мезхеб. Днес, от стотиците мезхеби на ехли суннет, само мезхебите на четиримата имāми са достигнали до днес, защото само

техните знания са били записани в книги, а тези на останалите били частично забравени. Имената на тези имāми и датите на тяхната смърт (по Хиджра) са както следва: Ебӯ Ханйфе – 150, Мāлик бин Енес Есбахй – 179, Мухаммед Шафи’й – 204 и Ахмед бин Ханбел – 241. Немуджтехидите трябва да следват един от тези четири мезхеба във всички свои дела и поклонения. С други думи, пътят на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” е този, който е показан от свещения Корāн, хадйсите (Сунната) и иджтихāдите на муджтехидите. Освен тези три източника, има още един, който се нарича иджмā-и уммет и се изразява в единодушието на Есхāб-и кирāм и Тāби’йн. Това е написано в Ибни Āбидйн в частта за лишаването от свобода (хабс). Т.е. това са неща, които никой от тях не е отхвърлил или отрекъл, когато е видял (станал свидетел). Не са правилни думите на шиитите, които в книгата “**Минхāдж-ус-сāлихйн**”, казват, че не е допустимо да се следва човек, който е покойник.]

Ислямската религия е достигнала до нас чрез тези четири източника. Те носят наименованието “Едилле-и шер’ийе”. Всичко извън тези източници е бид’ат, неверие и ерес. Вдъхновенията и кешфове, които се случват в сърцата на големците в тасаввуфа, не могат да бъдат доказателства за правилата на исляма. За коректността на кешфове и вдъхновенията се съди по тяхната съвместимост с исляма. Евлиите, които се намират на високите степени в тасаввуфа, т.е. приближеността към Аллāху теāлй (виляйет), са длъжни да следват муджтехидите, подобно на невежите и обикновени мюсюлмани. Евлии като Бистāmй, Джунейд, Джеляледдйн-и Рӯмй и Мухйиддйн-и Арабй се издигнали до високи степени, следвайки един мезхеб, като всички други мюсюлмани. Следването на правилата на исляма е като засаждането на дърво. Знанията, ма’рифетите, кешфове, проявленията (теджеллй), божествената любов и обичта към Неговата същност, които се появяват при евлиите, са като плодовете на това дърво. Да, целта от засаждането на едно дърво е да се получи плод от него, но за получаване на плодове е нужно преди всичко да се насади дръвче. С други думи, без да се вярва и следва исляма, човек не може да напредне в тасаввуфа и да стане евлия. Тези, които твърдят противното, са зъндъци и неверници. Ние трябва да бягаме от такива хора повече, отколкото бягаме от лъвовете. Лъвът отнема само живота на човека, а такива хора отнемат неговите религия и вяра. [В книгата “**Мередж-ул-бахрейн**”, предавайки от Ахмед Зеррӯк, се казва: “Имāм Мāлик е казал: “Онзи, който се занимава с тасаввуф, без да е учил фикх, напуска исляма и става зъндък. Онзи, който е научил фикх, но си няма на понятие от тасаввуф, става ехли бид’ат, а онзи, който е придобил и двете знания, достига до истината.” Човек, който правилно научи фикха и усети насладата на тасаввуфа, става зрял мюсюлманин. Всички големци в тасаввуфа – преди да достигнат степената на съвършенство – са били в мезхеба на един учен по фикх. Изявлението “Хората на тасаввуфа нямат мезхеб” носи следния смисъл “Те познават

всички мезхеби и винаги спазват правилата на всички тях. Те изпълняват своите задължения в съответствие с това, което е най-добре и винаги проявяват предпазливост.” Джунейд Багдādī е бил от мезхеба на Суфян Севрī. Абдулкādир Джейлянī е бил ханбелī. Ебӯ Бекр Шиблī е бил мāликī. Имām Раббāнī и Джерīрī са били ханефīи, а Хāрис Мухāсибī е бил шāфи’ī “каддесаллāху теāлй есрāрехум”.]

27- Сейид Абдулхакīm Арвāsī “рахметуллāхи алейх” в своята книга **“Есхāб-и кирām”** казва: “Иджтихād означава да се работи с всички сила. С други думи, това е полагане на усилие за извличане на законите и нещата, които не са ясно и открито обяснени в Корāн-и керīm и хадīs-и шерīфите, чрез тяхното оприличаване на тези, които са обяснени ясно и в детайли. Това е можело да бъде извършено само от Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, от всички негови сподвижници и от онези, сред другите мюсюлмани, които са достигнали до степента на иджтихād. Тези велики хора се наричат муджтехиди. Аллāху теāлй на много места в Корāн-и керīm е заповядал да се върши иджтихād. Следователно за онези големци, които могат да разберат и изведат правилата на исляма и религиозните въпроси, лежащи в дълбокия смисъл на неясните āйети и хадīsи, – т.е. за мутлак муджтехидите – е фарз да правят иджтихād. Човек, за да стане муджтехид, трябва: да владее перфектно висшите клонове на арабските знания; да знае Корāн-и керīm наизуст; да знае ясните и скрити значения на всяко едно знамение; да знае кога, защо и за какво са низпослани всички āйети поотделно; да знае дали са общи или специални, нāсих или менсӯх, дали са условни или безусловни, как са извлечени от кърāет-и себ’а, ашере и кърāет-и шāззе; да знае наизуст стотици хиляди хадīsи, които са в Кутуб-и ситте и другите сборници, да знае кога и защо са казани и какво значение имат, кой хадīs е казан преди или след друг, събитията, с които са свързани и събитията, за които са казани, и лицата, които са ги предали, и състоянието и нрава на предавачите; да познава методите и правилата на науката фикх; да знае дванадесетте клона на знанието и знаците и символите на Корāн-и керīm и хадīs-и шерīфите, техните явни и скрити значения; да помести тези значения в сърцето си; да притежава силна вяра; да притежава спокойно, светло и чисто сърце и съвест. Персийската книга **“Редд-и веххāбī”** съдържа подробна информация за иджтихāда и тефсīра. Тя е била отпечатана в Делхи през 1264 г. и в Истанбул през 1415 г. по Хиджра.

Всички тези превъзходства са били налице само в Есхāб-и кирām и в някои големци, които са живели в рамките на следващите двеста години. По-късно мненията и заключенията започнали да се разлагат и да се увеличават и разпространяват бид’атите. С течение на времето такива велики хора са намалели като брой и след четвърти век по Хиджра не е останал такъв, който да отговаря на посочените условия, т.е. не е останал човек, който да е известен като мутлак муджтехид. Освен това след тази

дата не е имало нужда от муджтехид, защото Аллāху теāлā и Неговият Пророк Мухаммед “алейхисселām” са разкрили всички правила, които обхващат промените и новостите в начините на живот и научните средства, които ще се появят до края на света. Муджтехидите, на свой ред, са ги разбрали и обяснили. Учените, които са дошли по-късно, са показали как тези правила трябва да бъдат прилагани в зависимост от новите обстоятелства, като за целта са написали книги по тефсїр и фикх. Тези учени, които се наричат муджеддиди, ще съществуват до края на света. От всички тези обяснения става ясно, че онези, които твърдят, че трябва да се правят допълнения и промени към āйетите и хадїсите (т.е към насс), казвайки: “Промениха се научните средства и се сблъскваме с нови събития. Духовниците трябва да се съберат, да напишат нови тефсїри и направят нови иджитихāди.”, са зъндъци и ислямски врагове. Най-вредните сред тях са англичаните.

Британската империя – изградена (крепяща се) върху ислямска вражда, насилие, деспотизъм, измама и предателство – е превзела четиридесет страни в Канада, Австралия, Азия и Африка по пътя на културния империализъм и бруталната сила, и ги е превърнала в британски колонии. Съгласно изискванията на ужасната политика на Британия, те унищожили езиците, религиите, обичаите и културите на тези страни. След това експлоатирали техните подземни и надземни ресурси. Всички опити за съпротива били сломено с много кръв. Те закрили всички медресета и училища, където се е преподавала ислямската религия. Всички ислямски учени и духовници, та дори и техните ученици, били избити. Във броя на вестник Türkiye от 18.03.2000 г. е написано, че по време на войната в Чанаккале англичаните са убили мъченически 274 000 мюсюлмани. Те унищожили книгите за исляма, за да израснат новите поколения като безбожници.

Когато англичаните обявили анексията на Индия – съвпадаща с времето на Руско-турската война от 1877 г. –, те си били предварително гарантирали подкрепата на Митхад паша, който е бил регистриран член на прословутата Шотландска масонска ложа и използван като агент от британското правителство за въвличане на Османската държава във война и убиване на султан Абдул’азїз.

С поддръжката на западно ориентираните управници и шпионите, действащи под маската на западни специалисти, те съчинили лъжата, че духовниците нямат нужда от научни познания и премахнали тези дисциплини от учебните програми на медресетата, а след време обвинили ислямски духовници в невежество – което самите те лишили от научни знания –, казвайки (пренебрежително): “Те не разбират от наука!” С тази хитрост те отчуждили новите поколения от религията.

28- Делата, които Расўлюллах “саллялāху алейхи ве селлем” е правел или отбягвал са два вида:

Първият вид са неща, които той е правел или отбягвал като поклонения. Всеки мюсюлманин трябва да ги следва. Дела, които не съответстват на тези посочените, са бид'ати. Втората група са действия, които хората в градовете и страните, в които той е живял, са практикували като обичаи. Онзи, който не ги харесва и приема за грозни, напуска исляма. Въпреки това, тяхното практикуване не е задължително. Онези действия, които не съответстват на тях, не са бид'ати. Правенето или неправенето на тези неща зависи от това какви са обичаите на съответната страна и народ. Те са категоризирани като мубāхи и нямат нищо общо с религията. Всяка страна има различни обичаи. Освен това обичаите на една и съща страна могат да претърпят промяна с времето.

Ибни Абидйн “рахметуллāхи алейх”, обяснявайки суннетите на абдеста, казва: “Мешрӯ'āt, т.е. ибāдетите (поклоненията), които мюсюлманите са длъжни да изпълнят, са четири вида: фарз, вāджиб, суннет и нāфиле. Заповедите, които Аллāху теāля е разкрил по ясен начин, се наричат фарзове. Заповедите, които не са толкова ясни като фарзовете, се наричат вāджиби. Тези поклонения, които не са нито в категорията фарз, нито вāджиб, но които Расӯлюллах “салляллāху теāля алейхи ве селлем” е препоръчвал или практикувал, се наричат суннети. Ако ги е извършвал редовно и е пропускал рядко, и ако не е казал нищо на тези, които ги пропускали, се наричат суннет-и худā или суннет-и муеккеде. Те са отличителните белези на ислямската религия. [Т.е. те са характерни за тази религия и не съществуват в нито една друга.] Когато е виждал да се пропуска вāджиб, той е предотвратявал това. Онези дела, които той самият е пропускал от време на време, се наричат суннет-и гайри муеккеде. Редовното и безпричинно пропускане на суннет-и муеккедетата е мекрӯх. Това е малък грях. Аллāху теāля е обещал, че ще даде севāб за всички ибāдети. Но, за да бъде даден севāб, е нужно да се извърши възнамерение. Да се възнамери означава да се изпълни с цел да се извърши подчинение на заповедта и постигне доволството на Аллāху теāля. [Изпълняването на тези три категории поклонения – в съответните им времена – се нарича едā. Неизпълняването на време и наваксването, когато времето вече е изтекло, се нарича казā. Повтарянето на това поклонение – по свое желание –, след като е извършена едā или казā, се нарича правене на нāфиле.] Изпълняването на фарзовете и вāджибите като нāфиле ибāдети е по-голям севāб отколкото да се изпълни муеккед суннет. Делата, които Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е правел не като ибāдети, а като обичаи, се наричат суннет-и зевāиди. Неговите облекло, сядане, ставане и започване на всичко от дясната страна са примери за тях. Онези, които съблюдават тези неща, получават севāби. При тяхното изпълнение обаче не е необходимо да се прави възнамерение, за да се получи севāб. Ако се възнамери, севāбът се увеличава. Пропускането на суннет-и зевāидите и нāфилетата не е мекрӯх.”]

Заедно с това, следването на Расуллолах “салляллāху алейхи ве селлем” и в делата, отнасящи се до навиците му, ще стане причина за печелене на много блага.

29- Ибни Абидйн “рахметуллāхи алейх”, обяснявайки мекрӯхите на намāза, казва: “Нещата, които неверниците правят и използват са два вида: Първата група са неща, които те правят като обичаи, т.е. като неща, които всеки народ, всяка държава прави като свой обичай. Използването и правенето на тези от тях, които не попадат в категорията харām, и без да се прави възнамерение за приличане на неверниците, не е никакъв грях. [Носенето на панталони, фесове, различни видове обувки, използването на лъжици и вилици, храненето на маса, слагането на отделна чиния пред всеки един, рязането на хляба с нож, използването на различни инструменти и пособия са все неща, които са свързани с навиците и обичаите, и са мубāх. Тяхното използване не е бид’ат или грях.] Расуллолах “салляллāху алейхи ве селлем” е носел обувки, които са носели свещениците. Правенето и използването на тези от тях, които са безполезни и грозни, е харām. Но ако двама мюсюлмани започнат да ги правят, те се превръщат в ислямски обичаи и за третия, който ще ги прави, вече не става грях. Първият и втория ще станат грешници, но последвалите не. В книгата “**Кāmūs-ул-а’лям**”, давайки информация за Тимурташ паша, се казва: “Тимурташ паша е човекът, който е определил цвета и формата на османското знаме [и на днешното турско знаме с полумесеца и звездата]. Той е сменил и цвета на фесовете – от бели станали червени.” Цветът на знамето на Абасидската държава е бил черен. То е станало зелено във времето на халифа Мемун. Както се вижда, фесът не е взет от унгарците, а е разработен от турците.

В книгата “**Биргивй васийетнāмеси**” пише така: “Вторият вид включва неща, които неверниците правят като поклонения и са прояви и символи на неверие и отричане на исляма. За мюсюлманите е ваджиб да не ги оценяват. Онзи, който ги прави и използва, става неверник(, защото чрез тях ще е отрекъл исляма). Мюсюлманинът може да ги използва или прави само ако бъде заплашен със смърт или отрязване на крайник, или с други неща – като нанасяне на тежък побой, лишаване от свобода или отнемане на всичкия имот –, водещи до същото (смърт или загуба на крайник). Онзи, който върши или ползва по-известните от тях, било то поради незнание, на шега или за размиване на хората, напуска исляма. Например, куфр (неверие) е да се ползват онези неща, които свещениците носят или ползват на богослужение (те символизируют принадлежност към християнството). Това се нарича куфр-и хукмй.” В основните книги на ислямските учени е написано, че използването на неща, които са характерни за неверниците, е куфр. Моля, прочетете 481-а страница от петия том на Ибни Абидйн! Враговете на исляма, за да подмамят мюсюлманите, умишлено прикриват факта, че тези неща са признаци на

неверие, и назовават обичаите и празниците на неверниците като “мюсюлмански обичаи” и “свещени дни”. Празниците “Коледа” (вмъкнат в християнството от Константин Велики) и “Нороз” (измислен от огнепоклонника Ямшид) ги представят за национални празници. Искат мюсюлманите да ги честват. Младите и наивни мюсюлмани не бива да вярват на техните лъжи, а да научат истината, като питат искрените мюсюлмани, на които имат доверие, или своите роднини, които изпълняват намаз, или семейните приятели, които познават исляма. Днес, без значение в коя точка на света се намира даден човек, той няма да е оправдан ако не може да различи вярата и неверието или не знае да изпълнява ибадетите. Този, който бъде подмамен, защото не познава нещата, които са общо знание за мюсюлманите (всекиму известните религиозни знания), няма да може да се спаси от Джехеннема. Днес Аллāху теāля е разпространил Своята религия из всички части на света. Научаването на вярата, халāла, харāма, фарзовете и красивия морал е много лесно. Всеки трябва да ги научи толкова, колкото му е необходимо и това е фарз. Онзи, който не ги научи и остане невеж, няма да е изпълнил този фарз. А онзи, който казва, че тяхното изучаване не е необходимо или не отдава значение на това, става неверник.

30- В следването на Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем” има седем степени.

Първата от тях се изразява в научаване, вярване и практикуване на правилата на исляма. Това е начинът, по който всички мюсюлмани, учени, зāхиди и āбиди следват Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Техните нефсове не са повярвали, но Аллāху теāля, проявявайки милост, е приел и само вярата на сърцата им.

Втората степен се състои в следване на всички дела и навици на Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем” (наред с всички негови заповеди) и пречистване на сърцето от лоши нрави. Хората, напредващи по пътя на тасаввуфа, са на тази степен.

Третата група включва и всички състояния, удоволствия и неща, които идват в сърцето на Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Това ниво се постига на тасаввуфската степен “**виляйет-и хāсса**”. Тук и нефсът започва да вярва (приема исляма) и да се подчинява, с което всички поклонения стават истински и съвършени.

На четвъртото ниво – наред с поклоненията – всички добрини стават истински и перфектни. Това състояние е присъщо за големците в исляма, наречени **улемā-и рāсихйн**. Тези учени успяват да разберат дълбоките знания и знаци в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. На това ниво са били всички сподвижници на пророците “радияллāху теāля анхум еджма’йн”. Нефсовете на всички тях били повярвали. Тази благословия я постигат онези, които напредват по пътя на тасаввуфа и виляйета, или тези, които се подчиняват на всички суннети и се въздържат от всички бид’ати. Днес

бид'атите са покрили света, а суннетите изчезнали. Днес е извън възможностите на човека да намери и последва суннетите, и да се спаси от океана на бид'атите. Бид'атите са станали като обичаи. Истина обаче е, че обичаите, колкото и широко да са застъпени и разпространени, или колкото и красиви да изглеждат, не могат да бъдат част от религията и законите на исляма. Нещата, които причиняват неверие или са забранени от исляма, дори да станат като обичаи, тяхното изпълняване не става халял и джāиз. [Това означава, че за достигане до това ниво е нужно да се напредне по пътя на тасаввуфа. Този път се нарича тарйкат. В ранните векове на исляма е било лесно да се следват суннетите и не е имало нужда от тасаввуф.]

Петото ниво се характеризира с постигане на съвършенствата и висотите, характерни за Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Те не могат да бъдат постигнати със знания и поклонения, а само с благословията на Аллāху теāля. Тук са великите пророци “салеvāтуллāхи теāля алейхим еджма'йн” и много малка част от големците на тази общност.

Шестата степен се състои в следване на съвършенствата на Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, наречени махбūбийет и ма'шўкийет. Това ниво е присъщо за онези, които Аллāху теāля много обича. Не се постига с благословия, а с любов.

На седмата степен всички частици на човешкото тяло следват Мухаммед “алейхисселām”. Следящият толкова заприличва на последвания, че следването изчезва. Онези, които са на тези степени, сякаш – подобно на Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” – започват да получават всичко от същия източник.

31- Втори том, 67-о писмо

Това писмо, написано до Хāн-и Хāнāн-и джихāн, обяснява вярата на ехли суннет, петте основи на исляма и покаянието за греховете (тевбе):

Започвам с Бесмеле. [Т.е., започвам да пиша това писмо с благословеното име на Аллāху теāля: Който проявява милост към всички хора по света, като създава и изпраща полезните за тях неща; Който в āхирета ще прости онези мюсюлмани, които са заслужили Ада; Който създава всички същества и ги поддържа – всеки момент – в съществуване; и Който ги пази от страх и ужас.] Селям да бъде за избраните и обичани от Него добри хора!

[На шеста страница в първия том на Ибни Абидйн пише така: “Вāджиб е да се каже Бесмеле или Аллāху екбер, когато се коли животно, стреля по дивеч или се праща обучено животно за ловене на дивеч. Може да се каже и цялото Бесмеле. Някои ислямски учени са казали, че е вāджиб да се каже Бесмеле преди да се рецитира Фāтиха във всеки един рекят, но по-правилен е иджитихāдът, сочещ това за суннет. Изричането на Бесмеле

преди абдест, ядене, пиене или полезно дело е суннет, а между Фāтиха и следващата я сūra в намāза – джāиз или мустехаб. Преди ходене, сядане и изправяне е мустехаб. **“Бисмилляхиллезй ля-йедурру ма’асмихй шей’ун фил-ердъ велй фиссемāи ве хувес-семй’ул’алйм”**, т.е. нищо, което се предприема с Бесмеле, не носи вреда.

Казването на Бесмеле при откриване на аврета, влизане на места с неджāсет (мръсотии), рецитиране на сūra Берāе веднага след предходната, започване на тютюнопушене или ядене на неща с неприятна миризма, като лук и чесън [както и при бръснене на лицето], е мекрӯх. [Цигарите са оприличени на онези неща – като лука и чесъна –, които имат неприятна миризма. Оттук следва, че пушенето е таб’ан мекрӯх (нещо, което не се харесва на човека по природа), а не шер’ан (според исляма).] Харām е да се каже Бесмеле, когато се започва да се върши харām. Онзи, който съзнателно произнесе Бесмеле, когато започва да върши нещо, което е категоричен харām, става неверник. За джунуба (човек, който няма гусюл абдест) е харām да рецитира Корāна с възнамерение за четене на Корāн (има определи сӯри, които могат да се четат с възнамерение за дуā).

Казването на хамд по време на намāз е вāджиб, а по време на хутбе и ду’ā или след ядене и пиене – суннет. Мубāх е да се каже, когато човек се сети за него. Мекрӯх е да се каже на мръсни места. Харām е след ядене или пиене на харām, а дори куфр (изкарва от исляма).]

Получихме Вашето ценно писмо, което любезно сте ни изпратили. Хамд (хвала) и благодарност на Аллāху теāля, че в такова време на нарастващи съмнения щастливци като Вас – макар че не се нуждаят от нищо и нямат повод – се сещат, обръщат внимание и вярват в тези факйри, забравени в този край. Това разкрива Вашата чистота по рождение. Колко голямо благо е, че различните Ви занимания и взаимоотношения не са Ви лишили от тази благословия, нито пък обърканите Ви работи са възпрепятствали тази любов. Трябва да благодарите за това и да се надявате на свещения хадйс, в който се казва: **“Ел мер’у ме’а мен ехаббе”** т.е. “В отвъдното всеки ще бъде с онези, които е обичал в земното!”

О, ценни и щастливи човече! Сред всички седемдесет и три групи, само ехли суннет вел-джемā’ат ще бъде спасена от Джехеннема. Всеки мюсюлманин трябва да научи вярата на ехли суннет и да коригира своята съгласно нея. По-голямата част от мюсюлманите, които се разпространили из цял свят – в продължение на векове –, са били ехли суннет. [Милионите книги, написани от стотиците хиляди ехли суннитски учени, са разпространили исляма по цял свят. Този, който иска спасение от Ада, трябва да намери тези правилни книги и да коригира своята вяра, като ги чете.] Вярата в изопачените убеждения, които не съответстват на тези, които са написани в книгите на сунитските учени, е сърцеубийствена отрова, която води до безкрайни смърт и мъчения. Отпуснатостта в делата и поклоненията може да бъде опростена, но не и тази във вярата. В един

свещен айет Аллāху теāлй по смисъл казва: **“Никога няма да простя ширка, т.е. неверието. Ще простя всички други грехове на онези, за които пожелае това!”**

Сега ще разясня вярата на ехли суннет по сбит и кратък начин. Вярата трябва да бъде коригирана според нея. Човек трябва да моли Аллāху теāлй, за да не я загуби.

[Виждаме как всичко се появява от нищото и след време пак изчезва. Това състояние не може да е дошло от изначалността. Тези творения са били създадени от вечен Творец, Който ги е създал от небитието. Този Създател – с цел да оповести Своето съществуване – е изпратил пророци и книги. Пейгамберите и техните книги са общоизвестни. Имената им фигурират в книгите из всички библиотеки по света. Онова, което е очевидно, няма как да бъде отречено. Неверието в съществуването и единството на Аллāху теāлй е равносилно на неверие в очевидното. Все едно е да видиш ежедневните неща, записани на книга, и да отречеш тяхното битие (т.е. това е толкова алогично). Никой разумен човек не би направил това.] Знайте, че Аллāху теāлй съществува със Своята вечна същност (зāт). Всичко, освен Него, се е появило от небитието благодарение на Неговото създаване. Той е съществувал в извечността. Несъществуването преди Неговото съществуване е немислимо. Всичко, освен Него, не е съществувало, а било създадено от Него след небитието. Този, който е извечен, без съмнение е и безкраен. Този, който е създаден, без съмнение е и преходен, т.е. някой ден ще изчезне. Аллāху теāлй е един. С други думи, само Неговото съществуване е необходимо. Само Той заслужава да бъде служен. Съществуването на всичко, освен Него, не е необходимо. Дали ще съществуват или не, няма значение. Нищо, освен Него, не заслужава да му се покланя.

Аллāху теāлй притежава качества на съвършенство. Това са хаят, илм, сем’, басар, кудрет, ирāде, келям и теквйн. Те са изначални и извечни – съществуват със същността на Аллāху теāлй. Създаването на творенията и промените, които настъпват в тях, не вредят на факта, че качества на Аллāху теāлй са извечни. Това, че нещата, с които Неговите качества се свързват, са създадени впоследствие, не вреди на изначалността на качества Му. Философите – тъй като единствено разчитат на своя ум, който в своята същност е недостатъчен – и му’тезилитската група сред мюсюлманите не проумяха същността на нещата и казаха, че качества на Аллāху теāлй са хадйс (появили се впоследствие), тъй като съществата, които те създават и управляват, са създания. С това те отрекоха съвършените качества и казаха: “Качеството на Аллāху теāлй “илм” (знание) няма отношение към малките частици, т.е. Аллāху теāлй не знае малките неща, защото промяната в създанията предизвиква промяна и в качеството “илм”. Не прозряха, че качества са вечни, а връзките им със създанията – хадйс (появили се впоследствие).

Аллāху теāлā не притежава несъвършено качество. Той е пречист от свойствата и нуждите на веществата, телата и състоянията. Аллāху теāлā не е обект на време: Той е пречист от това да се намира някъде или в някоя посока. Той е създал времето, местата и посоките. Човек, който си няма на понятие от нищо, би помислил, че Той е горе – над Арша. Въпреки това и Аршът, и посоките “горе” и “долу” са все Негови създания. Той е създал всичко това от небитието. Може ли създание да се превърне в място за Извечния? Тук би могло да се каже само това, че Аршът има най-висока чест сред творенията и е по-чист и сияен от тях. Това го прави като огледало, на което се вижда величието на Аллāху теāлā и ето защо е наименован “Аршуллах”. За Аллāху теāлā обаче той е като всички други неща. Всички те са Негови създания, но единствено Аршът е като огледало: само той притежава това качество. Може ли да се каже за даден човек, чието отражение се вижда в огледалото, че се намира в него? Отношението на човека към огледалото е като към всички други неща, но между огледалото и тях има разлика. Той има свойството да отразява образа, а другите не.

Аллāху теāлā не е вещество, предмет или състояние. Той не е ограничен и няма размери. Той не е дълъг, къс, широк или тесен. Ние го наричаме “Вāси”, т.е. широк, но тази ширина е различна от това, което ние знаем и разбираме. Той е “Мухйт”, т.е. заобиколил е всичко, но това заобикаляне е различно от това, което разбираме ние. Той е “Карйб”, т.е. близо е до нас и е заедно с нас, но не по начина, по който разбираме ние. Ние вярваме, че Той е васи’, мухйт, карйб и е заедно с нас, но не можем да разберем какво означават тези качества. Ние казваме, че всичко, което идва в ума, е грешно. Аллāху теāлā не се съединява с нищо и нищо не се съединява в Него. Нищо не влиза в Него нито пък Той влиза в нещо. Аллāху теāлā не се разделя, не се разпада на части, не претърпява анализ и синтез. Той не разполага с подобие или партньор. Той няма жена или деца. Той не е като нещата, които ние знаем или мислим. Той не може да бъде разбран или представен. Не може да има подобие или пример за Него. Знаем само, че Аллāху теāлā съществува. Той притежава качества, които ни е съобщил. Но за разлика от това, той е пречист от всичко, което идва в нашия ум и въображение, и е свързано с Него, Неговото съществуване и качества. Хората не могат да Го разберат. Превод на персийски стих:

**Щом попитал: “Не съм ли ви Господ Аз?”,
рекли – онези, които Го опознали –: “Той съществува” и замлъкнали
на мига.**

[Имām Раббāнй в 266-о писмо казва: “Аллāху теāлā съществува и е един. Той е жив и вижда всичко. Знае всички движения, мисли и дела, които ще се случат в земния и отвъдния живот. Знае ги от изначалността и то в един

момент (знанието Му не се променя). Неговите същност, качества и дела не могат да бъдат разбрани чрез разума и обяснени. Когато човек пожелае да извърши нещо, Аллāху теāлā – ако и Той пожелае същото – веднага го създава. Човешкото желание се нарича “кесб” (придобиване), а Неговото – “халк” (създаване). Неговото слово е една дума (реч, в която няма прекъсвания и нужда от средства за изразяване. Тя по нищо не прилича на словата на създанията).”]

Следното наставление на ислямските улеми е общоизвестно: “Мислете за богатата на Аллāху теāлā, които е изпратил, а не за Неговата същност.” Имената на Аллāху теāлā са тевкйфй, т.е. тях може да ги научим само, когато бъдат съобщени от собственика на исляма. Трябва да се назовава само с онези имена, които ислямът съобщава за Него. Имената, които не са продиктувани от религията – колкото свършени и красиви да изглеждат –, не бива да се използват. Той, например, може да бъде наречен Джевād, защото ислямът Го е нарекъл така, но не може Сахй – което също означава щедър –, защото религията не Го е нарекла така. [Следователно, Той не може да бъде наречен и “бог”. Много тежък грях е да се прави поклонение като вместо Аллах се използва думата бог (по време на езāн, например).]

Корāн-и керйм е слово на Аллāху теāлā. Той е поставил Своето слово в ислямските букви и звуци, и го изпратил на Пророка ни Мухаммед “алейхисселām”. Чрез него е информирал рабите за Своите заповеди и забрани.

Ние, създанията, говорим с помощта на езици и гърла [гласни струни]. Разкриваме желания с букви и звуци. Аллāху теāлā, с Неговата велика сила, е изпратил Своето слово на рабите, като го е сложил в букви и звуци, без самият Той да притежава гласни струни, уста и език. Той е разкрил Своите команди и забрани посредством букви и звуци. И двете слова са Негови, т.е. келām-и нефсй (словото, преди да бъде поставено в букви и думи) и келām-и ляфзй (онова, което е в букви и звуци) са все Негово слово. И двете могат да бъдат наречени “слово”, защото нашите келām-и нефсй и ляфзй са все наши слова. Не е коректно да се казва, че нефсй е истинско слово, а ляфзй – метафора, т.е. подобие на словото, защото метафоричните неща могат да бъдат отречени. Отричането на келām-и ляфзй и твърдението, че не е слово на Аллах, е куфр (изкарва от исляма). Всички книги и сухуфи (малки книги), които са били разкрити на предишните пророци “алā небиййинā ве алейхимуссалевāту веттеслймāt”, са все слово на Аллāху теāлā. Всичко, което се намира в тях и в Корāн-и керйм, е повеля на Аллāху теāлā. Чрез тях Той е изпратил на хората закони – съгласно условията на времето – и ги сторил отговорни за тяхното изпълнение.

В Рая мюсюлманите ще видят Аллāху теāлā без посока, без да се намират срещу Него, без да осъзнават Неговата същност и без Той да има някаква форма. Ние вярваме, че Аллāху теāлā ще бъде видян в отвъдния живот, но

не мислим как ще се състои това, защото нашият разум е безсилен да го разбере. Нямаме друг изход, освен да повярваме. Горко на философите, на мюсюлманите, наречени му'тезилии, и на всички останали групи, с изключение на ехли суннитската, че заради своята слепота останаха лишени от тази вяра. Това се случи, защото се опитаха да оприличат онова, което виждат, на онова, които не виждат и не знаят.

Аллāху теāлйā както създава хората, така създава и техните дела. Всички добри и лоши неща се случват с Негова воля, но Той е доволен и харесва добрите и не е доволен и не харесва лошите. Макар всичко, добро или лошо, да се случва с Неговите желание и създаване, би било неприлично да Го назоваваме само като създателя на определено зло, например, не бива да го наричаме само “Създателят на злото”, а “Създателят на доброто и злото”. Трябва да Го наречем “Създателят на всичко”, а не “Създателят на мръсотиите и прасетата”. Ето това е подобаващото благоприличие! Колко долно разсъждават му'тезилиите [и някои други еретици], като казват, че човекът е създателят на всяко свое дело – добро или лошо. Нашите разум и религия обаче показват, че това е грешка. Учените, говорещи истината, т.е. големците на ехли суннет “рахметуллāхи теāлйā алейхим еджма'йн” са казали, че човекът има действие върху делата и то се нарича “кесб” (придобиване), защото – без съмнение – волното вдигане на ръката и неволното треперене са две различни неща. Човешките сила и кесб влияят на първото, докато нямат отношение към второто (макар и двете да ги създава Аллāху теāлйā). Ето това волно действие от страна на рабите ще ги държи отговорни: те ще бъдат разпитани и наказани; ще спечелят севāби или грехове. Не е разбрал думите на ислямските учени онзи, който отрича човешките сила и избор и смята хората за неспособни и принудени. Големците са казали, че хората притежават сила и избор, но това в никакъв случай не означава, че са способни да правят или не правят каквото си пожелаят. Това не подобава на един раб. Те искат да кажат, че човекът е способен да прави това, което му е повелено. Например, той може да изпълнява петкратен намāз; да дава като зекят една четиридесета от своя имот; да говее един месец (всяка година); да ходи на хадж – веднъж в живота – ако има достатъчно пари за път и храна; и да се подчинява на всички правила на исляма. Аллāху теāлйā – поради Своята голяма милост – е наредил най-леките и лесноизпълними поклонения с оглед слабостта и малката сила на хората. Следните два свещени āйета са известни:

“Аллāху теāлйā иска леснина за вас, а не трудност.”

“Аллāху теāлйā иска да ви заповяда това, което е леко (лесно). Хората са създадени слаби (безсилни).”

[Ето в това се съдържа смисълът на изречението: “Няма трудност в религията.”, т.е. Аллāху теāлйā е заповядал леснина. Това не означава: “Всеки да прави това, което му харесва и да не прави това, което е трудно

за нефса му. Да променя ибāдетите, както си желае и му е лесно.” Правенето на дори и малка промяна в религията е проява на неверие.]

Пророците “алеихимуссалевāту веттеслīmāt” са хора, избрани и изпратени от Аллāху теāлйā. Те са били изпратени, за да призват своите общности към Аллāху теāлйā и да ги въведат в правия път – пътя на щастието –, загърбвайки грешния. Те са благовестявали с Дженнет онези, които приемали тяхната покана, а плашели с мъчение в Ада онези, които отричали или вярвали, но не изпълнявали. Всички знания, които са донесли от Аллāху теāлйā, са верни. В тях няма вероятност за грешка. Последният пророк е Мухаммед “алеихисселйām” (салляллāху алейхи ве селлеме алейхи ве алейхим еджма’йн). Неговата религия е отменила всички други. Неговата книга е най-добрата сред всички предишни. Неговата религия ще остане в сила до края на света (Къймет). Тя няма да бъде променяна от никого. Йсā “алеихисселйām” ще слезе от небето и ще последва религията на Мухаммед “алеихисселйām”, т.е. ще се присъедини към неговата общност.

[Някои хора казват: “Религията се променя с времето. Законите на исляма са остарели и затова ни е нужна нова религия, която да отговаря на съвременните потребности.” Да, религията се променя с времето, но го прави нейният Собственик – Аллāху теāлйā. Той и без това я е променял многократно от времето на Āдем “алеихисселйām” досега. Накрая е изпратил религията на Мухаммед “алеихисселйām” като най-съвършена и високопоставена такава, която ще отговаря на всички изисквания и нужди (на човечеството) до края на света. Нима бедните човеци ще измислят религия, която да е по-добра от тази, която Аллāху теāлйā определя за съвършена? Да, – по аналогичен начин – законите на една нация също се променят с времето, но това го прави Народното събрание, а не случаен пазач или пастир. В 39-а точка на “Меджелле” се казва: “С времето се променят правилата, отнасящи се до обичаите и традициите, а не базираните на нас (свещените āйети и хадйси).”]

Всичко онова, което Мухаммед “алеихисселйām” е съобщил за Сетния ден, ще се случи. Вярно е, че има гробно мъчение; че гробът ще притиска мъртвеца; че двама ангели на име Мункер и Некйр ще задават въпроси в гроба; че в къйметския ден всичко ще бъде унищожено; че небесата ще се разкъсат; че звездите ще излязат от своите орбити и ще се разпръснат; че земята и планините ще се разпаднат на парчета; че всички хора ще възкръснат от гробовете си и ще бъдат събрани на място, наречено Махшер, т.е. душите ще се върнат в телата; че ще има земетресение, страх, ужас и равносметка в Съдния ден; че ръцете, краката и крайниците ще свидетелстват за това, което е направено в земния живот; че книгите за делата – съдържащи всички добри и лоши постъпки – ще долетят и ще бъдат дадени на хората от тяхната дясна или лява страна; че добрините и греховете ще бъдат претеглени с везни, характерни за отвъдния живот.

Онези, чиито севāби натежат, ще бъдат спасени от Ада, а тези, които имат малко севāби, ще претърпят загуба. Тази везна ни е непонятна и има качества, които са противоположни на земните. По-тежкото блюдо се издига нагоре, а по-лекото слиза надолу. [Там няма гравитационна сила.]

В āхирета – с разрешението на Аллāху теāля – най-напред пророците “aleyхимуссалевāту веттеслīmāt”, а след тях и праведните мюсюлмани, т.е. евлиите “каддесаллāху теāля есрāрехумул’азйз”, ще се застъпят за онези вярващи, които имат много грехове. Пейгамберът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Ще се застъпя за онези от моята общност, които имат големи грехове.”** Над Ада се намира мостът Сърāt. Вярващите ще преминат през него и ще влязат в Рая. Неверниците ще се подхлъзнат и ще паднат в Джехеннема.

[Когато се спомене за моста Сърāt – и за падането от него в Ада – , не бива да предполагаме, че той е като мостовете, които сме виждали и познаваме. Преминаването през него не прилича на преминаването през земни мостове.]

Раят, който е подготвен като награда и благословия за вярващите, и Адът, който е подготвен за измъчване на неверниците, съществуват [сега]. Аллāху теāля ги е създал от небитието. Те ще просъществуват вечно [след като в деня на Къямета всичко бъде унищожено и създадено отново] и не ще изчезнат никога. Когато вярващите влязат в Рая – след равносметката –, ще останат там завинаги и не ще излязат. Неверниците, по същия начин, след като влязат в Ада, ще останат там и ще бъдат измъчвани завинаги. Тяхното мъчение няма да намалее: това е невъзможно. [Ибн Теймия отрича вечното пребиваване на неверниците в Ада.] В един свещен āйет по смисъл се казва: **“Тяхното мъчение не ще бъде намалено, те никога няма да получат помощ.”** Онези, които имат вяра в сърцата, колкото частица, могат да влязат в Ада заради многобройните си грехове. Ще бъдат мъчени там, докато се изчистят от греховете, но накрая ще излязат. Лицата им – за разлика от тези на неверниците – няма да станат черни и няма да бъдат оковани във вериги. На вратовете им няма да сложат каиши. С това ще бъде разкрита стойността на частицата вяра в техните сърцата. Неверниците – от друга страна – ще бъдат с белезници и окови.

Ангелите (меляикетата) са ценни раби на Аллāху теāля. Тяхното неподчинение спрямо повелите е невъзможно. Те правят онова, което им бъде заповядано. Не се женят, раждат или размножават. Аллāху теāля е избрал едни от тях за пророци и ги удостоил със задачата да предават откровение (вахий) на другите. Именно те са онези, които са предали книгите и сухуфите на пророците. [Например, сūra Ен’ām е била предадена от Джебрāйл “aleyхисселām”, заедно със седемдесет хиляди ангели.] Те не допускат грешки, не забравят и не мамят никого. Всичко, което са донесли от Аллāху теāля, е истина. Няма никаква вероятност за грешка.

Мелякетата се страхуват от величието, гнева и възвишеността на Аллāху теāлā. Те нямат друга задача, освен да изпълняват повелите Му.

ВЯРА (ЙМАН): Ймāн означава да се вярва – и потвърждава устно – в знанията, които идват от Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и са записани в книгите на ехли суннитските учени. [В “Дурр-и йектā” пише, че потвърждението може да се извърши на всякакъв език.] Поклоненията не са части на вярата, но я правят по-съвършена и красива. Имām а’зам Ебӯ Ханйфе “алейхиррахме” е казал, че вярата не се увеличава или намалява, защото вяра означава потвърждение и приемане от сърце. Не може да се вярва малко или много. Вяра, която намалява или се увеличава, не е вяра, а предположение и подозрение. Като се каже “съвършена или несъвършена вяра” се има предвид дали се вършат много или малко поклонения. Когато даден човек се покланя много, за него се казва, че има по-съвършена вяра. Следователно вярата на мюсюлманите не може да бъде като тази на пророците “алейхимуссалевātu веттеслймāt”, чиято вяра е достигнала до върха на съвършенството поради многото поклонения. Вярата на другите мюсюлмани не може да стигне до там. Макар и двата ймāна да са еднакви в качеството си да бъдат ймāн, първият е станал по-различен от втория – заради ибāдетите – и като че ли между тях не е останала прилика. По същия начин, всички вярващи и пророци “алейхимуссалевātu веттеслймāt” притежават едни и същи човешки качества, но вторите притежават и други ценности и съвършенства, които ги издигат до високи нива. Техните човешки качества като че ли са придобили различие и станали по-съвършени от общите човешки качества. Може би те са единствените човешки същества, а другите не са.

Имām а’зам Ебӯ Ханйфе “алейхиррахме” е казал, че трябва да се каже: “Аз съм мюсюлманин, без съмнение”, а имām Шāфи’й “алейхиррахме” – : “Аз Иншāаллах съм мюсюлманин.” И двата израза са коректни. Когато човек изразява сегашната си вяра, трябва да каже: “Аз съм мюсюлманин, без съмнения”, а когато визира вярата по време на сетния дъх – : “Аз Иншāаллах съм мюсюлманин.” Наред с това и във втория случай е по-добре също да се каже “без съмнение” отколкото да се изрази подозрение.

Мюсюлманинът не става неверник чрез вършене на грехове. Чувал съм за преданието, в което се казва, че докато имām а’зам е седял с големите учени на Багдат, при тях дошъл един човек и запитал: “Става ли неверник онзи мюсюлманин, който убива несправедливо своя баща, след което пие вино и върши прелюбодеяние?” Всички улеми се ядосали и отвърнали: “Това иска ли питане? Да, без съмнение става!” Имām а’зам обаче казал: “Този човек продължава да е мюсюлманин. Няма да стане неверник заради извършените грехове.” Учените не харесали този отговор и порицали имама. Но когато той се аргументирал, всички приели неговото заключение. За онзи мюсюлманин – който има много грехове, но е извършил покаяние преди сетния дъх – има голяма вероятност да бъде

спасен, защото Аллāху теāлā е обещал, че ще приеме покаянието. Ако не е постигнал честта да се покае, неговото състояние зависи от волята на Аллāху теāлā: ако пожелае, може да му опрости всичко и да го сложи в Рая или – в зависимост от тежестта на греховете – може да го измъчи с огъня на Ада или други страдания. Но в заключение – при всички случаи – ще бъде спасен и ще влезе в Рая, защото в āхирета само неверниците ще бъдат лишени от милостта на Аллāху теāлā. Който има ймāн, колкото частица, ще постигне милост. Ако не може в началото – заради греховете –, ще я постигне по-късно. [Моля, погледнете единадесета точка!] Я, Раббй (О, Господи), опази сърцата ни от заблуда (неверие), след като си ни напътил! Смили се над нас! Съжали това наше състояние! Само Ти може да ни опазиш от тъмнината на неверието и вероотстъпничеството!

Според учените на ехли суннет – нека Аллāху теāлā да ги възнагради щедро за труда – говоренето за халифата не е част от основните ислямски знания. С други думи, това не е свързано с вярата. Наред с това, тъй като по този въпрос определени хора [и зъндъци (ислямски врагове) – красноречи, маскирани като ходжи и улеми] са прекрачили границата [и отровили мюсюлманите с клеветнически думи, книги и списания], учените на истинските мюсюлмани са вмъкнали фактите за халифата сред знанията за вярата и осветлили истината по въпроса. След последния пророк Мухаммед Мустафā “алейхи ве алейхимуссалевāту веттеслймāt” халифът на мюсюлманите – т.е. заместникът на Пейгамбера ни “алейхисселйм” и водачът на мюсюлманите – е Ебӯ Бекр Съддък “радияллāху анх”. След него е Омер-ул-Фārӯк “радияллāху анх”. После е Осмāн Зиннӯрейн “радияллāху анх”, а след него – Али ибни Ебй Тāлиб “радияллāху анх”. Превъзходството между тях е по реда на управлението. Всички сподвижници и Таби’йн са казали с единодушие, че Шейхайн [първите двама] са по-високопоставени от другите. Това единодушие ни е съобщено от имāmите в религията. Такъв пример са общоизвестните думи на имām Шафи’й. Ебӯл-Хасен Еш’арй – един от водачите на ехли суннет – е казал: “Категоричен е фактът, че Шейхайн са по-високопоставени от цялата общност. Онзи, който отрича това, е или невеж, или зъндък.” Имām Али “радияллāху анх” е казал: “Онзи, който каже, че съм по-високопоставен от Ебӯ Бекр и Омер “радияллāху анхумā”, ще е извършил клевета. Ще го пребия така, както подобава на един клеветник.” Хазрети Абдулкāдир Джейлāнй – в “Гунйе-тут-тāлибйн” – е написал така: “Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Поисках от Аллāху теāлā да стори така, че Али “радияллāху анх” да стане халиф след мен. Тогава ангелите рекоха: “О, Мухаммед “салляллāху алейхи ве селлем”, става това, което Аллāху теāлā пожелае. Халифът след теб ще е Ебӯ Бекр Съддък.”** Абдулкāдир Джейлāнй “куддисе сиррух” е казал: “Али “радияллāху анх” е казал: “Пророкът “салляллāху алейхи ве селлем” ми

рече: “След мен халиф ще стане Ебӯ Бекр. След него Омер, после Осмāн и след него ти “радияллāху анхум”.

Имām Хасен е по-високопоставен от имām Хюсеин “радияллāху анхумā”. Учените на ехли суннет са казали, че в знанието и иджитхāда Āише “радияллāху анхā” превъзхожда Фātима “радияллāху анхā”. Абдулкāдир Джейлāнй “радияллāху анх” е написал в “Гунйе”, че Āише “радияллāху анхā” е по-високопоставена. Според този факир (имām Раббāнй), хазрети Āише е по-високопоставена в знанието и иджитхāда, а хазрети Фātима – в откъснатостта от земното (зухд). Ето защо хазрети Фātима е била наречена “Бетюл” (много чиста). Що се отнася до Āише “радияллāху анхā”, тя е научила Есхāб-и кирām на исляма. Сподвижниците са разрешавали своите проблеми, като питали нея.

Войните между Есхāб-и кирām – като събитията “Джемел” и “Съффйн” – са били извършени с добри намерения и хубави причини: те не били породени от желаниа на нефса, инат или вражда, защото всички те са велики. Сърцата им се пречистили в присъствието на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и под неговия благословен поглед. В тях не останали алчност, злоба и враждебност. Техните мир, разделение и войни са били заради истината. Всеки един от тях е действал съгласно своя иджитхāд. Те се отделили от другия, който е отсъдил различно, но не проявили инат и вражда. Има два или десет севāба за онзи, който е извършил правилен иджитхāд, а един за този, който е допуснал грешка. Не бива да говорим лошо за онези, които са допуснали грешка – търсейки истината. Трябва да се отнасяме към тях като към тези, които са я открили, защото и двете страни печелят севāб. Учените на ехли суннет са казали, че Емйр [Али] “радияллāху анх” е бил прав в тези битки. Тези иджитхāди, които не били в синхрон с неговия, били грешни. Но за никого от тях не може да се говори лошо, камо ли да се нарекат неверници или грешници! Хазрети Али – визирайки тези битки – е казал: “Нашите братя се отделиха от нас. Те не са неверници или грешници, защото действат според своя иджитхāд.” Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Избягвайте да говорите лошо за моя Есхāб!”** Както се вижда, ние трябва да приемаме всички сподвижници за велики и да говорим за тях с почит и добро. Не бива да мислим лошо за нито един от тези големци! Трябва да приемем (проуедем) техните сражения за по-добри от мира между другите. Ето това е пътят на спасението, защото обичта към тях произлиза от любовта към нашия Пейгамбер “салляллāху алейхи ве селлем”. Враждебното отношение към тях е равносилно на вражда срещу него. [Големият учен Ебӯ Бекр-и Шиблй “куддисе сиррух” е казал: “Човек, който не зачита Есхāб-и кирām “радияллāху теāлй анхум еджма’йн”, не може да е повярвал в Мухаммед “алейхисселām”.”]

[Āлюсй – в своята книга “Гāлиййе” – казва: “Аллāху теāлй хвали Есхāба в Корāн-и керйм. Той заявява, че е доволен от първите преселници

(мухаджири), Енсър и от онези, които са ги последвали в доброто. Аллāху теālя е доволен само от тези раби, за които знае, че ще умрат с вяра. Немислимо е да каже, че е доволен от раб, който ще умре като неверник. Ето защо свещените āйети, които хвалят Есхāб-и кирām, опровергават онези, които казват, че били несправедливи и станали вероотстъпници след смъртта на Расūлюллах. Там е информирано – наред с това –, че тези, които говорят подобни мерзости, всъщност таят лоши намерения и са зъндъци. Има много свещени хадйси, възхваляващи всички сподвижници. Един от най-известните е хадйсьт, предаден от Дāримй и Ибни Абидйн, където се казва: **“Моите сподвижници са като звездите. Когато от тях и да последвате, ще постигнете напътствие.”** Книгата **“Унс-ут-гāибйн”** на Ахмед Нāмкй Джāмй “рахметуллāхи алейх” е на персийски език. На 44-а страница – на техранското издание от времето на Шах Ръзā – са написани имената на четиримата халифи, които, заедно с целия Есхāб-и кирām, са похвалени много. Казва се, че трябва да обичаме всеки един от тях. Много е чудно, че еретиците (шиитите) – неуспяващи да осъзнаят стойността и величието на Есхāба – клеветят тези големци, защото ги сравняват със самите себе си. Това са най-лошите сред всички седемдесет и две групи, за които е съобщено, че ще отидат в Ада. Те назовават себе си “алевиин” [такива, които следват пътя на хазрети Али] – благословено име, което мюсюлманите много обичат – казвайки, че следват Али “радияллāху анх”. Те извършват своята ислямска вражда под маската на това благословено име. Трябва да стане ясно, че хората, които се наричат алевии, са два вида. Първите са зъндъците, т.е. коварните ислямски врагове, които се наричат мюсюлмани. Техните имена не бива да ни подвеждат. Втората група са истинските мюсюлмани, които обичат хазрети Али. Лъжеалевиите подвеждат чистата младеж. Сред неуките – и най-вече сред невежите селянки – разпространяват измислени истории чрез книга на име **“Хуснийе”**, която отпечатали на турски език в Истанбул през 1958 г. Те клеветят големците в исляма. В **“Тухфе”** е написано, че гореспоменатата книга е измислена от един еврей на име Муртезā, а в **“Есмā-ул-муеллифйн”** се посочва, че тази книга е била преведена на персийски от един хурифия на име Ибрахим Естерāбādй, който е умрял през 958 [1551] г. В книгите **“Есхāб-и кирām”** и **“Тезкире-и Ехл-и бейт”**, която е включена към **“Доказателствата на истината”**, са опровергани тези гнусни писания и клевети. Муртезā е умрял в Багдат през 436 [1044] г., а брат му Радй бин Тāхир през 406 г. пак там. Книгата **“Менāкиб-и Чихār Яр-и Гюзйн”** дава подробна информация относно достойнствата на Есхāб-и кирām. Тази книга е отпечатана в Истанбул през 1998 г. от Хакйкат Китāбеви.

Зъндъците хуруфии – в много въпроси, отнасящи се до вярата и делата – се отделят от ехли суннет. Онези от тях, които прекаляват в заблудата, напускат исляма. Хуруфиите, когато едно време били на път да изчезнат,

увеличили своята численост, когато Шах Исмаил, който е един от тях, основал държава. Те прониквали и в страната ни и се разпространили в почти всички текета. Много невинни хора се разболели от тази зараза и паднали в пропастта на вечната смърт. Нека Аллāху теāля да не ни отделя от правилната и чиста вяра на ехли суннет. Да ни закриля срещу опасностите, наречени вахабизъм и шиизъм (къзълбаши), които подбуждат мюсюлманите към сепаратизъм! Амйн. В началото на “Тухфе-и иснā ашерийе” пише: “Основателят на тази ерес е йеменският юдеин Абдуллах бин Себе. Хазрети Али го заточил в Медайин, защото нарекъл този велик сахабин “бог”. [В “Мунджид” пише, че той е бил еврейин, който е дошъл от Египет в Медйна през 34 [654] г. Казал е, че е приел исляма.] Тази ерес се е променяла постоянно и добивала друг вид. Във времето на Шах Исмаил е придобила още по-различна форма. Тогава са били написани и книги, съдържащи въпросната идеология. Шиизмът се е появил за пръв път във времето на хазрети Али. Разпространението сред хората обаче е започнало по-късно. През 60-а година по Хиджра се е появила сектата **кйсāнийе**, през 66-а **мухтāрийе**, а през 109-а **хишāмийе**. Те обаче не могли да пуснат дълбоки корени и изчезнали. Сектата зейдийе, която е отклонявала мюсюлманите от правия път с течение на векове, се е появила през 112-а година, а всички други секти – след това. Някои от реформаторските секти (ехли бид’ат), които подбуждали мюсюлманите към разделение, се появили във времето на Есхāб-и кирām, а други – по-късно. Всички те обаче успели да наберат сила след смъртта на всички сподвижници и се разпространили сред мюсюлманите. Вярванията на клеветците на Есхāба са категоризирани в три групи:

Тафдлийе – Те казват, че хазрети Али е най-високопоставеният сред Есхāб-и кирām.

Себбийе – Те казват, че сподвижниците, с малки изключения, са станали угнетители и неверници. Те говорят лошо за тях, т.е. клеветят ги.

Гулят – Те казват, че хазрети Али “керремаллāху теāля веджхех” е бог. Такива са групите себбийе и нусайрийе. Те не извършват поклонения. Ето това е групата, основана от юдеина Абдуллах бин Себе.

Тези хора – в исторически план – винаги се събирали около един от внуците на хазрети Али и хазрети Аббās “радияллāху анхумā” и основавали различни секти. След смъртта на имām Зейнел’Абидйн по-голямата част от тези хора се събрали около неговия син Зейд. Когато отивали на война с Юсуф Секафй – назначен от омаядския владетел Хишām бин Абдулмелик да управлява Иран – част от тях се отделили от Зейд, който ги нарекъл рāфъзии. Те самите обаче се нарекли имāmийе. Онези, които са останали със Зейд, били наречени зейдии. И двете групи са казали, че халифатът – след Расуллāх – принадлежи на дванадесетимата имāми.”

Дванадесетимата имāми са: Али бин Ебй Тāлиб, Хасен, Хюсеин, Зейнел'Āбидйн, Мухаммед Бāкър, Джāфер Сāдък, Мӯсā Кязъм, Али Ръзā, Мухаммед Джебāд Такий, Али Накий, Хасен Аскерй Зекий и Мухаммед Мехдй. Хуруфиите се обединили около различните синове на тези имāми и основали различни групи. Днес мнозина от тях принадлежат към имāмийе и са привърженици на първата група по отношение на вяра. С времето техните убеждения претърпели промени. Сега те наричат себе си “джāферии”.]

Всичко, което е казал Мухбир-и сāдък [онзи, който винаги е говорел истината] “салляллāху алейхи ве селлем” относно признаците, предвещаващи края на света, е истина и няма вероятност за грешка. Някои от тях са: слънцето, противно на обичая, ще изгрее от запад; ще се появи хазрети Мехдй “алейхимуридвāн”; Йсā “алейхисселйām” ще слезе от небето; ще се появи Деджāl и хора на име Йеджӯдж и Меджӯдж (Гог и Магог) ще се разпространят из цял свят.

[В “Худжджет-уллāхи алел'āлемин” пише: “Хората, наречени Йеджӯдж и Меджӯдж (Гог и Магог), са потомци на Яфес (Яфет), който е син на Нӯх (Ной) “алейхисселйām”. Те имат плоски лица, малки очи, огромни уши и нисък ръст. Всеки един от тях има по хиляда деца. Те представляват деветдесети от общия брой на хората и джиновете. Всеки ден дълбаят стената, зад която са останали, но през нощта тя отново се възстановява. Те са неверници и когато излязат оттам, ще нападнат хората, които ще намерят убежище в градовете и сградите. Гог и Магог ще изядат всички животни и пресушат всички реки. Йсā “алейхисселйām” и неговите сподвижници ще помолят Аллāху теāля за спасение. По вратовете на тези неверниците ще се появи рана и всички – до един – ще измрат за една нощ. Животните ще се размножат отново, изяждайки тяхната плът. Смрадта на разлагащи се трупове ще стори земята невъзможна за живеене. В Корāн-и керйm е написано, че Гог и Магог са два зли народа, които са оставени зад една стена преди много дълго време. Те ще излязат оттам – преди края на света – и ще се разпространят по всички краища на земята. Като се има предвид, че археолозите откриват градове, заровени в земята и морски фосили по върховете на планините, то не е казано, че днес тази стена се намира задължително на някакво открито място, нито пък, че тези хора са многобройни и сега. Като се вземе под внимание, че милиардите хора са произлезли от двама, така и те могат да се разпространят по земята като се умножат от няколко души, които засега не знаем къде се намират.”]

Ще се появи животно на име Даббетулерд и небето ще се покрие с дим. Това създание ще дойде до всички хора и ще им причини болка, заради която всички ще се молят и кажат: “О, Господи! Премахни от нас това мъчение. Вече вярваме в Теб!” Последният признак е огън, който ще излезе от Аден [Йемен]. Тук, в Индия, един човек се беше провъзгласил за Мехдй. Гробът му е в гр. Фара. Прочути и многобройни хадйси, които

попадат в категорията “мутевāтир³ по смисъл”, отричат убежденията и думите на подобни личности. [Някои невежи хора в държавата ни – по същата аналогия – наричат “Мехдї” онези, които говорят и пишат неща, научени и преведени от тасаввуфските книги. Шарлатаните ги представят за свои знания и вдъхновения, а неуките им вярват.] В много свещени хадїси се казва:

“Над главата на Мехдї ще има облак. Ангел, който се намира в него, ще казва: “Това е Мехдї. Вярвайте му!”

“От всички хора, чиито имена сте чували, (само) четирима са завладели света [т.е. повечето от държавите в тяхно време]: това са двама вярващи и двама неверници. Първите двама са Зулкарнейн и Сюлеймāн “алейхисселām”, а другите – Немруд (Нимрод) и Бухтуннасар (Навуходоносор). Петият ще е един от моите потомци, т.е. Мехдї.”

“Аллāху теāлā – преди края на света – ще създаде един от моите потомци, чието име ще е като моето, а името на баща му – като това на моя баща. Той ще преизпълни света със справедливост. Светът, който преди него ще бъде пълен с жестокости, по негово време ще се изпълни със справедливост.”

“Есхāб-и Кехф ще помагат на хазрети Мехдї. Йсā “алейхисселām” ще слезе от небето по негово време. Когато Йсā “алейхисселām” ще се бори с Деджāl (Даджал), хазрети Мехдї ще бъде с него. По време на управлението му – противно на обичая и изчисленията – на четиринадесетия ден на месец рамазан ще има слънчево затъмнение, а първата нощ – лунно затъмнение.” Следователно трябва да се прояви разбиране и да се види дали този човек, който е починал [и онези, които невежите приемат за Мехдї], съдържа тези признаци. Има още много други признаци, които са известни от Мухбир-и сādък “алейхиссалāту весселām”. Хазрети Ибни Хаджер Меккї е изредил двеста признаци на хазрети Мехдї в книгата **“Елкавлюлмухтасар фї алāmāтил-Мехдї”**. При условие, че признаците на хазрети Мехдї са толкова очевидни, колко невежи са онези, които приемат някои други за Мехдї. Нека Аллāху теāлā ги дари с честта да видят истината! [Книгата **“Джуз’ун минел-ехāдис вел-āсар-ил-вāриде-ти фї хакк-ил-Мехдї”** на Джеляледдїн Суйūtї също информира за признаците на хазрети Мехдї.]

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Бенї Исрāйл (юдеите) се разделиха в седемдесет и една групи. Седемдесетте отидоха в Ада. Само една от тях постигна спасение. Назаряните се разделиха в седемдесет и две групи. Седемдесет и една от тях отидоха в Ада. Само една беше спасена. След време моята общност ще се раздели в**

³ Мутевāтир – Хадїс-и шерїфи, които са били чути от много сподвижници. От тях също са чули много хора и така, докато бъдат записани в книги.

седемдесет и три групи. Седемдесет и две от тях ще отидат в Ада. Само една ще бъде спасена.” Когато Есхāб-и кирām попитали за тази група, Расūлюллах е отвърнал: **“Групата, която ще бъде спасена от Ада, е тази, която следва моя път и пътя на сподвижниците ми.”** [В превода на **“Милел-Нихāl”** е написано, че този хадīs-и шерйф фигурира и в четирите книги **“Сунен”**.] Спасената група е ехли суннет вел джемā’ат, защото се придържа към пътя на най-добрия сред хората **“салляллāху алейхи ве селлем”**. О, Господи! Не ни отделяй от вярата, съобщена от учените на ехли суннет! Отнеми душите ни, бивайки с тях! О, Господи! Стори ни заедно с тях в Деня на възкресението! Не отделяй нашите сърца от истината, след като си ни напътил! Прояви милост към нас! Ти си Най-великият след даряващите!

Първият принцип на исляма е вярата в Аллāху теāля и Неговия Пророк **“салляллāху алейхи ве селлем”**. Да се вярва означава да се обичат, харесват и приемат всички техни слова (повели и забрани).

След коригиране на вярата несъмнено трябва да се пристъпи към изпълняване на заповедите и отбягване на забраните на исляма. Човек трябва да изпълнява намāз пет пъти на ден, без да проявява отпуснатост и мързел. Трябва да го изпълнява с та’дйл-и еркя̀н и джемā’ат. **“Намāзът е онова, което разграничава мюсюлманина от неверника.”** [Лице, което изпълнява намāз по правилен и добър начин, е (истински) мюсюлманин. Ако не постъпва така или не кланя изобщо, не се знае – т.е. съмнително е – дали е мюсюлманин или не.] Ако човек изпълнява своя намāз подобавашо, той ще се е захванал за въжето на исляма, защото намāзът е второто условие на религията.

Третото условие е даването на зекят; четвъртото – ежедневното говеене през блажения месец рамазан, а петото – извършване на хадж, обикаляйки Кяабе.

Първото условие на исляма се състои във вяра от сърце и потвърждение с език. Другите четири включват поклонения, които се изпълняват с тяло и за които се възнамери със сърце. Намāзът, който е събрал в себе си всички видове поклонения, е по-високопоставен от тях. В Съдния ден първо ще се пита за намāза. Ако намāзът е правилен, всички останали въпроси, с помощта на Аллāху теāля, ще бъдат улеснени.

Трябва да избягваме харāmите възможно най-стриктно и да осъзнаем, че нещата, от които Аллāху теāля не е доволен, са като убийствени отрови. Човек трябва да мисли за своите недостатъци и да се срамува; да се покае, да съжалява и да реши да не върши никакъв грях. [Тези тъга и решителност се наричат **“правене на покаяние”**, а моленето на Аллāху теāля за опрощение на греховете се нарича **“правене на истигфār”**.] Този, който не чувства свян, когато говори и действа по начин, който Аллāху теāля не харесва, ще е въстанал срещу Него и проявил инат. Тази упоритост почти го изкарва от исляма.

[В третия параграф на втората глава от четвъртия раздел на **“Рийд-ун-нāсихйн”** се казва: “Макар че харāmите се разделят в две групи – големи и малки –, ние трябва да отбягваме и малките, подобно на тежките, и да не омаловажаваме нито един от тях, защото Аллāху теālя е Отмъщаващ и Пребогат, т.е. няма нужда от нищо и никого. Той не се бои от никого в правене на това, което желае. Той е скрил Своите гняв и вражда в греховете. Грях, който изглежда като малък, може да стане причина за отмъщение и гняв от Негова страна.”

В първия параграф от третата глава на **“Рийд-ун-нāсихйн”** пише: “Греховете, различни от неверието и бид’атите, са два вида: В първата група са онези, които са между Аллāху теālя и човека, като пиене на алкохол, неизпълняване на намāз и др. Мюсюлманинът трябва стриктно да отбягва тези грехове, големи или малки. Расūлюллах **“алейхисселām”** е казал: **“Отбягването на частица грях е по-високопоставено от поклоненията на всички джинове и хора.”** Всички грехове са тежки, защото са равностойни на неизпълняване на повеленията на Аллāху теālя. Наред с това, някои от тях – по сравнение с други – изглеждат по-малки. Например, да се гледа с похот към чужда жена е по-малък от прелюбодеянието. [Самозадоволяването с ръка е по-малък и от двата.] Неизвършването на един малък грях е по-голям севāб от всички нāфиле поклонения на целия свят, защото правенето на нāфиле поклонения не е фарз, но избягването на греха е фарз за всички. Допустимо е да се върши малък грях – когато няма друг изход –, за да се отбегне по-големия.

След като се извърши грях, трябва – фарз е – да се направи истигфār. Какъвто и да е грехът, покаянието се приема. В **“Кимйā-и се’āдет”** пише: “Онова покаяние, което се прави съгласно условията му, без съмнение се приема. Ние не бива да се съмняваме дали ще бъде прието или не, а да се съмняваме в това дали подобаващо изпълняваме условията му или не.” Аллāху теālя може да отмъсти за всеки грях, за който не е направено тевбе, защото Неговият гняв е скрит в греховете. Аллāху теālя е много силен, Победител над всички и Отмъщаващ. Той може – заради един единствен грях – да се откаже завинаги от един харесван раб, който Му се е покланял сто хиляди години, и няма да се бои от никого да стори това. Корāн-и керйм информира за този факт и посочва, че дяволът [шейтāн, иблйс, сатана], който Му е служил двеста хиляди години, е станал проклет за вечни времена заради проява на високомерие и неизпълняване на поклон доземи. Синът на Āдем **“алейхисселām”**, който е Негов халиф на земята, е бил завинаги лишен от милост заради убийството, което извършил. Бел’ам бин Бāūrā, който е живял във времето на Мūsā **“алейхисселām”**, знаел Исм-и а’зам. Всяка негова молитва е бивала приета. Неговите знания и поклонения са били достигнали до такова високо ниво, че в компанията му винаги е имало две хиляди души с писалки в ръце, за да запишат словата му, с цел да се възползват от тях. Този Бел’ам е

проявил малка склонност към един харām и умрял без вяра. Неговото състояние се е предало от поколение на поколение, и за него е било казано: “Тези като него са като кучетата”. Кārūn е бил роднина на Мūsā “алейхисселām”, който е направил молитва за него и го научил на познания по химия. Той е станал толкова богат, че само за носене на ключовете на съкровищниците му са били необходими четиридесет мулета. Бил погълнат от земята, заедно с целия си имот, защото отказал да даде малко зекят. Са’лебе е бил известен сред сподвижниците със своя зухд (откъснатост от земния живот). Той е изпълнявал много поклонения и не излизал от джамията. Само заради едно нарушение на обещанието си, не успял да се сдобие с честта да стане сподвижник и умрял без вяра. Пророкът ни е бил заповядан да не се моли за него. Аллāху теālā е отмъстил на още много други хора, подобни на тези, заради един грях. Следователно всеки мюсюлманин трябва много да се страхува от вършене на грехове. При извършване на дори малък грях, той трябва да се покае, да каже истигфār и да се помоли.

[В първия параграф на втора глава от втората част на **“Рийд-ун-нāсихйн”** пише: “Тевбето и истигфārът трябва да се правят със сърце, език и със съответния крайник, който е извършил греха. Сърцето трябва да се покае, езикът да се помоли, а крайникът да престане да върши този грях.” В много свещени āйети по смисъл се казва: **“Споменавайте ме много!”**, а в сūra Изā джāе: **“Правете истигфār пред мен. Ще приема молитвите ви, ще простя греховете ви.”** Както се вижда, Аллāху теālā повелява да се прави много истигфār. Ето защо хазрети Мухаммед Ма’сум в 80-о писмо от втория том казва: “Съблюдавайки тази заповед, изпълнявам по седемдесет истигфāра след всеки намāз, т.е. казвам “Естагфируллах”. Вие също го правете често! При всяко повтаряне трябва да се мисли за неговия смисъл, който е: “О, Аллах мой! Прости ми!” Това ще спаси и четящия, и околните от страдания, беди и болести. Много хора са изпълнявали това и винаги извличали полза.” Когато лягаш, легни на дясната си страна и прочети Е’uzu и Бесмеле, А̄йет-ел-курсї по един път, сūra Ихляс по три пъти, Фāтиха по един път, последните две сури от Корāн-и керїм – които започват с Кул-е’uzu – по един път и след това кажи **“тевеккелту алеллах лā хавле велā куввете иллā биллях.”** Нашите големци са четяли тази молитва – която се нарича **“келиме-и темджїд”** –, за да отблъснат джиновете. После трябва по един път да се каже молитвата за истигфār, т.е. **“Естагфируллахел’азьїм, еллезил лā илāхе иллā хув ел хайїел кайїуме ве етубу илейх”**, след това по един път **“Аллахуммагфирлї вел-вāлидейїе вел му’минїне вел му’минāt”**, един салевāt и **“Аллахумме раббенā āтинā фиддунїя хасенетен вел фил-āхирати хасенетен вел кнā азāбеннār би-рахметике йā Ерхамеррāхимйн”**, след това **“Истигфār”** по един, три, десет, четиридесет или седемдесет пъти и келиме-и тевхїд по един път, след което се заспива. Не е нужно да се

будува цяла нощ, за да се кажат тези молитви. Когато искаме да помогнем на болен човек да се възстанови, трябва да кажем истигф̄ар по седемдесет пъти и – когато приключим – да духнем към главата му, и да изпълним кратка молитва. За да се приемат молитвите на даден човек, той трябва да кланя нам̄аз, да отбягва хар̄амите и да има абдест. Правенето на истигф̄ара и молитвата с абдест е мустехаб. О, Аллах мой, Най-великият сред великите! Вярвам в Теб така, както е повелил Мухаммед “алейхиссел̄ям”. Моля те, приеми ме! Прости ми! Ако Мухаммед “алейхиссел̄ям” не ни беше уведомил за Теб, ние, с този несъвършен акъл, нямаше как сами да постигнем честта да Те намерим и опознаем. Щяхме да бъдем по-низки от животните и огънят на Ада щеше да е нашето място. О, велики пейгамбере, имаш безкрайни права над нас! Ти ни удостои с честта да опознаем нашия Господ и постигнем благо то ислям. Ти ни спаси от безкрайното изгаряне. Ето защо, безкрайни поздравии и молитви от моя страна да бъдат за теб! О, Аллах мой! Прояви милост към нашите родители, учители и онези, които са написали и разпространили книгите на суннитските учени, защото те ни накараха да опознаем този велик Пророк! Ам̄йн.”]

Втората група грехове са онези, които са между рабите. Правенето на покаяние зависи от това дали потърпевшият е простил на извършителя или не. В “Кимй̄а-и се’адет” пише така: **“В един хад̄ис-и шериф се казва: “Правете тайно покаяние за греха, който е извършен тайно! Правете явно покаяние за греха, който е извършен явно! Кажете вашето покаяние на онези, които знаят за вашия грях!”**

За онези мъртъвци, които не вярвали в исляма приживе и причинявали страдания на мюсюлманите, не може да се каже: “Има вероятност да се е разкажал и отказал от вероотстъпничеството. (Може да е умрял като мюсюлманин.)” Това са безполезни приказки. Техните крайници, които са извършили (явни) жестокости, трябва да извършат (явно) добро. Трябва открито да се разкажат и направят завещание, с което да спечелят сърцата на хората, които са потиснали и онеправдали. За вероотстъпници без подобно покаяние не може да се прави предположение за добър край.]

Това, което тамошните, а може би и Вие, не сте осъзнали е, че постигнахте голямо благо, което Алл̄аху те̄ал̄я е предоставил специално на Вас. Искам да кажа, че султанът на времето, от седем поколения насам, е сунитски мюсюлманин в ханефитския мезхеб. Въпреки че времето ни е близо до края на света и далече от времето на Рас̄улюллах; и въпреки че някои ученици на наука да са се приближили към държавниците и султаните – от няколко години насам –, с цел да задоволят амбициите и грозните желания в сърцата си; и въпреки че с това са причинили съмнения в тази стабилна религия и отделили някои глупаци от правилния път, какво голямо щастие е да се види, че един такъв велик султан е изслушал и последвал Вашите съвети. Дефинирайте му пряко и непряко думите

“истина” и “ислям” с техните значения, съвместими с вярата на ехли суннет вел джемā’ат! Когато сте в негово присъствие, предайте – доколкото е възможно – словата на учените по правия път! Винаги търсете възможности за предаване на знания по религия и мезхеб! Именно с това истината за исляма и грозотата и покварата на ереса, заблудата и неверието ще излязат наяве. Неверието е заблуда – това е видно. Разумния човек никога не би го харесал. Трябва – без колебание – да се каже, че неверието е заблуда. Техните фалшиви божества, на които се покланят, трябва да бъдат отхвърлени. Без съмнение истинският Бог е само Творецът на небесата. Нима онези неща, на които неверниците се кланят и приемат за богове, са създали един комар? Дори всички да се съберат на едно място, не могат да сътворят нищо. Нито едно от нещата, на които се покланят, не може да опази самия себе си от ухапване на комар, камо ли да спаси другите от беда? Неверниците – след като чуха, че тези им дела са лоши и осъзнаха своите недостатъци – казаха: “Нашите идоли и статуи ще се застъпят за нас пред Аллāху теāля. Ще ни доближат до Него и затова им служим!” Колко са глупави! Откъде са научили, че тези неодушевени предмети ще се застъпят за тях? Откъде са разбрали, че Аллāху теāля ще приеме посредничеството на тези идоли, които приписват за Негов съдружник, и които са Негови големи врагове? Състоянието на тези жалки хора е като онова на глупаци, които са помогнали на бунтовниците срещу правителството, с мисълта, че когато изпаднат в затруднение, бунтовниците ще се застъпят за тях пред управниците. Толкова са празноглави, че уважават бунтовниците и казват, че правителството ще им прости заради тяхното застъпничество. Истината е друга: те трябваше да помогнат на правителството и да потушат размириците. Само това щеше да ги доближи до правителството, да ги поддържа в правия път и въведе в състояние на безопасност и комфорт. Идиотите придават образ на няколко камъка – със собствени ръце – и служат на тях в продължение на години. Очакват от тях да им помогнат в Съдния ден. От всичко това проличава, че неправилността на религията на неверниците е очевидна. [На 41-а страница от “Меснū’āt” е написано кога за пръв път се е появило идолопоклонничеството.]

Мюсюлманите, отклонили се от правия път, се наричат ехли бид’ат (реформатори). Правилният път е пътят на Мухаммед “алейхисселām” и четиримата му халифи “алейхимурридвāн”. В “Гунйе” Абдулкāдир Джейлāнй е написал: “В основата на всички седемдесет и две отклонени групи стоят девет секти, които са наречени хāриджити, шиити, му’тезилити, мурджиити, мушеббихити, джехмиййити, дирāриййити, неджāриййити и киябиййити. Някоя от тях не е съществувала във времето на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем” и Чихāр йāр-и гюзйн (четирима халифи) “алейхимурридвāн”. Те се появили (повечето от тях) и

разделили на различни групи след смъртта на Есхāб-и кирām, Тāби'йн-и изām и Фукахā-и себ'а.”

[Фукахā-и себ'а са седмината велики учени. На 34-а страница в превода на **“Теджрїд-и сарїх”**, което е съкратеното издание на Бухārї, пише: “Тези седмина големи учени на блажения град Медїна са: Са'їд ибни Мусеййиб, Кāсъм бин Мухаммед бин Ебї Бекр-и Съддїк, Урве-тебниз-Зубейр, Хāридже-тебни-Зейд, Ебӯ Селеме-тебни-Абдуррахмāн бин Авф, Убейдуллах ибни Утбе и Ебӯ Еййӯб Сулеймāн “радияллāху анхум”.”]

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“След мен ще има много разделения сред мюсюлманите. Тези, които ще живеят в онези времена, да се държат здраво за моя път и пътя на Хулефā-и рāшидїн “алейхимурридвāн”! Да избягват нещата, които ще се появят по-късно и ще се превърнат в мода, защото правенето на реформа в религията е отклоняване от правия път. Промените, които ще бъдат направени в исляма след мен, са (прояви, признаци на) неверие.”**

Този хадїс-и шерїф показва, че всички еретични мезхеби, измислени в исляма след Пророка “салляллāху алейхи ве селлем” и Хулефā-и рāшидїн, са без никаква стойност. На тях не може да им се има доверие. Да благодарим много на Аллāху теāлї, че ни е сторил от групата ехли суннет вел-джемā'ат, която ще бъде спасена от Ада, а не от отклонените седемдесет и две течения, които ще отидат в Джехеннема. Той ни опази от попадане в техните грешни вярвания и не ни стори от хората, които издигат определени личности до нивото на божества [и им казват: “Ти ни създаде! Искаме религия от теб!”] Нито пък ни е сторил от онези, който казват, че човекът е създателят на своите дела. Той не ни е направил и от тези, които отричат факта, че Аллāху теāлї ще бъде видян в Рая. В действителност, това виждане е най-голямата благословия сред всички блага на този и отвъдния свят. Той не ни е сторил и от онези две групи, които клеветят сподвижниците на най-високопоставения сред хората “салляллāху алейхи ве селлем”. Те мислят, че тези големци в религията са лоши, че били враждебни, зловни и лицемерни един към друг. Въпреки това в Корāн-и керїм Аллāху теāлї съобщава, че сподвижниците “алейхимурридвāн” винаги са обичали един друг. Тези две групи с техните убеждения няма да са повярвали в Корāн-и керїм, защото казват, че между сахабиите е имала вражда и омраза. Нека Аллāху теāлї ги дари с разум и разбиране, и покаже правия път! Благодарим отново на Аллāху теāлї, че не ни е сторил от онези, които казват, че Аллāху теāлї е материално същество, мислят Го за обект на време и пространство, и оприличават Създателя на творенията Му. [Не ни е сторил и от тези вероотстъпници и глупаци, които са продали – в замяна на пари, постове и удоволствия – своята религия и ценностите на предците.]

Трябва да се знае, че управниците са като душата, а всички останали – като тялото. Ако душата е добра, тялото също ще върши праведни дела.

Ако душата е лоша, тялото също ще върши зло. Полагането на усилие за добрите качества (състояния) на управниците [избирането на онези, които не са врагове на исляма] е равносилно на работене за ползата (доброто) на всички хора. Човек може да бъде приведен към правия път, само като бъде научен на исляма. Без значение как, ние трябва да се стараем онези, които ще управляват хората, да бъдат мюсюлмани. След като стане това, ние трябва да ги информираме за вярата на ехли суннет вел-джемā'ат и да се борим за унищожаването на еретичните идеи. Онзи, който е благоволен да върши това, става наследник на пророците “алейхимуссалевāту веттеслймāt”. Тази възможност Ви е отдадена безплатно. Оценете я! Колкото и да пиша по въпроса, все ще е малко. Това обаче е достатъчно за Вас! Само Аллāху теāля е Този, Който сторва хората да постигнат всичко.

[В 39-и член на “Меджелле” се казва: “Онези правила, които са базирани на обичаите, могат да се променят с времето.” Другите правила – тези, които са базирани на насс (свещените āйети и хадйси) – не се променят никога. Не всеки обичай служи за доказателство в религията. За да се изведе правило (хукм) от даден обичай, той не бива да е в противоречие с насс и да идва от праведните мюсюлмани от времето на селеф (първите мюсюлмани). Дори вършителите на харāми да се увеличат и тези дела да се превърнат в обичаи, харāмът никога няма да стане халял. Ако признаците на неверие се превърнат в обичаи и се разпространят сред мюсюлманите, те няма да станат ислямски обичаи: ще продължат да си бъдат признаци на неверие. Подражанието на времето е необходимо в обичаите и научните знания, които са в категорията мубāх. Трябва да се бъде в крак с онези, които напредват в техниката. Друго стоят обаче нещата с религията и поклоненията: в тях не може да се следва времето, защото те не подлежат на промяна. Тези, които искат да ги променят и адаптират към времето, напускат ехли суннет и стават или неверници, или еретици.]

МНОГО ВАЖНО РАЗЯСНЕНИЕ

Всички хора – мъже и жени – трябва да спазват заповедите на Аллāху теāля (фарзовете) и да отбягват забраните (харāмите) във всичко, което казват и вършат. Ако човек не отдава значение на изпълняването на някой фарз или отбягването на някой харāм, ще загуби своята вяра и ще стане неверник. Онзи, който умре като неверник, ще бъде подложен на гробно мъчение. После ще отиде в Ада и ще гори вечно. Няма възможност и вероятност да бъде опростен и изкаран оттам. Много е лесно човек да стане неверник – всички слова и дела (ако не се внимава) крият голяма опасност от попадане в неверие. Наред с това обаче спасението е също толкова лесно. Дори да не се знае причината, довела до неверие, ако човек прави истигфār по един път дневно, т.е. ако каже “Естагфируллах”, без съмнение ще бъде простен. С други думи, ако се покае, казвайки: “О, Господи! Ако съзнателно или несъзнателно съм казал или направил нещо, което причинява неверие, разкайвам се! Прости ми”, той без съмнение ще

бъде простен. Ще бъде спасен от влизане в Ада. Всеки ден задължително трябва да се правят тези тебве и истигфър, за да може човек да се спаси от вечно изгаряне в Джехеннема. Няма друго задължение по-важно от това. Когато се прави покаяние за греховете, където има и престъпени човешки права, тези права трябва да бъдат изплатени. При правене на покаяние за пропуснатите фарзови намāзи, трябва да се наваксат всички те.

32- Трети том, 38-о писмо

Това писмо, написано до Молла Ибрахим, обяснява свещения хадīs, в който се информира, че тази общност ще се раздели в седемдесет и три течения:

В хадīs-и шерйф е обявено, че тази общност ще се раздели в седемдесет и три групи, седемдесет и две от които ще отидат в Ада. Той информира, че те ще изтърпят мъчение в Джехеннема, а не че ще останат там за вечни времена. Безкрайното мъчение в огъня е характерно за онези, които нямат вяра, т.е. за безверниците. Всички седемдесет и две групи – поради изопачеността на своята вяра – ще отидат в Ада и ще горят в зависимост от тежестта на грешките в убеждението. Седемдесет и третата група ще бъде спасена от огъня на Ада, защото няма грешки във вярата. Ако сред членовете на тази група има хора, които са извършили лоши дела и не били простени чрез покаяние или застъпничество, те също ще горят в Ада в зависимост от греха. Всички онези, които са в споменатите седемдесет и две групи, ще отидат в Ада, но никой от тях не ще остане там завинаги. За разлика от това, не всички членове на седемдесет и третата група ще отидат в Ада. От тях, само тези, които вършат лоши дела, ще влязат в Джехеннема. Ние не бива да наричаме “неверници” всички членове на седемдесет и двете еретични секти (ехли бид’ат), за които е оповестено, че ще отидат в Ада, защото са ехл-и къбле. Въпреки това обаче онези сред тях – които не вярват в тези ислямски догми, в които трябва задължително да се вярва, или отричат правилата на исляма, за които всеки мюсюлманин е чувал и знае – стават неверници. Учените на ехли суннет “рахметуллāхи теāлй алейхим еджма’йн” са казали: “Ако от една дума или дело на конкретен мюсюлманин могат да бъдат разбрани сто неща и ако деветдесет и девет от тях сочат неверие, а едно – вяра, той не може да бъде приет за неверник, защото се взема под внимание това едно значение.” Аллāху теāлй знае истината за всичко. Неговото Слово е най-надеждното.

Съобщено е, че бедните мюсюлмани на общността ще влязат в Рая половин ден преди богатите. Този половин ден е равен на петстотин земни години, защото един ден, изразен от Аллāху теāлй, е равен на хиляда земни години. Този факт е ясно обявен в сūra Хадж. Само Аллāху теāлй знае защо е толкова дълго, защото там не съществуват дните, нощите, месеците и годините, характерни за този свят. Бедните, за които е казано, че ще

влязат рано в Дженнета, са тези, които се подчиняват на исляма и проявяват търпение. Подчинението към исляма се изразява в изпълняване на заповедите и отбягване на забраните. Бедността също си има степени. Най-високата се печели на онова ниво, което е наречено фенā. Беднякът, който се намира на тази степен, знае (проумява), че всичко, освен Него, е нуждаещо се. [Няма създание, което да не се нуждае от Аллāху теāля (да не е бедно).] Това го кара да забрави за всички създания и той не си спомня за нито едно от тях. Онзи човек, който е постигнал всички степени на бедност, е по-високопостанен от този, който е постигнал част от тях. Ето защо състоянието на човек, достигнал до фенā и е беден материално, е по-добро и ценно от това на онзи, който е достигнал до фенā, но не е беден материално.

33- Трети том, 101-о писмо

Това писмо, написано до шейх Абдуллах, информира, че не е допустимо да се тълкуват и обясняват āйетите в Корāн-и керīm според разбиранията на философите.

Нека Аллāху теāля Ви дари със сигурност и защита срещу неволи! Изпратили сте ни книгата **“Тебсйр-ур-рахмāн”**. Прочетох някои части от нея и сега Ви я пращам обратно. [**“Тебсйр-ур-рахмāн ве тейсйр-ул-менāн”** е книга по тефсйр, написана от Зейн-уд-дйн Али бин Ахмед Ермевй, починал през 710 г.]

Скъпи братко, става ясно, че авторът на книгата се е отклонил доста към пътя на античноелинските философи. Държи ги почти на нивото на пророците **“алеихимуссалевāту веттеслймāт”**. Значението, което е дал на едно свещено знамение в сўра Хўд, се наби в очите ми. Той го интерпретира като философите, без да следва знанията на пейгамберите. Държи на едно ниво думите на пророците и словата на философите. Казва неща от рода на **“Според единомушието на пророците и философите”** в частта за знаменieto (по смисъл): **“За тях в отвъдното няма...”** и **“чувствайки или теоретически”** за свещения āйет (по смисъл): **“Мъчение само с огън.”** Че каква стойност има единомушието на философите там, където е налице единомушие на пророците **“алеихимуссалевāту веттехиййāt”**? Каква стойност имат думите им, отричащи отвъдното мъчение и изпадащи в противоречие със словата на пророците? Както казва и самият той, философите приемат отвъдното наказанието (само) като теоретична възможност. Това показва, че те отричат факта, че тялото ще усети мъчението! Въпреки това обаче пророците единомушно са казали, че мъчението ще бъде усетено. И на други места в книгата свещените āйети на Корāн-и керīm са разтълкувани съгласно изявленията

на философите. Тази книга – тъй като съдържа писания, противоречащи на тези на учените, които следват пророците – носи скрита, а дори очевидна вреда. Причиних Ви главоболие с тези няколко изречения, защото сметнах, че това трябва да бъде казано. Веселям.

34- Втори том, 19-о писмо

Това писмо е написано до Мйр Мухиббуллах. Наставлява за стриктно следване на суннетите и отбягване на бид'атите.

Отправлям хамд на Аллāху теāля, салат за Неговия Пророк и дуā за Вас. Скъпи братко, сеййид Мйр Мухиббуллах, състоянията на факйрите тук са много добри. Трябва да отправим безкрайна благодарност на Аллāху теāля! Правя ду'ā за Вашето спасение. Нека Той не променя Вашето състояние и Ви отреди напредък по правилния път. Тези дни не ни писахте за Вашите състояния. Големината на разстоянията затруднява комуникацията. Даването на наставление е първото задължение в нашата религия и е равносилно на следване на пътя на най-възвишения пророк “Нека най-високопоставените молитви и селями да бъдат за него и за всички останали!” Човек, за да може да го следва, трябва да изпълнява суннетите, т.е. всички заповеди и забрани, и да избягва бид'атите, които той не харесва. Бид'атите дори да изглеждат светли – като сиянието на зората, унищожавашо мрака на нощта –, трябва да бъдат отбягвани, защото в нито един от тях няма и частица светлина. Те не съдържат лек за никоя болест, защото всеки бид'ат или унищожаване някой суннет, или няма нищо общо със суннета. Наред с това, онези бид'ати, които нямат нищо общо със сунната, са допълнения към него и следователно пак го унищожават. Това е така, защото добавката към конкретна заповед я променя (видоизменя). Следователно всеки бид'ат – независимо какъв е той – унищожаване суннета и изпада в противоречие с него. Няма доброта и красота в нито един бид'ат. Искане ми се да знаех защо и как някои хора са нарекли “красиви” определени бид'ати, които се появили след като благодатта в тази съвършена религия ислям – от която Аллāху теāля е доволен – е била изпълнена (доведена до съвършенство)? Как не са проумели, че когато нещо е съвършено, завършено и харесано, към него не може да се добави нищо, защото добавката няма как да е красива? Всяка промяна в нещо правилно е равносилно на заблуда и ерес. Да определиш за “красиво” нещо, което се е появило по-късно в тази съвършена религия, е равносилно на това да твърдиш, че тя не е достигнала до съвършенство или че благодатта не е изпълнена. Ако бяха осъзнали този факт, не биха могли да нарекат “красив” нито един бид'ат. О, Господи! Не искай от нас равностметка за онези неща, които сме забравили или сгресли! Пращам селям на Вас и на онези с Вас.

[Думата “суннет” в нашата религия носи три различни значения в зависимост от контекста. Когато думите “Книга” и “Сунна (Суннет)” се кажат заедно, “Книга” означава Корāн-и керйм, а “Сунна” са хадйс-и шерйфите. Когато се каже “**фарз и суннет**”, “фарз” са заповедите на Аллāху теāлй, а суннет – повелите на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. Когато думата “суннет” се използва самостоятелно, означава ислям, т.е. всички заповеди на исляма. Книгите по фикх ни учат на този факт. Например, в “**Мухтасар-и Кудūrй**” пише: “Най-достоеен за имām (сред всички кандидати) е онзи, който най-добре познава суннета.” В “**Джевхере**” – обяснявайки това – се казва: “В този контекст “суннет” означава ахкям-и ислямийе (т.е. заповедите и забраните на исляма).”

От всичко това става ясно, че за да се пречисти сърцето, трябва да се следва исляма, т.е. да се изпълняват заповедите и отбягват забраните и бид’атите.

Бид’ат е онова нещо, което е било измислено (вмъкнато) в религията на по-късен етап. Това са неща, които ги е нямало във времето на Пророка “салляллāху алейхи ве селлем” и четиримата му халифи “радияллāху анхум”. Били измислени по-късно и хората започнали да ги изпълняват като поклонения. Например, веднага след намāза се чете Āйет-ел-кюрсей. Ако преди него се изрецитира Салйтен тунджйнā или някоя молитва, става бид’ат. Те могат да бъдат изпълнени след Āйет-ел-кюрси и тесбйхите. След приключване на намāза или молитвата е бид’ат – преди изправяне – да се прави седжде. Бид’ат е да се чете езāн по високоговорител. Високоговорителят е инструмент, който издава звук. В речниците – например в “**Мунджид**” – пише така: “Инструментите, които издават звуци, се наричат мизмāри.” Високоговорителят е вид мизмār. В книгата “**Хād-ид-дāллйн**” пише: “В един хадйс-и шерйф, поместен в “**Хилйетуле-евлия**” на Ебū Ну’айм Исфехāнй, се казва – в обръщение към шейтāна –: “**Твоят муеззин е мизмārът.**” Този свещен хадйс показва, че езāнът, изпълнен по високоговорител, е шейтāнски. Всяка промяна или реформа, направена в исляма, е бид’ат. От друга страна, ползването на неща като вилицы, лъжицы и вратовръзки, пиенето на кафе и чай, както и тютюнопушенето, не са бид’ати, защото нямат отношение към ибāдетите. Това са обичаи, попадащи в категорията мубāх, и не са забранени. Те не стават причина за пропускане на заповедите на исляма или извършване на забраните. В “**Хадйка-тун-недийе**” пише така: “Ако бид’атът не се отнася до религията и поклоненията, а до обичаите и традициите, ислямът не го отхвърля. Ако не се прави за поклонение, не става бид’ат. Т.е. ако не се прави за постигане на близост до Аллāху теāлй, а се мисли за извличане на земна полза, отнасяща се до ядене, пиене, носене на облекло, ползване на превозни средства, изграждане на жилища и грижи за дома – освен ако не са пречка за ибāдетите или не стават причина за вършене на грехове. Нашата религия не е забранила това.” Има три вида бид’ати:

1- Най-лошият бид'ат е използването на неща, което ислямът казва, че са признаци на неверие (без крайна необходимост и липса на друг изход). На 467-а страница на **“Берйка”** и на 696-а страница на **“Меджмā’ул-енхур”** пише, че учените се казали: “Използването на тези неща е допустимо в дār-ул-харб с цел заблуждаване на безверниците.”

2- Лоши бид'ати са и вярванията, противоречащи на онези, които са предадени от сунитските учени “рахметуллāхи теāлй алейхим еджма’йн”.

3- Реформите в поклоненията са бид'ати в делата и влизат в категорията “тежки грехове”. Учените са разделили бид'атите в делата на две групи: хасене и сеййие. Имām Раббāнй “рахметуллāхи алейх” не е назвал като “бид'ати” онези от тях, които учените са нарекли хасене. Той ги е нарекл “суннет-и хасене”. Назвал е като “бид'ати” само онези, които учените са нарекли “бид'ат-и сеййие” и е съобщил, че са много лоши. Вахабиите обаче наричат “сеййие” бид'атите, които са хасене, а хората, които ги вършат, ги определят за “неверници” и “езичници”.]

35- Трети том, 22-о писмо

В това писмо, написано до молла Максūd Али Тебрйзй, се обяснява, че нечистотията на неверниците се отнася до техните души и вероубеждения, а не тела и крайници.

Всяка възхвала е право единствено на Аллāху теāлй. Пращам селям на избраните от Него чисти хора. О, състрадателни братко, не разбрахме защо сте ни изпратили тефсйра **“Хюсеин Вā’изй”**. В него, разяснявайки 29-о знамение на сӯра Тевбе, се казва: “Както вероубежденията на неверниците са мръсни, така и те самите – без съмнение – са мръсни.” Ето такъв е тефсйрът и на ханефйтските учени. Т.е. те са казали, че Аллāху теāлй е обявил съдружаващите за мръсни, защото техните сърца и вярвания са мръсни. В тефсйра **“Хюсеин”** пише, че някои учени са казали: “Неверниците са нечисти, тъй като не се пазят от мръсотии.” Това тълкувание обаче не е правилно, защото повечето днешни мюсюлмани също не се пазят. Невежите мюсюлмани, досущ като неверниците, не обръщат внимание на хигиената. Ако неизбягването на мръсотията (неджāсет) правеше човека мръсен, мюсюлманите щяха да изпаднат в голямо затруднение. Заявено е, че “Няма затруднения в исляма!” Макар в тефсйра **“Хюсеин”** да пише: “Абдуллах ибни Аббās “радияллāху анхумā” каза, че телата на съдружаващите са мръсни като това на кучето”, трябва да се вземе предвид, че има много предания от големци в исляма – от този род –, които противоречат на казаното от всички други. Те – по някакъв начин – трябва да бъдат адаптирани към главните предания. Как може телата на неверниците да са мръсни, при условие, че Пророкът ни

“салляллāху алейхи ве селлем” е ял храна в дома на един евреин? Той се е почистил с вода от съда на един политеист. Омер “радияллāху анх”, по същия начин, се е почистил с вода от съда на една християнка. Ако се каже: “Тези неща има вероятност да са били извършени преди низпославането на знамението.”, трябва да се знае, че предположението не се приема за отговор – трябва да се докаже категорично. А дори да се докаже, това няма да удостовери, че те са мръсни, и че нещата, които докосват, ще станат мръсни и харām. От всичко това следва, че мръсни са техните убеждения, защото пророците никога не вършат нещо, което е харām или ще стане харām в тяхната или в друга религия. Т.е., не ползват нещо, което е халял сега, но по-късно ще стане харām. Например, в ранните години на исляма е било позволено (халял) да се пие вино, но по-късно било забранено – станало харām. Наред с това не е имало пророк, който да е пиел вино. Ако в по-късните години на исляма щеше да се обяви, че телата на неверниците са мръсни като това на кучето, Мухаммед “алейхисселām” – Любимия на Аллāху теālā – никога нямаше да докосне техните съдове, камо ли да пие вода или яде нещо от тях! Освен това, ако нещо е мръсно от само себе си, то е мръсно винаги (не може да се изчисти). Не може да се помисли, че е мръсно веднъж, а друг път – чисто. Ако телата на многобожниците бяха мръсни, те щяха да са мръсни винаги и Мухаммед “алейхисселām” нямаше да ги докосне, камо ли да пие вода и яде от тях! Освен това, онова, което е неджāсет-и айн (мръсно по природа), си остава такова завинаги. Неговото използване няма да стане допустимо никога. Ако самите неверници бяха мръсни (неджāсет-и айн), те трябваше да са такива и по-рано, и Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” щеше да се отнася с тях, съблюдавайки този принцип. Ако първото не е налице, как ще е налице второто? Нещо повече, ако мюсюлманите приемат телата на неверниците за мръсни, ще изпаднат в голямо затруднение. Нека Аллāху теālā дари с безкрайни добрини учените на ханефйтския мезхѐб, защото са улеснили делата на мюсюлманите и ги спасили от вършене на харāми. Как може да се говори лошо за тези велики учени и да не се харесва техния точен тефсйр, вместо да им се благодари? Може ли да се каже нещо против муджтехидите? Те ще бъдат възнаградени с един севāб дори за грешните си иджитхāди. Мюсюлманите, които действат в съответствие с техните погрешни заключения (иджитхāди), ще бъдат спасени от āхиретско наказание. Ако неверниците са мръсни, то нещата, които докосват и правят, също ще са мръсни и забранени (харām). Тези, които определят неверниците за “мръсни”, ще сторят “харām” и храните и питиетата, които те готвят. Ето защо, онези, които твърдят това, не ще могат да спасят самите себе си от този харām. За индийските мюсюлмани ще стане почти невъзможно да се опазят от него. Тъй като мюсюлманите са навсякъде в контакт с неверниците, трябва да им се даде най-лесноизпълнимата фетвā. Дори тя да не съвпада със собствения мезхѐб,

трябва да се избере лесна фетвā от друг. В 185-о знамение на сӯра Бакара по смисъл се казва: **“Аллāху теāля иска да ви накара да вършите лесни неща. Той не иска онова, което е трудно.”**, а в 28-о знамение на сӯра Нисā – : **“Аллāху теāля иска вашите поклонения да бъдат лесни. Човек бе сътворен слаб, неиздръжлив.”** Причиняването на трудност на мюсюлманите е харām. Това е забранено и нехаресвано от Аллāху теāля дело. Учените в шāфи’итския мезхеб са дали фетвā, че нещата, които са трудни в техния мезхеб, могат да бъдат извършени съгласно ханефйтския, и с това са улеснили делата на мюсюлманите. Така например, според шāфи’итския мезхеб зекятът следва да бъде даден на хора от всички групи, които са изброени в 60-о знамение на сӯра Тевбе. Не всички осем групи обаче съществуват днес, като – например – неверниците, чиито сърца трябва да бъдат приобщени към исляма[, длъжностните лица, които събират зекят, и длъжниците, които трябва да бъдат спасени от робство]. Тъй като няма как да бъдат намерени и да се даде зекят на тях, учените на шāфи’итския мезхеб **“рахметуллāхи теāля алейхим еджма’йн”** са издали фетва, съгласно която следва да се даде зекят според ханефйтския мезхеб, защото там е достатъчно да се даде на една от всички тези групи.

[Същата аналогия е налице и в следния пример: В ханефйтския мезхеб – по време на гусюл – е фарз да се изплакне устата и да се измие пространството между зъбите и зъбните кухини. Тъй като водата не прониква през покритията и пломбите, гусюлът на онези, които имат от тях, не става сахїх (валиден) и те остават в състояние джунуб. Наред с това обаче, изплакването на устата не е фарз в шāфи’итския и мāликитския мезхеб. Ако ханефия си покрие или пломбира зъбите поради зарӯрет (липса на друг изход), той трябва – по време на гусюл – да направи следното възнамерение от сърце **“О, Господи! Извършвам гусюл според шāфи’итския или мāликитския мезхеб!”** Правейки това, гусюлът става валиден (сахїх) и човек може да изпълни своя намāз в чисто състояние. На 709-а страница в **“Хадїка”** пише: **“В абдеста или гусюла е допустимо (при нужда) да се следва друг мезхеб. За целта обаче е нужно да се спазят правилата на въпросния мезхеб. Ако не се спазят всички негови принципи – без изключение – , таклїдът (следването) няма да стане позволен (джāиз). Таклїдът е допустим дори след като е извършено дело, несъответстващо на собствения мезхеб. Например, веднъж на хазрети имам Ебӯ Юсуф му е било казано – след като откланял петъчния (джума) намāз – , че в кладенеца, с чиято вода е извършил гусюл, е била намерена мъртва мишка. Имамът отговорил така: **“Нашият гусюл е сахїх (валиден) според шāфи’итския мезхеб, защото в един хадїс-и шерїф е посочено, че когато във вода, колкото кюллетейн, попадне мръсотия, тя не става мръсна, докато едно от трите ѝ свойства не се промени.”** Кюллетейн е вода, колкото две големи делви, т.е. 500 ритли (220 кг.). В книгата **“Берїка”**, обяснявайки този момент, е написано, че когато възникне**

зарӯрет (крайна необходимост, липса на друг изход), следването на друг мезхеб става допустимо. В книгата “Дурр-ул-мухтър”, в края на частта за времена за намāз, пише така: “При зарӯрет се следва друг мезхеб.” Обяснявайки това, Ибни Абидйн казва: “Това е един от двата иджитихāда. Според втория кавл (заключение), дори да е налице (само) харадж (затруднение) – без значение дали има зарӯрет или не – следването на един от другите три мезхеба става джāиз. Ето това е предпочитаният иджитихād. Ако при възникване на трудност собственият мезхеб показва някаква леснина или извинява неизпълнението на съответното дело, не остава нужда от имитиране на друг мезхеб.” Цитирайки от книгата “Хусн-ут-тенеббух фит-тешеббух”, на 211-а страница от “Хадйка” се казва: “Когато нечий нефс не иска да прави (дори) това, което е лесно, за него ще е по-добре да действа съгласно рухсатите (леснините), оставяйки азймета (трудното). Но това обаче не бива да го води до търсене на рухсатите, тъй като събирането на леснините на мезхебите – това състояние се нарича телфйк – е харām и е проява на следване на нефса и шейтāна.”]

Ако самите съдружаващи (мушрици, политеисти, многобожници) бяха мръсни (неджс), те нямаше да станат чисти и след приемане на вярата. От това следва, че те са назовани неджс, за да се разкрие нечистотата на техните сърца. Приемането на ймāна (вярата) заличава тази мръсотия и те стават чисти. Фактът, че техните вярвания и сърца са мръсни, не показва, че това се отнася и за телата им. Въпросният свещен āйет декларира, че неверниците са неджс. Факти от този род не се променят. Промени могат да настанат в заповедите и забраните, но не и в същността на фактите. [В книгата “Берйка”, обяснявайки греховете, извършвани с език, се казва: “Аллāху теāйя е сторил несх (промяна) в двадесет свещени āйета, отнасящи се до заповеди и забрани, но не е направил никаква промяна в късас (знанията за предишните хора и народи) и фактите.”] Тъй като фактите не се променят, неверниците следва да са неджс винаги. Въпросната мръсотия е съдружаването, т.е. тяхната вяра. Имайки предвид ето това, правенето на тефсйр – в съвместие с главните (основни) знания – ще стане възможно и няма да остане никакво противоречие между тях. Докосването на безверниците и вещите им няма да стане харām. Един ден, обяснявайки това, изрецитирах петото знамение на сӯра Мāиде, където по смисъл се казва: **“За вас е халял да ядете онова, което е сготвено и заколено от хората на Писанието, т.е. юдеите и християните.”** Точно тогава Вие казахте, че тук става въпрос за неща като житото, нахута и лещата, които са разрешени (халял). Ако днес един от мюсюлманите, които са изпаднали в такива обстоятелства, хареса тези Ваши думи, аз нямам какво да му кажа, но ако се прояви разбиране, ще се види, че истината е очевидна. Следователно, проявявайки милост към мюсюлманите, ние не бива да приемаме неверниците за мръсни, нито пък да считаме за мръсни мюсюлманите, които имат връзки и търговии с тях.

Не бива да избягваме храните и питиетата на въпросните мюсюлмани, предполагайки, че са станали мръсни, и не бива да се отделяме от вярващите. Това състояние не е проява на бдителност, а напротив, полагането на старание за неговото изчистване е истинска проява на бдителност. Нека да не причинявам повече главоболия.

(Превод на) Стих:

**Казах всичко – кратко и сбито – и внимавах да не раня сърцето Ви.
Има още много за казване, но ме е страх да не раня сърцето Ви.**

Пращам Ви селям.

Молитва, която се чете сутрин:

**“Аллахумме ма есбах а би’мин ни’метин ев би-ехадин мин халкъке,
фе минке вахдеке, ля шерйке леке, фе лекел хамду ве лекешшукр.”**

36- Отговори за един студент

Това е опростеният превод на писмото на Абдулхаким Арваси “рахметуллāхи алейх” – професор ординарий по тасаввуф в “Медресе-тул-мутехассисин” (иляхиятски факултет), намиращо се в двора на благословената джамия на султан Селим -, написано като отговор за един студент.

С всичка сила – ако това е в границите на Вашите възможности – се опитайте да напуснете територията на всемогъществото на Аллāху теāля! Не можете! Извън нея е небитието и то – по същия начин – е под Негова сила.

Веднъж един човек е поискал наставление от Ибрахим бин Едхем “рахметуллāхи алейх”. Благословеният евлия му казал:

- Ако приемеш тези шест неща, нищо, което ще извършиш, не ще ти навреди:

1- Когато поискаш да извършиш грях, спри да ядеш от Неговото препитание! Нима е правилно да ядеш от препитанието Му и да си Му непокорен?

2- Когато поискаш да бъдеш непокорен спрямо Него, напусни Неговата власт! Подобава ли да си под Негова власт и да си Му непокорен?

3- Когато възжелаеш непокорство, не го върши там, където те вижда! Намери място, на което не те съзира! Не е правилно да се намираш в Негово владение, да ядеш Негово препитание и да грешиш там, където те вижда!

4- Когато Ангелът на смъртта се яви, за да ти отнеме душата, помоли го за отсрочка, колкото да се покаеш! Не ще бъдеш в състояние да го изгониш. Разкай се преди да е дошъл и докато още можеш! Ето,

въпросният момент е настоящият, защото Ангелът на смъртта идва неочаквано.

5- Когато двата ангела Мункер и Некър се явят в гроба, за да те разпитат, върни ги обратно!

- Това не е възможно! – отвърнал човекът.

Шейхът продължил:

- Щом не можеш, подготви за тях отговори още отсега!

6- В Деня на възкресението, когато Аллāху теāлй повели: “Трешниците да отидат в Ада”, кажи, че няма да идеш!

- Никой не ще ме послуша! – отвърнал човекът и направил покаяние, което е спазил до сетен дъх. Думите на евлиите оказват божествено влияние.

Ибрахим бин Едхем “рахметуллāхи алейх” е бил попитан:

- Аллāху теāлй заявява: “О, раби Мои! Искайте от Мен! Ще приема вашите молитви и ще ви дам онова, което сте възжелали.” Ние искаме ала Той не ни дава. (На какво се дължи това?)

Ибрахим бин Едхем казал:

- Вие молите Аллāху теāлй, но не се покорявате. Познавате Пророка Му “салляллāху алейхи ве селлем”, но не го следвате. Четете Корāн-и керйм, но не следвате пътя му. Възползвате се от благословиите на Аллāху теāлй, но не благодарите. Знаете, че Раят е за покланящите се, но не се подготвяте за него. Знаете, че Адът е за непокорните, но не се пазите от него. Виждате какво е сполетяло вашите бащи и деди, но не вземате поука. Не виждате собствените си недостатъци, а се ровите в тези на останалите. Подобни хора трябва да са благодарни, че не ваят камъни върху тях, че земята не ги поглъща и че не вали огън от небето! Че какво друго да искат? Това не им ли стига като отплата за молитвите?”

[Аллāху теāлй в 60-о знамение на сūra Му’мин по смисъл казва: **“Молете (Ми) се, ще приема (вашите молитви)!”** т.е. “Искайте от Мен и ще ви дам онова, което искате!” За да бъдат приети молитвите на един конкретен човек, той трябва да отговаря на пет условия:

- да бъде мюсюлманин;

- да притежава ехли суннитска (сунитска) вяра;

- да страни от вършене – и особено, ядене и пиене – на забранени (харām) неща;

- да изпълнява фарзовете – и особено петкратния намāз, рамазанския орудж и зекята;

- да научи причината, която служи като средство за постигане на желания резултат и да се захване за нея.

Аллāху теāлй създава всичко посредством причини. Когато се иска от Него, Той изпраща причината, която довежда до (реализацията на) това желание, и – след прибягване до нея – създава влияние в тази причина. Т.е.

човекът използва тази причина и се сдобива с онова, което иска. Аллāху теāлй разваля този Свой обичай в името на евлиите, когато се молят те или когато се иска в тяхно име, и – като керāмети на тези възлюбени раби – дава желаното без посредничеството на причините.]

Както не сте дошли от небитието в този свят на съществуване по собствено желание, така и не може да се върнете там по своя воля. Очите, с които виждате; ушите, с които чувате; сетивата, с които усещате; разумът, с който мислите; ръцете и краката, които използвате; всички пътища, по които ще минете; всички места, на които ще бъдете; с други думи, всички средства и системи, свързани с тялото и душата Ви, са все собственост и създания на Аллāху теāлй. Вие не може да откраднете и присвоите нищо от Него. Той е Хайй и Каййūм, т.е. Той вижда, знае, чува и поддържа всяко същество в съществуване всеки миг. Дори и за момент не е в нехание по отношение на техните състояния и контрол. Никой не е в състояние да открадне собствеността Му. Никога не е безсилен да наказва непокорните спрямо заповедите Му. Не би имало значение, ако например, нямаше хора на земята, както няма на Луната, на Марс и на другите небесни тела. Това не би намалило Неговото величие.

В един хадйс-и кудсй се казва: **“Ако вашите предци и потомци, млади и стари, живи и мъртви, хора и джинове бяха като най-послушния Ми раб, Моето величие нямаше да се увеличи. И обратно, ако всички бяхте като Моя враг, който Ми се противопоставя и презира Моите пророци “алехимусселям”, величието Ми нямаше да намалее. Аллāху теāлй не се нуждае от никой от вас. Що се отнася до вас – вие, за да съществувате и да се поддържате в съществуване, и във всичко, което правите, се нуждаете от Него непрестанно.”**

Той изпраща светлина и топлина от Слънцето; и отразява слънчевите лъчи от Луната; и от черната пръст твори какви ли не прекрасни багри, благоуханни цветя и красиви лица; и от вятъра излива дъх, отмарящ сърцата; и от звездите – на много години разстояния – сипе сияен дъжд върху земята, от която сте дошли и в която ще бъдете сетне заровени; и с много вибрации поражда влияния (реакции) в частиците й [От една страна, превръща мръсотията – която не харесвате и от която се отвращавате – в почва чрез най-малките, най-презрените същества (микроорганизмите). Тази почва, върху която стъпвате, я превръща в протеини, т.е. в белтъци, посредством фабриката на растенията. От друга страна, чрез комбиниране на водата в почвата със задушливия газ на въздуха – отново в завода на растенията и чрез съхраняване в тях на енергията, която изпраща от небето – създава скорбялата и захарите, и мастните киселини, които са източници на енергия, задвижваща машината на телата Ви.] и в растенията, които виреят по нивите, пустините, планините и край реките, и в животните, обитаващи земята и дъната на моретата, създава препитанието, т.е. храната, която ще отиде във Вашия стомах и ще Ви нахрани; и чрез

създаване на химична лаборатория във Вашите бели дробове, отделя отровата от кръвта и на нейно място поставя полезния кислород; и чрез създаване на физични лаборатории във Вашия мозък, събира информацията, идваща от органите на възприятието и нервите; и както е поставил магнитната енергия в метала, така е поставил и силата на разума във Вашия мозък и нематериалните сили в сърцето Ви, и чрез тях – само за миг – се пораждаат разнообразни планове, заповеди и действия; и кара сърцето Ви денонощно да работи чрез влияния, които приемате за твърде сложни и необикновени; и прави реки от кръв да потекат в кръвоносните Ви съдове; и създава какви ли не пътни мръжи във Вашите нерви, които изумяват мозъка; и крие капитали в мускулите Ви; и с посредничеството на още много други необикновени явления оборудва и завършва телата Ви; и създава и монтира всичко в ред и хармония, която наименоват като физични закони, химични реакции и биологични събития; и поставя центрове на сила във Вас; и подготвя нужните предпазни мерки в душите и съзнанията Ви; и дарява съкровище като интелекта, средство за разграничение като разума, оръдие като размисъла и ключ като волята, за да може да ги използвате подобаващо; и Ви дарява със сладки и горчиви стимули, наклонности и страсти; и като още по-голяма благодат Ви е изпратил ясни заповеди чрез верни и надеждни пророци; и – в заключение –, за да работите с машината на тялото и за да се възползвате от нея, Ви е дарил с необходимите инструкции; и не прави всичко това, защото има нужда от Вас, Вашите воля и помощ, а за да Ви стори щастливи, отличавайки Ви със специална степен сред създанията. Ако вместо да остави на Ваша воля ръцете, краката и крайниците, ги беше използвал по Свое собствено желание – както е в случая с биенето на сърцето, разширяването на белите дробове и циркулацията на кръвта –; и ако Ви беше контролирал с рефлексии и действия; и Ви беше въргал с парализирани ръце и крака; и ако всички Ваши действия и движения бяха вибрации и потрепвания, щяхте ли да претендирате, че притежавате себе си и нещата, които Ви е поверил? Ако Ви беше карал да се движите само под влияние на външни сили (като неодушевените създания) или на външни и вътрешни сили (като животните) – без разум и размисъл –, и ако Ви беше поставил в устите зальк от благословиите – които (трудейки се) носите във Вашите домове – щяхте ли да бъдете в състояние да го поемете и изконсумирате?

Мислите ли за Вашето състояние преди и след раждането? Къде бяхте и в какво бяхте, когато се твореше тази земя, на която живеете, ядете и пиете, ходите и се забавлявате? На тази планета, на която откривате средства, които са лекове за Вашите страдания и начини за подслон срещу атаките на врагове, хищни и отровни животни, страхове, горещини, студове, на глад и жажда. Къде бяхте, докато камъните и почвата на глобуса се изпичаха с жарта от пещите на творението и докато водата и газовете се

дестилираха в химичните лаборатории на всемогъществото? Мислите ли изобщо за това? Къде бяхте, докато континентите, които твърдите, че са Ваши, се прецеждаха и отделяха от моретата, и докато планините, реките, платата и хълмовете се постилаха? Къде и в какво състояние бяхте, докато силата на Аллāху теāлйā изпаряваше горчивите води на моретата и ги превръщаше в облаци на небето; докато дъждовете, които валяха от тези облаци, [хранителните вещества, изготвени от мълниите и слънчевата енергия] бяха поемани от изгорялата и изсушена почва, и докато тези вещества [под влияние на светлинни и топлинни лъчи] си взаимодействаха и подхранваха клетките на живота?

Днес, щом кажат, че сте произлезли от маймуните, приемате! Ала щом кажат, че Аллāху теāлйā създава, дарява с живот и умъртвява, възразявате!

О, човече! Какво си ти? Какво беше в кръвоностите съдове на баща ти? Едно време, когато беше във вените на баща ти – когото обиждаш с думи като “малоумен” и “изостанал” –, защо му причиняваше неудобство? Кой те задвижваше и защо го безпокоеше? Ако беше пожелал, той би могъл да те изхвърли в едно сметище, но не го стори (зачена те по посочения от исляма начин). Той те скри като поверен имот и те остави в чиста розова градина (тялото на майка ти), където щеше да бъдеш хранен обилно, и дълго се грижи за твоята безопасност. Защо държиш отговорен своя баща за твоите проблеми, а не мислиш, че дължиш една благодарност към него и твоя Създател? Освен това, ти защо хвърляш онова, което ти бе поверено, в сметище, омърсявано от всички? Когато всичко наоколо е съгласувано с твоите желания, защо вярваш, че ги създаваш ти с твоите интелект, знание, сила и мощ, и че си творецът на всички постижения? Забравяш за великата задача, която Аллāху теāлйā ти е дал, и напускаш тази работа, и предендиращ, че си собственикът на всичко това, което ти е поверено от Него. Искаш да те приемат като собственика на това и като могъщ, и се представяш за такъв. От друга страна, когато околността не следва твоите желания, и когато външните сили започнат да надделяват над теб, тогава не виждаш в себе си нищо друго, освен съжаление и разочарование, безсилие и отчаяние. Тогава твърдиш, че не притежаваш никаква воля и сила, че всичко е подвластно, и че си като автоматична машина със счупена пружина. Ти приемаш съдбата, не като **“илм-и мутекаддим”** [изначално знание], а като **“джебр-и мутехакким”** [деспотична принуда]. Докато приказваш това, сигурно забелязваш, че устата ти не работи като грамофона.

Когато на трапезата не сложат от любимите ти ястия, ти решаваеш дали да ядеш от сухия хляб или да умреш от глад. Естествено е, че избираш и ядеш от сухите хапки, които не са натъпкани в устата ти насила. Хем ги ядеш, хем пък решаваеш, че не правиш нищо! Нима не проумяваш, че твоите ръка и уста се движат под твой контрол и не са никакви неволеви движения. Въпреки че притежаваш самоконтрол дори в моменти като този, когато си

принуден [да ядеш], ти приемаш себе си за принуденик и пленник – с една дума, за нищожество – пред обезсилващи те външни фактори.

О, човече! Когато нещата вървят добре за теб, преуспяваш и побеждаваш, твърдиш, че си “ВСИЧКО”, а когато нещата са зле, казваш, че си “НИЩО” [нищожество] и играчка в ръцете на съдбата. Кое от тези две неща си ти: всичко или нищо?

О, сине на Адем! О, човече, плуващо в несъвършенство и непокорство! Вие не сте нито “всичко”, нито “нищо”, а – във всички случаи – нещо междинно. Да, Вие без съмнение сте далеч от качеството да създавате и властвате над всичко, и да побеждавате. Вие обаче притежавате неотречима свобода и възможност, и желание и избор, които Ви освобождават от принудеността. Всеки от Вас е като длъжностно лице – с индивидуални или колективни задължения – под командата на Аллāху теāлā, Който няма подобен и съдружник, и Който е абсолютен и безусловен Собственик. Може да изпълнявате Вашите задължения по правилата и разпоредбите, определени от Него, в рамките на длъжностите, възложени от Него, и съобразявайки се с отговорностите и средствата, които Той е създал и поверил. Само Той е Командирът, само Той е Владетелят, само Той е Собственикът. Няма друг командир, владетел и собственик, който да Му е съдружник. Ако целите и намеренията, които сте възприели ревностно и се борите за тях; борбите, които сте подели; старанията, които сте положили; гордостите, които сте изпитали; и постиженията, които сте постигнали, не са в името на Аллāху теāлā, те всички ще са лъжовни и празни. Защо давате място за лъжи в сърцата си и се отклонявате към политеизма (ширк)? Защо не се подчинявате на заповедите на Аллāху теāлā, Който е несравнимият Владетел, и не Го приемате за Творец? Тичате след хиляди въображаеми божества (идоли) и се давите в мъки и страдания. Всичко онова, към което се стремите, не е ли някаква цел, избор и убеждение? Защо търсите тази цел в някой друг, освен Аллāху теāлā? Защо не насочвате тази вяра към Аллāху теāлā и делата, произлизащи от нея?

Когато приемете Аллāху теāлā за абсолютен Господар и заработите без да рушите доверието и сигурността, ще се превърнете в братя, които взаимно се обичат и подкрепят много. Колко хубави неща ще създаде милостта на Аллāху теāлā от това Ваше братство! Всяко благо, което ще спечелите, ще е в резултат от братството, което се появява от вярата в Аллāху теāлā, и от Неговите милост и благоволение. А проблемите и бедите, с които се срещате, ги поражда яростта, омразата и враждата, които са наказания за непознаването на Аллāху теāлā, жестокостите и несправедливостите. Това пък – на свой ред – е следствие от своеволното въвеждане на закони (и ред) и следване на такива, които се състезават с (не приемат) Аллāху теāлā. С други думи, липсата на истинска вяра единствено в Аллāху теāлā.

Накратко, основната причина за страданията, които са обгърнали човечеството, е съдружаването и политеизмът. Тъмнината на безредието, обхванало хоризонтите на човечеството – въпреки напредъка в знанието и науката –, е резултат от неверието и липсата на взаимна обич. Ако хората не се заобичат, няма да избегнат страданията и бедите – без значение колко усилия ще положат. Ако не опознаят, заобичат и приемат Аллāху теāля за абсолютен Господар, и не Му се подчинят, не ще могат да се заобичат един друг. Всичко, освен Аллāху теāля и Неговия път, води до разделение и окаяние. Нима не виждате, че отиващите на джамия се обичат, а на механа – се бият?

Каквото и да обичате и на каквото и да се покланяте, освен Аллāху теāля, знайте, че то си има противоположност и се намира под силата и волята на Аллāху теāля. Той е единственият Владетел, Който не разполага със съдружник, подобен, противоположен или еквивалент. Единственият невъзможен еквивалент е Неговият, т.е. еквивалентът (в случая) е същество, чието съществуване е невъзможно.

Каквото и да следвате, на когото и да се покланяте и обичате, и приемате за господар, знайте, че и то ще гори заедно с вас.

Меркез-и дāире-и ифляс ве бї невай
Сер шār-ъ сахбай-ъ ходгāмї ве нā āшинāй
ессейид
Абдулхакїм Арвāсї

37- Втори том, 31-о писмо

В това писмо, написано до хадже Шерефуддїн Хюсеин, се дава наставление:

Хамд на Аллāху теāля и селям за избраните от Него раби! Скъпи синко, възможността е като съкровище! С други думи, времето е много ценно. Тези ценни времена не бива да се харчат за безполезни неща, а да се изпълняват дела, от които Той е доволен и харесва. Трябва да извършваме петкратен намāз групово, без да мислим за земни неща. Техеджуд намāзът не бива да се пропуска. [Техеджудът се изразява в изпълняване на нāфиле намāз през нощта. Онзи, който има фарзови намāзи за наваксване, трябва – в посоченото време – да кланя тях (казā).] Призори трябва да се прави истигфār и следването на нефса не бива да носи сладост. Временните наслади на земното не бива да подвеждат, а да се мисли за смъртта и за ужасите и страха в отвъдното. Казано накратко, лицето трябва да се обърне от земното към āхирета. Заниманието със светски дела трябва да е толкова, колкото е крайно необходимо, а през останалото време да се вършат само такива неща, с които се печели āхиретско. С една дума, сърцето трябва да

бъде спасено от обичане на други, освен Аллāху теāлā, а тялото и крайниците да бъдат украсени със заповедите на исляма.

Това е всичко, а всичко останало е нищо.

[В свещени хадїси, поместени в “Ма’рифетнāме”, се казва:

“Щастлив е онзи, който е напуснал земното, преди то да го е напуснало него.”

“Аллāху теāлā сторва земното да е прислужник за онзи, който желае отвъдното и за него работи.”

“Онзи, който работи само за земно, получава това, което му е в съдбата, но делата му стават объркани, а страданията многобройни.”

“Много е странно, че онзи, който знае, че отвъдното е вечно, тича зад земно.”

“Земята е създадена за вас, а вие за отвъдното! А в отвъдното, от друга страна, няма друго място, освен Рая и огъня на Ада.”

“Нека бъде погубен обожаваният парите и храната!”

“Не се тревожа, че ще станете бедни. Това не ме притеснява! Страхувам се, че като народите преди вас ще придобиете земно в големи количества, няма да се покорите на Аллāху теāлā и ще станете врагове един друг.”

“Страстта към имота и славата е по-вредна за човека, отколкото са вредни два огладнели вълка, нападащи стадо овце.”

“Напусни земното, за да те обикне Аллāху теāлā. Не се цели в имота на другите, за да те обикне всеки!”

“Земята е като мост, по който трябва да се премине. Не се мъчете да го ремонтирате, а преминете през него веднага!”

“За земно работете, колкото ще останете тук, а за āхирета – колкото ще останете там!”

Земята е една нетрайна сянка. Онзи, който ѝ се довери, ще съжالياва. Дори да остане с теб, ти няма да останеш с нея. Преди да напуснеш земята, изкарай нейната любов от сърцето си. Онзи, който не се подмамва от земните наслади, ще постигне благата на Рая. Ще бъде ценен и уважаван и на двата свята. Земята е една развалина. Сладките ѝ питиета са илюзорни. Благата ѝ са отровни, радостите ѝ носят тъга. Тя износва телата, увеличава желанията. Бяга от онзи, който я гони, а тича зад този, който бяга от нея. Земята е като меда, а онези, които падат в нея, са като мухите. Благата ѝ са нетрайни, а състоянията променливи. Не може да се разчита на нея и на онези, които са ѝ пристрастени, защото не са верни и спокойни. Изкарай от сърцето си любовта към нетрайното, за да се сдобиеш с безкрайното. Странно е: как човек, познаващ себе си, би могъл да се пристрасти към нея! Грешниците прегръщат нея, а покорните – несвършващото. Тялом бъди тук, а духом в отвъдното. Онзи, който изоставя желанията на нефса,

се изчиства и постига спасение от беди. Онзи, който оставя необичаните от Него неща, ще бъде дарен с по-добри от тях. Човек, който е осъзнал нейната същност, няма да страда за проблемите ѝ. Който я е проумял, ще се пази. А който се пази от нея, ще опознае своя нефс. А който опознае своя нефс, ще намери своя Господ. Земята става прислужничка за онзи, който служи на Аллāху теāлā. Тя е като сянката. Ако я гониш – бяга, ако бягаш от нея – тя те гони. Земята е място на страдания за онези, които я обичат. А за онзи, който не се подмамва от нейните наслади, е място на благословии. Тя е място на печалба за поклонящите се. Тя е място на мъдрост за поучаващите се. Тя е място на спасение за познаващите я. Тя е като Рай в сравнения с майчината утроба, а в сравнение с āхирета – сметище.

Всичко преди смъртта се нарича дунйā (земно). Онова, което ще донесе полза след смъртта, не се брои за земно, а за āхиретско, защото земята е като нивата на отвъдния живот. Онова земно, което не служи за отвъдното, е вредно. Такъв е случаят с харāmите, греховете и прекаляването с мубāхите. Ако нещата в земния живот се използват съгласно повелите на исляма, те ще станат полезни за отвъдното. Хората, които правят това, ще се сдобият едновременно и със земни удоволствия, и с āхиретски блага. Имотът – сам по себе си – не е нито вреден, нито полезен. Дали ще е вреден или полезен (т.е. дали ще носи загуба или полза) зависи от онзи, който го управлява. Следователно земните неща, които са проклетни (от исляма), са онези, от които не е доволен Аллāху теāлā и се използват за неща, рушащи отвъдното (щастие). Състоянията на онези, които забравят себе си и своя Господ, и са подвластни на насладите и страстите, са като това на онзи пътник, който губи време с екипировката, оглавника и храната на своето животно и изостава от своите приятели (кервана). Остава самотен сред пустошта и го застига гибел. Ако човек забрави защо е създаден, ако се подмами от украсата на земния живот и не се подготви за āхирета, ще бъде въввлечен във вечна беда. Обичта към земното пречи на човека да се готви за отвъдния живот, защото сърцето, мислейки за него, забравя Аллāху теāлā. Тялото, в стремежа си да го спечели, не може да прави поклонения. Земното и отвъдното са като Изтока и Запада. Който се доближава към едната посока, той – автоматично – се отдалечава от другата. Ако един човек не прави поклонения и в стремежа си за печалба не обръща внимание на заповедите и забраните на Аллāху теāлā, това показва, че той е пристрастен към земното. Аллāху теāлā ще намести в сърцата на хората студенина към него и никой не ще го заобича. Тука свършва преводът от “**Ма’рифетнāме**”.

Думата “дунйā” има арабски произход. В науката се използва за обозначаване на “най-близкото нещо”. Тъй като земното кълбо е по-близо до нас от слънцето, луната и звездите, то се нарича земя (дунйā). Тъй като животът преди Съдния ден е по-близък по сравнение с живота след него,

първото се нарича земен, а второто отвъден. Думата “дунйā” в ислямската наука се използва за обозначение и описание на “най-вредното и лошо нещо”. Когато се каже “земно”, се визират онези неща, които изкарват човека от исляма, както и харāmите и мекрӯхите. Когато прекаляването с мубāхите се превърне в пречка за следване на исляма, те също ще се причислят към категорията земно. Да се усеща любов (мухаббет) към нещо означава да се иска, желае и усеща наслада от неговото присъствие. Човек никога не забравя онова, което обича. Мястото на любовта е сърцето. Сърцето е сила, която се намира в мускула, който ние също наименоваме сърце. Човек научава всичко със своя разум (акъл). Той се намира в органа, наречен мозък. Човек напуска религията ако обича и харесва неверието, харāmите и мекрӯхите, и ако не харесва фарзовете и суннетите. Всички те се причисляват към земните (вредни) неща. Човек, за да бъде мюсюлманин, не бива да отдава значение на земното, т.е. харāmите. Онзи мюсюлманин, който е успял да спаси сърцето си от земна мисъл, се нарича сāлих (праведен). Състоянието, в което се забравя мā’сивā – т.е. всичко, освен Аллāху теāлй, дори да е халял или мубāх –, се нарича “фенā филлях”. Мюсюлманинът, който се е сдобил с него, се нарича велия или евлия (възлюбен, приближен раб на Аллāху теāлй). Онзи евлия, който се старае да стори хората мюсюлмани и праведни раби (т.е. напътва ги), се нарича муршид (напътител). Евлиите научават всичко. В следване на исляма и вършене на земни дела те използват своя ум. Не грешат в своите изчисления, занаят и търговия. Въпреки това, мислите в тяхното съзнание не влияят по никакъв начин на сърцето. Онова сърце, което обича земното и се сеца за него, е болно. Да се изчисти сърцето означава да се спаси от това да обича и мисли за нещата, които казахме, че са земни. Лекарството за болестта на сърцето се изразява в следването на повелите на исляма и многократното споменаване (зикр) на Аллāху теāлй, т.е. мислене за Неговите имена и качества, и поместване на всичко това в сърцето. Пребиванието в сохбетите (присъствието) или четенето на книгите на муршид-и кјмилите (великите, истинските ислямски учени) улеснява това лечение. Тези сохбети и книги са причини за постигане на земно и āхиретско щастие. Видно е че събранията и книгите, които не са полезни за това лечение, са фалшиви, вредни и пагубни.

Хазрети имām Раббāнй в 275-о писмо от първия том на “Мектӯбāt” казва:

“Вие постигнахте това благо чрез научаване на ислямските знания и разпространение на законите на ислямското право (фъкх, фикх). В онези места се бяха настанили и разпространили невежеството и бид’атите. Аллāху теāлй Ви благослови с обичта на възлюбените Си раби. Той Ви стори средство за разпространение на исляма. Ето защо правете всичко възможно, за да преподавате религиозно знание и разпространявате правилата на фикха. Тези две неща са в основата на всички щастия. Те са

посредници за извисяване и причини за спасение. Старайте се премного! Изявете се като човек на религията (духовник)! Покажете правия път на тамошните хора, като им повелявате повелените и възбранявате забранените от исляма неща! В 19-о знамение на сӯра Муземмил по смисъл се казва: **“Това без съмнение е наставление за онзи, който иска доволството на своя Господ (Аллāху теāля!)”**]

38- Втори том, 89-о писмо

Това писмо, написано до сеййид Мйр Мухибуллах, информира, че в земния живот е необходимо да се прави това, което ще бъде от полза за отвъдния живот.

Хамд на Аллāху теāля! Нека Аллāху теāля да държи нас и вас в правилния път на предците ви! Като милостиня на любимия му Пророк “алейхиссалѧту весселѧм”, най-високопоставения сред хората, да приеме нашата молитва! Състоянията и делата на факирите тук са много добри. Ние винаги отправяме хамд и благодарност на Аллāху теāля и безкрайни салева̀ти и селями на Неговия Пейгамбер. Правя ду’ā на Аллāху теāля, за да сте в безопасност, да се намирате по правилния път и да напредвате. Скѧпи и милостиви братко! Времето за печалба изтича. Всеки момент скѧсява живота ни и моментът на смъртта се приближава. Ако ние не се вразумеем днес, утре не ще спечелим нищо освен въздишки и съжаления. В моменти на няколкодневно здраве ние трябва да се опитаме да живеем съгласно сияйната религия! Само по този начин ще има вероятност за спасение. Земният живот е време за работа. Времето за комфорт и удоволствие ще дойде по-късно. Там ще се получи отплатата за това, което е извършено тук. Прекарването на времето за работа в забавление е като несеене на семе и неполучаване на реколта за земеделеца. Страхувам се да не ви причиня главоболие с повече писания.

39- Втори том, 58-о писмо

Това писмо, написано в отговор на Мухаммед Такий, дава информация за āлем-и мисāl, пише, че прераждането (реанка̀рнация, тенāсух) не съществува, че душите не се предават (от човек на човек) и обяснява какво означават “кумӯн” и “бурӯз”.

Хвала на Аллāху теāля, Господа и Собственика на всички светове, и селям за Мухаммед “алейхисселѧм”, най-високопоставения сред пророците, и за всички негови чисти роднини и сподвижници! Бяхме отличени с честта да прочетем Вашето ценно писмо, плод на красивия Ви морал и възвишена природа. Нека Аллāху теāля Ви защити от всички недостатѧци и дефекти! Вие питате за шейх Мухйиддйн-и Арабй “куддисе

сиррух” и за един хадїс-и шерїф – предаден в книгата “Футўхāt-и меккийе” –, където Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: “Аллāху теāля създаде сто хиляди Āдеми.” После Мухйиддїн Арабї “рахметуллāхи алейх” е написал за няколко неща, които е видял в āлем-и мисāl, и казал: “Когато извършвах тавāф (обикалях около) Кяабе, до мен имаше няколко души, напълно непознати. Рецитираха две арабски двустиишия, като смисълът на едното е както следва:

**Години наред и ние като вас,
обикаляхме тази къща.**

Този куплет ме наведе на мисълта, че има вероятност да са в āлем-и мисāl. Мислейки това, един от тях ме погледна и каза:

- Аз съм един от твоите деди.
- Колко време измина откак почина? – попитах го аз.
- Повече от четиридесет хиляди години. – отвърна той.

Аз се учудих и рекох:

- Историците казват, че от времето на Āдем “aleyхисселāм”, бащата на човечеството, не са изминали седем хиляди години.

- За кой Āдем говориш? – отвърна той. – Аз съм от синовете на онзи Āдем, който е живял много преди тези седем хиляди години.

Когато чух това, аз се сетих за гореспоменатия хадїс-и шерїф.”

[**Внимание:** Древните астрономи са заявили, че възрастта на земното кълбо – от самото създаване до Съдния ден – е равна на броя на планетите около слънцето по хиляда, т.е. на седем хиляди години, тѣй като тогава са познавали само седем от тях. Седемте хиляди години, които са написани в повечето книги по история и преминали оттам в някои книги по религия, идват оттук. Други пък са казали, че възрастта на земята е равна на броя на зодиите по хиляда, т.е. на дванадесет хиляди години, а трети, че е равна на броя на меридианите по хиляда, т.е. на 360 000 години. И трите цифри са предположения и теории. Идрїс “aleyхисселāм” е казал: “Ние не знаехме възрастта на земята, въпреки че бяхме пейгамбери.”

Възрастта на земята е изписана като 360 000х360 000, т.е. 129 600 000 000 години в книгата “Мухтасар” на Абдулвеххāб Ша’рāнї “куддисе сиррухумā”, която е обобщението на книгата “Тезкире” на големия андалуски учен Ебў Абдуллах Куртубї. Днешните учени в областта на природните науки смятат, че възрастта на земната кора, т.е. на земята според метода на Радиоактивното датироване е около 4,5 млрд. години. С други думи, намира се съотношението на оловото и урана, съществуващи в настурана (уранинит), и се изчислява времето, което е било нужно за образуване на наличното количество олово от урана, който е разложен в олово. Използва се разпадната константа на уран I.]

Скъпи синко! Знанията, с които Аллāху теāля̄ е дарил този факир, са както следва: Всички Āдеми, които са живели преди Āдем “алейхисселām” – първият човек и пророк –, са били в āлем-и мисāl, а не āлем-и шехāдет. Има само един Āдем в āлем-и шехāдет (в този материален свят, който виждаме) и той е бил пророк. Ангелите са сторили седжде именно пред него. Аллāху теāля̄ е направил статуя на мъж от глина и я превърнал в плът и кости.

[Както знаем днес, Аллāху теāля̄ – чрез фабриката на растенията – превръща веществата в почвата, нитратите и фосфатите, в протеини (белтъци). Тези растителни протеини, попадайки в телата на животните, се превръщат в плът, кости и крайници. Днес науката е в състояние да установи това. Наред с тях, с помощта на вещества, наречени катализатори, може да проведем химични реакции само за една секунда, при условие, че те при естествени условия протичат за хиляди години. Щом хората са способни да изършат хилядогодишна работа за една секунда, то Аллāху теāля̄ – Който за време от няколко години превръща веществата на глината във вещества, съдържащи се в плътта и костите – може да го стори и за един миг. Това е многократно доказано и от науката. Аллāху теāля̄ е създал Āдем, като превърнал глинените вещества в органи за един миг, и го дарил с душа. По същия начин, Аллāху теāля̄, в Деня на възкресението отново – за един миг – ще събере тези елементи, ще изгради човешкото тяло и ще му даде (върне) душата, която е съществувала и без това. Смъртта е напускане на тялото от страна на душата. Тя не умира. Душите ще бъдат унищожени – заедно с всичко останало – в Деня на възкресението, след което ще бъдат пресъздадени отново. Днес, един интелигентен човек, който е проумял добре силата на Аллāху теāля̄ и е научил клоновете на науката – като физика, химия и биология –, лесно ще може да осъзнае, като научен факт, създаването на Āдем “алейхисселām” и на всички хора и животни в Съдния ден. Преди век мюсюлманите вярваха в това без да го разбират. Днес го виждаме като елементарен научен факт и несъмнено вярваме.

Аллāху теāля̄ е създал Ада и Рая и заявил, че ще ги изпълни с хора и джинове. Ето защо от Āдем “алейхисселām”, първия човек, на земята винаги е имало вярващи и неверници, и те винаги били в конфронтация. Неверниците се покланяли на други неща, освен Аллāху теāля̄, а вярващите са следвали пророците и книгите, изпратени от Него. Противно на това, което някои историци предполагат, и на това, което ислямските врагове си измислят, и показват по филмите, първите хора не са били неуки, невъзпитани, голи и диви. Да, сред древните хора е имало такива, които са били неграмотни и простовати, подобно на някои днешни диваци (наподобяващи онези от бронзовата епоха) в пустините на Азия и Африка, и в горите на Америка. Но нито всички днешни хора, нито всички древни не могат да бъдат – само поради тази причина – категоризирани като

диваци. Адем “алейхисселѝм” и вярващите в него са живеели в градове. Знаели да четат и пишат. Владеели занаяти като ковачество, предане на конци, тъкане на платове, земеделие и приготвяне на хляб. Възрастта и височината на Адем “алейхисселѝм” не са известни. Според едно предание той е живял хиляда години и е станал пророк на петстотин годишна възраст. Аллѝху теѝлѝ му изпратил десет книги. Джебѝрѝл “алейхисселѝм” е идвал при него дванадесет пъти. Тези книги съдържали знания за вярата, речници на различни езици, заповеди за извършване на еднократен намѝз през деня [в Ибни Абидѝн е написано, че това е сутрешният намѝз], вземане на гусюл абдест, говеене, забрана за ядене на мърша и свинско, знания относно много от клоновете на науката, познания по медицина, фармацевтика, математика, геометрия и др. Те дори започнали да секат златни монети, експлоатират мини и изготвят инструменти. Корѝн-и керѝм ясно ни оповестява, че корабът на Нѝх “алейхисселѝм” се е задвижил чрез силата на парата от своя пещ, която се нагрѝвала с огѝн. Без да се основават на никакви доказателства и наблюдения, а само за отричане на религиите и принизяване на пророците, някои историци твърдят, че първите хора са били диви и не знаели нищо. Те искат да кажат, че пророците – като Адем, Шис [Шѝт] и Идрѝс “алейхимусселѝм” – са приказки и суеверия, и да обезверят мюсюлманските деца.

Друга група атеисти се представят за учени в областта на природните науки и разпространяват своите вредни идеи под тяхна маска. Например, казват неща от рода на: “Клетката, която е основната градивна единица на всички живи същества, се е появила случайно – от само себе си. С течение на времето в морето, а после на сушата, се появили дребни растения и животни, които накрая се превърнали в хора.” С това искат да кажат, че Адем “алейхисселѝм” не е създаден от прѝста и че Корѝн-и керѝм и другите свещени книги са измислици [Аллах да пази от такава вяра!], и че не е научно да се вярва в съществуването на една Велика сила, създала първото живо същество. Този род неверници се наричат дехрии. Онези от тях, които се представят за мюсюлмани, се наричат зѝндѝци и фалшифи учени [фанатици в науката].

Колко жалки са тези фанатици! Да, физиологът Холдайн е предположил, че “Преди милиони години в топлите морета, под влияние на ултравиолетовите лѝчи на слѝнцето, от неорганичните газове се появили органични съединения и междуременно първите молекули с еквипродуктивни качества, т.е. клетѝчната молекула – която променя хранителните вещества в живи организми – се е появила случайно.” Но това е само хипотеза, дори не е извод от някакѝв експеримент или теория. Днес не съществува информация или дори една теория, която да показва как се е появила една молекула с еквипродуктивни качества. Научните знания се базират на наблюдения и проучвания. Научните събития първо се наблюдават с органите на възприѝтието или с инструментите, които ги

укрепват, и се отгатват причините за тях. След това, тези факти отново биват експериментирани и се откриват ефектите и ролите на причините. Ако причината за дадено събитие и начина, по който се случва то, са известни, ние вярваме в тях. Но има и събития, чиито причини не могат да бъдат разбрани чрез експерименти. Изказват се много на брой идеи за отгатване на причините. Те обаче не са сигурни. Освен това трябва да се има предвид, че различни хора могат да интерпретират едно и също събитие по различни начини.

Обща идея, която може да интерпретира различните събития, които се обясняват чрез едни и същи причини, се нарича хипотеза. Чрез обясняване на много събития с една или повече хипотези, чрез достигане до нови събития посредством тях и чрез експериментирание и проучване на тези събития, онези от хипотезите, които изглеждат достоверни, получават името теории. Колкото една теория се опира на по-малко хипотези и обяснява повече събития, толкова по-съвършена става тя. В края на краищата, думите на Холдайн са само някаква хипотеза и са много далеч от това да бъдат теория. Ако хората не останат на сегашното си ниво и придобият правилното знание относно създаването на първите живи същества, това ще бъде полезно за исляма, а не вредно. Защото всичко, живо и неживо, е създадено от небитието. В едно свещено знамение по смисъл се казва: **“Изследвайте как съм създал всичко, открийте тънкостите в Моите дела и така повярвайте в Моето съществуване, сила и безкрайно знание!”** Враговете на исляма казват, че не само първото живо същество, а и Слънчевата система, звездите – както и различните физични, химични и биологични събития – са се случили от само себе си. Ехли суннитските учени – с хиляди книги – са отговорили подобаващо и затворили устите на тези хора, чиито грешки разкрили с аргументи. Нашата религия ни съобщава, че хазрети Адем е бил създаден от глина. Тя не ни обяснява начина на създаване на другите животни и растения, за да може хипотезата на Холдайн да е вредна за религията. Дали го е казал той, Дарвин или Ибни Сйнā (Авицена), няма значение. Факт е, че Аллāху теāлā е Този, Който задвижва, прави и създава всичко. Всички форми на енергия са прояви на Неговата сила. Човек остава без вяра ако поддържа убеждението, че събитията се случват от само себе си, че животните са еволюирали от първоначалните едноклетъчни организми в по-сложни форми на живот и най-накрая се превърнали в хора. Нито науката доказва това, нито учените говорят такива неща.

Един пасаж от книгата **“Техāфут-ул-фелāсифе”** на имām Газālī е преведен от арабски на турски и поместен на 45-а стр. на **“Ма’рифетнāме”**. Там се казва: “Думите на учените [в природните науки] са три вида. Словата от първия тип обясняват факти, научени чрез експерименти и открития. Макар да са в съгласие с исляма, формулировката на израза е грешна. Например, те казват, че: “Нищо не

може да се задвижи от само себе си. Има сила, която задвижва всяко тяло. Тези сили са природните сили. Всичко е направено от природата.” Ислямът обаче казва, че: “Нищо не може да се задвижи от само себе си. Има сила, която задвижва всяко тяло. Тези сили са прояви на силата на Аллāху теāлā. Всичко е направено (сътворено) от Аллāху теāлā.” Както се вижда ислямът и науката казват едно и също нещо, но използват различни наименования. Ние не се противопоставяме на тези думи, но ги приемаме след като променим имената. Думите от втория вид се отнасят до неща, за които ислямът не дава знание, а повелява: “Проучете и разберете!” Вярата или неверието в думи от този род нямат отношение към вярата. Например, казват, че лунното затъмнение се случва, когато земята застане между слънцето и луната. Дори могат да изчислят времето му. Луната, когато е застанала срещу Слънцето, изглежда ярка, но когато сянката на Земята падне върху нея, тя престава да получава светлина от него, затъмнява се и става невидима. А слънчевото затъмнение, от друга страна, се случва, когато Луната застане между Земята и Слънцето; Слънцето става невидимо от земната повърхност. Те казват, че лунното затъмнение се случва в средата на арабските месеци, а слънчевото – в първия или последния ден на месеца. [Слънцето, Земята и Луната имат сферична форма, наподобяваща диня. Всички те се движат в първото небе. Древните физици са казвали, че всяка една от седемте планети се намира в едно от небесата. В сӯра Тебāреке обаче е обяснено, че всички звезди, заедно със земното кълбо, се намират в първото небе.] Ние не се противопоставяме и на думите от втория тип. Онези, които се противопоставят на тях, казвайки, че мюсюлманите не трябва да вярват в тези неща, ще са положили усилие за отслабване и унищожаване на исляма. Защото ако някой каже, че те не са в съгласие с исляма, докато правилата и експериментите на аритметиката, физиката и химията доказват тяхната истинност, учените ще се осъмнят не в своите думи, а в истинността на исляма, мислейки, че той не е в съгласие с науката. Както се вижда, вредата на един невеж човек, който иска да помогне на исляма, без да знае начина за това, е по-голяма от тази на ислямските врагове, които системно и организирано нападат исляма. [Такъв човек е Мухаммед Осман ефенди от Медйна, който в своята книга “Басйрет-ус-сāликйн” – издадена през 1341 [1923] г. в Истанбул – отрича въртенето на земята и определя сахйх хадйсите за “мевдӯ”. С това си поведение той подвежда младежите. За разлика от него, ислямските учени чрез многобройни книги – например Ебӯ Бекр Рāзй в “Курийет-ул-Ерд” и “Шерх-и Мевāкъф” – са доказали, че земята се върти и има сферична форма. Учените по фикх, след откриването на този факт, са изградили теми на негова база. В 22-о знамение на сӯра Бакара по смисъл се казва: “Вашият Господ стори земята като постеля за вас.” В “Тефсйр-и Азйзй” се казва: “Той – за да живеете и спите на нея – стори земята спокойна и неподвижна.” В 15-о знамение на сӯра Нахл по смисъл

се казва: **“Положих на земята планини, за да не ви люлее.”** Тефсърът **“Сави”** е обяснил това като **“Той е създал планините, за да не се движи земята и да не ви причинява неприятности.”**, а **“Бейдави”**: **“Преди създаване на планините, земята е била кълбо без никакви възвишения. При завъртане или поради други причини тя се е разклащала. Това е било възпрепятствано чрез създаване на планините.”** В 64-о знамение на сӯра Му’мин по смисъл се казва: **“Аллах стори за вас земята обиталище.”** Както се вижда, свещените айети в Корāн-и керīm и книгите по тефсър ни информират, че земната повърхност е неподвижна и удобна като легло. Това, че е неподвижна не означава, че земята не се върти около себе си и слънцето. Днес, тези две движения са категорично известни и на тяхна база се изчисляват времената за намāз.] Имām Газālī продължава и казва: **“Когато се срещнем със събития (знания), чиято достоверност е доказано чрез изчисления и експерименти, трябва да пристъпим към разтълкуваме (те’вил) на свещените айети и хадйси, за да ги адаптираме към тях. Те’вили от този род са правени многократно. [Нека споменем още, че не е работа за невежи хора – като нас – да дават значения на свещените айети и хадйси. За да бъде човек учен по религия, т.е. за да тежат думите му в исляма, трябва да е достигнал до степената да прави иджтихād. Днес никъде по света такъв ислямски учен няма. Невежи хора пишат книги по религия – под различни имена –, и чрез даване на значения на айетите и хадйсите, на случаен принцип, казват: “Аллāху теāля е казал еди какво си” или “Пророкът “салляллāху алейхи ве селлем” е повелил еди какво си” (т.е. опитват се да убедят хората в правдивостта на своите думи, наричайки ги “повели на Аллах и Пророка”). Превръщат исляма в играчка. Не бива да купуваме и четем книги от този род! Трябва да намерим и четем онези книги, които съдържат непроменените думи на ислямските учени. Жалко е обаче, че днес такива книги почти не съществуват. Горчива истина е, че повечето книги, на чиито корици са изписани имената на големците в исляма и които се продават като преводи, съдържат добавки, промени и извадки, които превръщат въпросните книги във вредни за четене. Още по-жалко е да се види – от някои книги, част от които известни –, че тази дейност на невежите хора е била извършвана от векове насам; те са адаптирали айетите и хадйсите към грешните научни знания на своето време и им дали грешни, дори смешни значения.] Ислямските врагове се радват най-много, когато видят мюсюлманите да отричат факти – чиято достоверност е доказана от науката и очевидна – наричайки ги “неверие в исляма”. Това им служи като средство и помощ за подвеждане на младежите. Важно е учените (в природните) да казват, че материята, клетките и всички живи и неживи същества са се появили от небитието. Дали казват, че животът е възникнал случайно в океаните или по някакъв друг начин, няма значение; това не ще навреди на исляма, защото Аллāху теāля е Този, Който прави всичко.”**

Думите им от третия тип не съответстват на ясните знания в исляма. Всички те са някакви хипотези, т.е. предположения или измислици – плодове на инат и чист фанатизъм –, които се предлагат на хората под завесата на науката. Вярата в долуизредените неща е наложителна, тъй като са от основите на вярата (и примери за ясно посочени в исляма неща): всичко е създадено от небитието; тялото на Адем “алейхисселѝм”, което е било направено от глина, се е превърнало в плът и кости, и оживяло; Аллѝху теѝлѝ съществува и притежава качества; събитията, които ще се случат в Съдния ден, са истина. Не бива да се вярва в неща, които са в техен разрез или рушат вярата. Един истински учен (в природните науки) никога не би произнесъл и една дума, която да е в противоречие с тези принципи, защото те не са неща, които науката би отрекла. Всички трябва да бъдат убедени да вярват в тях, а противниците да се опровергават.”

Децата на Адем “алейхисселѝм” се размножили и разпространили из Арабия, Египет, Анадола и Индия. Всички те – във времето на Нѝх “алейхисселѝм” – били удавени в (Големия) потоп. Спасили се само онези, които се качили на борда на кораба. Хората се размножили от тях и разпространили из Азия, Африка, Европа, Америка и Океания, т.е. по цял свят. Тази миграция се е състояла по суша и по море (чрез големи кораби). Има вероятност тогава да е имало пътища от Азия до Америка и океанските острови.

Научният прогрес разкрива – един по един – достоверността на фактите, в които мюсюлманите са вярвали без да ги виждат и разбират. Днес, например, в училищата на Европа и Америка се преподават следните теории: “Днес е научно доказано, че в старите геоложки периоди между южните континенти е имало пътища. Известният метеоролог Алфред Вегенер, основателят на теорията за Тектониката на плочите, е казал, че първоначално петте [днес шест] континента са били съединени, а по-късно плавно се разделили. Друг професор – разчитайки на зоогеографски експеримент – е предположил, че между континентите е имало сухоземни пътища, подобни на мостове. Според Вегенер в палеозойската и мезозойската ера континентите са били съединени. До края на палеозоя животните са пътували по суша между Южна Америка и Африка, и между Азия [директно от Индия] и Австралия. След еоцена животните в Африка са преминали по суша в Южна Америка.”

Както се вижда науката също ни показва, че Адем “алейхисселѝм” е създаден от глина и че хората се разпространили из света от Сирия, Ирак и централна Азия. Някои историци, които не пишат факти, а пропаганди, и гонят не истината, а политическите си облаги, все още продължават сляпо и упорито да клеветят исляма и ислямските учени. Природните науки и факти обаче разкриват все по-ясно – от ден на ден – величието и истинността на исляма.]

Аллāху теāлā е поставил образа на всичко в Āдем “алейхисселāм” и го дарил с многобройни качества и сили (лятйфе). Дълго преди да го сътвори (в материалния свят), Аллāху теāлā е създал едно от неговите качества и го преобразил в негова форма – за продължително съществуване – в āлем-и мисāl. Дал му негово име и изкарал наяве всички негови дела и потомци, които ще дойдат до края на света, заедно с имената им. Всички те са живели (появили) поред, когато е дошло тяхно време. Те дори са починали, настъпил е Съдният ден за тях, преминали са Равносметката и са отишли в Дженнета и Джехеннема. След много дълго време – колкото Аллāху теāлā е пожелал – още едно от качества на Āдем “алейхисселāм” е било създадено в āлем-и мисāl, както преди, и когато е свършило и неговото време, е започнал периодът на третото качество. И когато е свършило и неговото време, в āлем-и мисāl е било изпратено четвъртото. Процесът е преминал по въпросния начин и когато всички качества и сили преминали своя ред, Аллāху теāлā – най-накрая – е създал Āдем “алейхисселāм” в āлем-и шехāдет, т.е. в света на материята, събирайки всички качества и сили в него, и го сторил ценен. Стотиците хиляди Āдеми, дошли преди него, са били части и начала на този Āдем “алейхисселāм”. [Такъв пример е изгревът: отначало плавно се появяват качества на лъчите на слънцето и накрая се появява самото то.]

Дядото на Мухйиддйн Арабй “куддисе сиррух”, починал преди четиридесет хиляди години, е съществувал в āлем-и мисāl, т.е. това е било едно от силите и качества на неговия дядо от āлем-и шехāдет. Той е посетил Кяабе в āлем-и мисāl, защото и Кяабе, подобно на всичко друго, има образ, подобие в āлем-и мисāl. Този факир [т.е. имām Раббāнй “куддисе сиррух”] мисля и търся много, но в āлем-и шехāдет не мога да видя повече от един Āдем. Не мога да видя нищо (повече), освен образите в āлем-и мисāl. Човекът, който е казал “Живях преди 40 000 години” и “Аз съм един от твоите деди”, показва, че Āдемите, съществували преди Āдем “алейхисселāм”, са образите на неговите сили (лятйфе) и качества. Те не са същества, различни от него (те са частите на едно цяло), защото синовете на други Āдеми не могат да бъдат деди за синовете на този Āдем.

След като чуят за това събитие и за други подобни, някои хора – с болни сърца и оскъдни познания – предполагат, че става въпрос за тенāсух (реанкарнация). Твърдят, че светът е извечен, че не е създаден от небитието и че няма да бъде унищожен пак. Някои неверници, смятащи себе си за шейхове и муршиди, вярват в реанкарнацията (прераждането) и казват, че душата – преди да постигне съвършенство – напуска тялото и влиза в друго. Вярват, че душата прави това, докато постигане съвършенство чрез прераждане, и измислят истории за метемпсихоза. Ако човек повярва в реанкарнацията – т.е. че душата на мъртвеца преминава в тялото на дете (преражда се в ново тяло) – напуска исляма. Който казва, че съществува метемпсихоза, няма да е повярвал в ислямската религия, т.е.

ще престане да бъде мюсюлманин. Тези (невежи) хора не разбират следното: Ако душите достигат до съвършенство чрез метемпсихоза, то за кого е създаден Адът, който ще бъде изтезаван там? Тази вяра е равностепенна на отричане на Джехеннема и дори на съживяването след смъртта, защото според тях душата – след като е станала съвършена – вече няма нужда от тяло, което е било средство за нейното усъвършенстване. Думите на тези фалшиви шейхове са идентични с думите на древните философи [и днешните спиритуалисти и медиуми]. Философите не са вярвали в съживяването на телата и са казвали, че благословиите в Рая и мъките в Ада са само за душите. Тези хора [фалшиви шейхове] са дори по-лоши от тях, защото философите отричат метемпсихозата и казват, че мъчението ще е само за душата, а тези хем вярват в реанкарнацията, хем отричат мъчението в отвъдното. Според тях наказанието е характерно само за този свят и има за цел да очисти душите. [Джиновете могат да влизат в статуи и в тела на болни хора и деца, и да говорят (чрез тях). Това е наблюдаван факт. Хората предполагат, че онези, които говорят по посочения начин (с два различни гласа, например), притежават две души. Това предположение е равностепенно на вяра в реанкарнацията.]

Въпрос: В предания за Емър (хазрети Али) “керремалләху веджхех” и някои евлии “каддесалләху есрәрехумул’азйз” е казано, че те са правели удивителни неща много години преди да дойдат в материалния свят. Как ще обясним тези събития ако отречем прераждането?

Отговор: Тези дела на големците са извършени от техните души, които се преобразяват като тела. Благословените им души не влизат в други тела. Вярващите в реанкарнацията обаче приемат, че душата е имала връзка с друго тяло преди да се настани в сегашното. Преобразяването на душите като тела не е въпрос на метемпсихоза. Меляикетата и ангелите придобиват човешки образи и вършат много неща, но това няма нищо общо с прераждането. Те не влизат в други тела (а само се преобразяват).

Както Алләху теәлә е дарил ангелите и джиновете със способността да приемат различни форми, така е дарил и душите на любимите Си раби с подобни възможности. Тук няма нужда от друго тяло. [Въздухът винаги съдържа невидими водни пари. Бялата мъгла, която излиза от вряща вода или от тръба на котел, не е пара. Това са миниатюрни водни капчици. Безцветните газове не се виждат. Както безцветната атмосферна влага – в студено време – кондензира във вид на капчици, които наричаме роса, така и душите могат да приемат видими образи.] Според това, което чуваме и четем, много евлии са наблюдавани да правят различни неща на различни места по едно и също време. Техните души и други сили, качества (лятйфе) приемат човешки образи и се виждат като различни тела. Например, някои хаджии са казали, че са видели даден евлия до Каябе, други – в Багдат, а трети – в Истанбул в един и същи ден, при условие, че той е бил, да речем, в Индия и никога не е напускал родния си град. Тук (по същия начин)

отделни сили и качества на велията придобиват различни форми. Понякога той не знае за тези събития. Когато му кажат, че са го видели, той отговаря: “Грешите! Тогава бях у дома. Никога не съм посещавал тези страни, не познавам тези градове и не знам кои сте вие.” Някои хора (по същата аналогия) са искали помощ от евлиите – живи или мъртви – за спасение от страхове и опасности. Те са наблюдавали как големците идват веднага и помагат. Въпросните евлии “каддесалләху теәля есрәрехумул азйз” понякога знаят за оказаната (от душите им) помощ. [Това състояние е наблюдавано особено много във времена на войни.] Душите и силите на тези големци са онова, което помага. Техните сили приемат образи понякога в әлем-и шехәдет, а понякога в әлем-и мисәл. Ето защо хиляди хора сънуват Пророка ни “саллялләху алейхи ве селлем” всяка нощ и се възползват от него. Всичко това са неговите сили и качества, приели образи в әлем-и мисәл. По същия начин сәликите (хората по тасавуфския път) се възползват от образите на своите водачи (муршиди) в әлем-и мисәл и се спасяват от проблеми.

Ехй-зәде Абдулхалйм ефенди в **“Риядуссәдәт фй исбәт-ил-керәмәт лил-Евлия-и хәлел-хайәт ве ба’дел-мемәт”** доказва, че евлиите показват керәмети и след като починат.

Кумүнът и бурӯзът на евлиите не са въпроси на прераждане, защото в него (се вярва, че) душата се свързва с друго тяло, за да му даде живот и за да го дари с чувства и движения. При бурӯза душата не се свързва с друго тяло, за да постигне това. Прави го, за да го усъвършенства и извиси като степен. Пример за бурӯз е свързането на джиновете с телата на хората. Те не го правят, за да им дадат живот, защото телата и без това са живи и чуват. След като джинът се свърже с тях, в някои действия и слова на човека започват да се проявяват качества и делата (влиянието) на джина. Големите евлии “каддесалләху теәля есрәрехумул азйз” не са казали нищо за правенето на кумүн и бурӯз, и не са станали причина – по този начин – за въвличане на неуките в погрешни убеждения.

Според този факир няма нужда от правене на кумүн и бурӯз. Муршидът, за да превзпита някой невеж човек, може да отрази високите си качества в него със силата, дарена му от Алләху теәля, без да извършва бурӯз. Извършвайки теvedжух, той може да ги помести в него. Това издига човека, който е с ниски степени, и той достига до съвършенство (кемал). Спасява се от лошите качества и се сдобива с добри такива. За целта не са нужни никакви кумүн и бурӯз. Това е голямо благо, с което Алләху теәля дарява, когото пожелае. Неговите блага са твърде многобройни.

Някои хора пък казват, че душите се предават. Твърдят, че когато душата достигне съвършенство, може да остави своето тяло и да премине в друго. Дори дават следния пример: “Имало е един възрастен човек, който е достигнал съвършенство и се е сдобил с тази сила. Когато младият му съсед е починал, душата на възрастния е напуснала остарялото тяло и

преминала в мъртвото тяло на младежа. Тялото на стареца е умряло, а младежът възкръснал.” Тези слова не са достоверни. Това са истории за метемпсихоза. Влизането на една душа в тяло, с цел да му даде живот, се нарича тенāsух. Разликата между преселването на душата и метемпсихозата е в това, че подръжниците на второто твърдят, че душата е несъвършена и постига съвършенство чрез прераждане, докато другите считат душата за перфектна и казват, че тя може да се пресели в друго тяло след като достигне съвършенство. Според този факир вярата в предаването на душите е по-лоша от вярата в метемпсихозата, защото онези, които приемат реанкарнацията, я виждат като средство за усъвършенстване на душата. Това не е вярно. Защо му е на душата да премине в друго тяло след като е постигнало съвършенство? Защо му да е премине в млади тела, за да се наслаждава на света? Такава душа не би искала да влиза в някое тяло, а да се отърве от него, защото целта на душата от тази връзка е постигната и тя е съзряла. Освен това при предаването на душите – според тях – първото тяло умира, а второто оживява. Първото (според исляма) трябваше да получи награда или наказание в гроба. Съживяването на второто тяло би означавало, че за него Къяметът в земния живот е настъпил и ще бъде подложен на равносметка. Тези, които вярват в предаването на душите, не знам дали изобщо вярват в гробното мъчение и Съдния ден? Жалко е, че тези неверници са се представили за духовници и опитали да преподават на другите религията чрез своите книги и списания. Те се опитват да сторят младежите неверници, подобни на тях самите. О, Господи! Опази ни от вяра в подобни писания и попадане в заблуда! Не ни отделяй от скъпите ни религия и вяра! Само Ти си този, който може да опази човека от това неверие и отклонение.

Добавка: Нека да кажем нещо и за āлем-и мисāl. Това е най-широкият свят от всички съществуващи. Той съдържа (характерни) образи на всичко, което се намира у другите, дори на значенията и мислите, случващи се в нашите ум и въображение. Учените са казали, че Аллāху теāлй няма подобие, но има пример. Този факир бях отбелязал в писмата си, че Той – Който е на степената на съвършен тензйх⁴ – няма както подобен, така и пример. В едно свещено знамение на сūra Нахл по смисъл се казва: **“Не давайте примери за Аллах.”** Тук има намек за тази степен. Човекът се нарича “āлем-и сагйр” [мальк свят]. Всичко в āлем-и кебйр [големия свят] има копие, пример в човека. Копието, подобие на āлем-и мисāl в āлем-и сагйр е човешкото въображение, защото всяко нещо има копие в нашето въображение. По същия начин всички състояния и степени на сāликите, напредващи по пътя на тасаввуфа, имат образи във въображението. Въображението е онова, които ги информира за техните състояния. Ако не съществуваше или не изпълняваше своето задължение, суфиите нямаше да

⁴ **Тензйх** – Неприписване на несъвършено качество на Аллāху теāлй.

ги узнаят. Ето защо тези, които достигат до степените отвъд образите (зълл), остават невежи и объркани за собствените си състояния, защото човешкото въображение може да покаже образите на зълловете. Въображението не може да излиже отвъд рамките на зълловете. Казахме, че Зāt-и илāхй (същността на Аллāху теālā) няма образ в āлем-и мисāl. Следователно във въображението – което е копието на āлем-и мисāl у нас – не може да има божествен образ. Ето защо човекът по отношение на същността на Аллāху теālā не постига нищо освен невежество, незнание и непознаване. Нищо не може да се каже за нещо, което не се знае. Казано е: “Онези, които познават Аллāху теālā, не са в състояние да говорят.” Хората говорят за неща, които са им известни. Когато са в света на зълловете, говорят много. Но когато го напуснат, стават безмълвни. Ето такива са състоянията на онези, които се изкачват към зълловете и същностите на делата, качествата и имената на Аллāху теālā. Както се вижда, всичко, което може да съществува във въображението, произлиза от зълл. Но тъй като са признаците на Търсения [т.е. на същността на Аллāху теālā], те стават причина за печелене на знание, наречено илм-ул-йакйн. Познанията, наречени айн-ул-йакйн и хакк-ул-йакйн обаче се появяват над зълловете, отвъд въображението. За да се спаси от знанията на въображението, човекът трябва да се прекоси пътя и степените, наречени от тасаввуфа сейр-и енфусй – подобно на пътя сейр-и āфākй – и да напредне отвъд āфāk и енфус. Повечето евлии стигат дотук едва след като починат. На този свят не е възможно да се спасят от въображението. Много малко избраници сред големците биват удостоявани с това благо още приживе. При тях знанията не се смесват с въображение, въпреки че са на този свят и постигат матлӯб (търсения) без негово посредничество. Проявленията на същността на Аллāху теālā (Зāt-и илāхй) – които проблясват и изчезват като светкавици за другите – са постоянни за тези големци. Те постигат “Васл-и урйāнй”.

**Да им е честито на онези, които това благо са постигнали,
Нека жалките влюбени да се наситят с няколко хапки!**

Въпрос: Някои хора – виждайки образите в āлем-и мисāl и въображението – сънуват, че са станали велики владетели или заели високи позиции. Или сънуват, че са станали големи учени в религията и всички хора се събират около тях, за да се учат. Въпреки това нито едно от тези неща не се случва в āлем-и шехāдет, т.е. когато са будни. Достоверни ли са тези сънища или безсмислени и неоснователни?

Отговор: Те не са празни и неоснователни. Показват, че сънуващият има потенциал за тези позиции или за учен, но не е толкова силен, че да ги реализира. Ако с благословията на Аллāху теālā той укрепне, тези неща могат да се превърнат в реалност. Ако ли не, всичко това ще остане като образ в āлем-и мисāl и – в зависимост от силата му – ще се вижда там. Случаят със сънищата на пътниците в тасаввуфа е същият. Те сънуват, че

са на високи степени, на степените на евлиите. Ако това състояние се превърне в реалност в *ālem-и шехāдет*, ще е много голямо благо. Но ако остане само като образ в *ālem-и мисāl*, няма да има никаква стойност. Клошарите и хамалите сънуват, че са станали съдии и паши, но в будно състояние не получават нищо. Сънищата не носят за тях никаква полза, освен скръб и съжаление. Ето защо не бива да разчитаме на сънищата, а да се радваме за онова, което постигаме будни.

**Аз обичам слънцето, само за него говоря.
Нямам работа с нощта, за какво ми е съня.**

Ето защо нашите големци не са отдали никакво значение на сънищата и не счели за необходимо да тълкуват сънищата на учениците си. Те оценили това, което се постига в будно състояние. Отдали значение на онова, което се вижда постоянно и приели за печалба непрестанното чувство на присъствие от страна на Аллāху теālā. За тях е нещо нормално да не се сещат за нищо, освен за Него. Тази духовна зрялост не е трудна и далечна за онези, които още в началото (на пътя) са вкусили от нещата, които ще бъдат постигнати в края.

40- Трети том, 31-о писмо

Това писмо, написано до Молла Бедреддйн, дава информация за *ālem-и ервāх*, *ālem-и мисāl* и *ālem-и еджсād*, и обяснява мъчението в гроба.

Хамд на Аллāху теālā. Селям за избраните и обичани от Него раби! Вие сте ни написали следното: “Душата – преди да се свърже с тялото – е била в *ālem-и мисāl*. След като напусне тялото, ще се върне отново там и следователно това е мястото, където ще се извърши мъчението в гроба. Въпросните болки ще се усещат така, както човек усеща болка на сън. Наред с това въпросът си има още подробности. Ако позволите, ще Ви напиша много неща за него.”

Отговор: Трябва да се знае, че тези илюзии и безпочвени думи са много далеч от истината. Страх ме е, че тези мисли ще Ви отклонят от правия път (исляма). Макар да не разполагам с никакво време, ще се постарая да напиша няколко думи като отговор. Само Аллāху теālā е Онзи, Който напътва хората.

Скъпи братко! Създанията се делят в три групи (свята): *ālem-и ервāх* (свят на душите), *ālem-и мисāl* и *ālem-и еджсād* (материален свят). Вторият се нарича още *ālem-и берзах* (преходен), защото е между *ālem-и ервāх* и *ālem-и еджсād*. Той е като огледало. Всички същества и значения в другите два свята придобиват красиви образи (характерни за тях самите) и се виждат в него (като в огледало). Този *ālem* не съдържа – от само себе си

– никаква материя или значение. Тукашните образи и форми са отражения(та на истинските същества, мисли и значения) от другите āлеми. В огледалото няма никакви фигури или форми. Когато на него се появи образ, разбираме, че идва от другаде. Точно такъв е случаят и с āлем-и мисāl. След като се усвои това знание, ще кажем, че душата – преди да се свърже с тялото – също беше в собствения си свят. Светът на душите (āлем-и ервāх) е по-високопоставен от āлем-и мисāl. Когато душата влезе в тялото и се влюби в него, тя слезе в този свят на материята (āлем-и еджсād). Тя няма нищо общо с āлем-и мисāl. Както душата не е имала връзка с āлем-и мисāl преди да се свърже с тялото, така няма да има и след края на тази връзка. Само от време на време – когато Аллāху теālй пожелае – някои състояния на душата се виждат в огледалото на този свят. От тях се разбира дали нейните състояния са добри или лоши. Ето така се появяват кешфове и сънищата. Много пъти се е случвало човек да вижда образите в āлем-и мисāl още преди да се изключат сетивата му. Когато душата се отдели от тялото, тя се извисява ако е добра или слиза надолу – ако е лоша. Между нея и āлем-и мисāl няма връзка. Āлем-и мисāl е свят, който се вижда, а не такъв, в който има същества (т.е. свят на образи, а не на реални същества). Има два свята, където има (реални) същества. Това са āлем-и ервāх и āлем-и еджсād, т.е. светът на душите и материалният свят. Онова, което се намира в тях, не е само някакъв образ, а реално същество. В āлем-и мисāl, от друга страна, няма никакви същества. Той е само като огледало за съществата в āлем-и ервāх и āлем-и еджсād. По време на сън човек вижда мъките и болките в āлем-и мисāl. Той – в āлем-и мисāl – вижда образа на мъчението, което е заслужил. То му се показва, за да се събуди от неханието и съвземе.

Мъчението в гроба не се състои от виждане на образите в āлем-и мисāl, както става на сън. Гробното наказание не прилича на съня. То е самото (реалното) мъчение, а не образа му. Освен това, дори да се каже, че болката на сън е самата болка (чувства се реално), тя – все пак – е като другите земни болки. Гробното мъчение обаче е от типа на āхиретските. Тези две болки изобщо не си приличат, защото земните мъки – по сравнение с āхиретските – са нищожни. Нека Аллāху теālй ни опази от тези мъчения! Ако една āхиретска искра на мъчението се яви на земята, ще изгори и унищожи всичко. Оприличаването на гробното мъчение на болките на сън е следствие от неразбиране на същността на мъчението в гроба. Става така, когато самата болка се бърка с нейния образ. Това грешно предположение може да се породи и от мисълта, че āхиретските и земните мъки са едни и същи. Неправилността и дефектността на тази представа е очевидна.

Въпрос: В 42-о знамение на сūra Зумер по смисъл се казва: “Аллāху теālй отделя душата на човека от тялото му по време на смъртта, а на онези, които не са умрели – в съня.” Оттук проличава, че както душата

се отделя по време на смъртта, така се отделя и по време на съня. Следователно как ще може да е правилно твърдението, че мъките на сън са като светските, а мъченията в гроба – като āхиретските?

Отговор: Раздялата на душата с тялото по време на сън е като веселото напускане на родината от страна на човек, който отива на пътешествие, за да се весели. Такъв човек ще се върне у дома щастлив. Мястото, където душата пътешества, е āлем-и мисāl. Има интересни и приятни неща, които ще види там. Не е такъв случаят с напускането на тялото по време на смъртта. Това напускане е като напускане на родината, която е опустошена и къщите са ѝ разрушени. Ето защо душата не страда, когато се отделя от тялото на сън – тя се радва и изпитва спокойствие. При раздялата по време на смъртта обаче изпитва големи болки и трудности. Родината на спящия човек е земята и затова към него прилагат земни дела (понася земни болки). Светът на умиращия обаче рухва и той се преселва в отвъдното. Ето защо към него прилагат āхиретски дела (болката му е от типа на āхиретските). В един хадīs-и шериф [предаден от Дейлемї “рахметуллāхи алейх”] се казва: **“Когато човек умре, за него наставка Къямет.”**

Внимавайте да не се отклоните от вярата на ехли суннет, предадена от суннитските учени, поддавайки се на кешфове във въображението и образите в āлем-и мисāl. Нека Аллāху теālя да възнагради премного тези велики учени за тяхната работа! Не се доверявайте на сънищата и илюзиите, защото без да се следва тази група, която ще се спаси, е немислимо човек да се спаси от мъките на āхирета. Тези, които искат да бъдат спасени в Съдния ден, трябва да се откажат от собствените си мисли и да направят всичко възможно, за да последват тези големци. [На всички езици са били написани хиляди книги, разкриващи правилната вяра на учените на ехли суннет. Известни такива са арабската касида **“Емālї”**, нейното арабско разяснение **“Нухбе”** и персийската книга по акида на Турпуштї. Много полезни са турската книга **“Биргивї васийетнāмеси”** и касїдата **“Ехли суннет”** на Хюсеин Хилми Ъшък. Тази касїда е поместена във **“Фāидели Билгилер”** и **“Джевап Веремеди”**.] Задачата на пратеника е да предаде това, което знае. Виждайки отпуснатостта във Вашите писания, аз се изплаших премного, че илюзиите ще Ви подведат и въвлекат в бедата на изоставяне на пътя на тези големци, и че потокът на Вашите кешфове ще Ви помете. Ние се осланяме на Аллāху теālя от злото на нефса и поквара в делата ни. Шейтāнът е голям наш враг. Трябва да проявите голяма бдителност, за да не Ви отклони от правия път! От нашата раздяла с Вас не измина и една година. Какво стана с Вашата стриктност в следването на Сунната на Расуллāху алейхи ве селлем” [т.е. пътя, посочен от учените на ехли суннет] и делата, които показваха, че единственият начин за спасение е придържането към пътя на тези големци? Колко бързо сте ги забравили! Вие се влачите зад илюзиите си. Разбирам, че нашата среща ще закъснее много. Трябва да устроиш своя

живот така, че надеждата за спасение да не изгасне! О, Господи! Съжали ни! Благослови ни с добри дела! Селям да бъде от нас за тези, които са на прав път.

41- Четвърти том, 29-о писмо

Това писмо на Мухаммед Ма'сӯм “куддесе сиррух” е написано до мирзā Убейдуллах и подчертава колко е важно да се дават наставления и прави джихад.

Някои си мислят, че тасаввуф означава да обръщаш внимание само на собствените си дела и да не се занимаваш с чужди. Тази мисъл е невярна и е причина за отваряне на рана в исляма. Чудя се, онези, които говорят така, за кого ли се сещат като се каже тасаввуфски учен? Ако се сещат за големците, които са свързани към пътя на Ебӯ Бекр Съддък “радияллāху анх”, трябва да знаят, че в книгите им пише, че пътят на тези големци се състои в следване на Сунната и отбягване на бид'атите. От друга страна, емр-и ма'рӯфът (повеляването на повелените от исляма неща), нехй-и мункерът (възбраняването на забранените от исляма неща), бугд-и филляхът (необичането в името на Аллах) и джихадът фй себйиллях (джихадът в името на Аллах) са от суннетите на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, а дори от ваджибите и фарзовете на исляма. Следователно неизпълняването на емр-и ма'рӯфа е равносилно на напускане пътя на тези големци. Ето защо имām Мухаммед Бехāеддйн Бухārй “куддесе сиррух” – един от тези големци – е казал: “Нашият път се състои в следване на урве-и вускā, т.е. пътя на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” и дирите на есхāба му.” Ето защо малко дело, което е сторено, следвайки този път, носи голяма печалба. Този, който се отделя от този път, попада в големи опасности. Ако тасаввуфът се състоеше в изоставянето на емр-и ма'рӯфа, Мухаммед Бехāеддйн Бухārй “куддесе сиррух”, който е един от големците в тасаввуфа, не би изпълнил емр-и ма'рӯф на своя учител Сеййид Емир Гилял “рахметуллāхи алейх”. Макар, че за ученика е неблагоприятно да се меси в делата на своя учител, той му е направил емр-и ма'рӯф. Събрал е учените на Бухара и в присъствието на всички е доказал, че не е приемливо (според исляма) да се повтаря на висок глас името на Аллāху теāля и обяснил на своя учител колко важно е да се отбягва това. А учителят му – тъй като е бил изключително набожен и влюбен в правдата – приел неговите слова и се отказал да прави това. Тасаввуфските учени са написали хиляди книги, за да информират хората кои неща ще ги доведат до спасение и кои в гибел. Че какво е това ако не е емр-и ма'рӯф? Хāдже Му'йнуddйн Чештй, един от големците в тасаввуфа, е бил посъветван от своя учител със следното: “Пътят на Приятеля е много тънък и опасен. Съветвай всички и ги информирай за опасността!” Защо Шейх-и екбер Мухйиддйн Арабй “куддесе сиррух” – бивайки

разпространителят на знанията за вахдет-и вуджӯд по цял свят – е забранявал суфиите по негово време да слушат музика и танцуват? Част от тях се подчинили и се отказали ала други не, но в крайна сметка и те признали вината си. [В “Хадїка” и в “Хедийе” на Ехї Челебї пише: “Емр-и ма’рӯфът е фарз, но трябва да се отбягва ако става причина за фитне.”]

Гавс-и самедāнї сеййид Абдулкāдир Джейлїнї “куддисе сиррух” е дал подробна информация за емр-и ма’рӯфа в своята книга “Гунїет-ут-тāлибїн”. На едно място е написал: “Да предположим, че един човек вижда някой друг да върши грях и знае, че ако се опита да го възпре, има вероятност да пострада. Дали и в случая ще е допустимо да го възпре или не? Да, според нас (нашия иджитихад) ще е джāиз и ще е много ценно дело. Този човек ще бъде възнаграден сякаш се е борил срещу неверниците в името на Аллāху теāлї. Ще е особено ценно ако се прави с цел спасяване на хора, пострадали от гнета на жестоки управници, или за разпространение на вярата, когато неверието е обхванало страната. Учените, по същия начин, съветват да се прави емр-и ма’рӯф в подобни моменти.” Ако големците сред евлиите и имāмите на тасаввуфа пренебрегваха емр-и ма’рӯфа и нехї-и мункера, щяха ли да ги запишат в своите книги и да им обръщат такова голямо внимание? Хазрети Абдулкāдир Джейлїнї казва: “Съвместимите с Корāна, хадїсите и разума неща се наричат ма’рӯф, а противоположните – мункер.” [В “Берїка”, обяснявайки греховете, причинени от езика, се казва: “Нещата, които са забранени с насс (свещени āйети и хадїси) и единомушието на муджтехидите, се наричат мункер.”] Всяко едно от тези неща си има по две разновидности. Нещата от първия вид са очевидни. Тях ги знаят и учените, и обикновените хора. Фарзовете – като петкратния намāз, рамазанския орудж, зекята и хаджа – са ма’рӯфи. Харāмите – от рода на блудство, пиене на алкохолни напитки, кражба, джебчийство, плащане и вземане на лихва и др. – са мункери. Всеки мюсюлманин трябва да повелява (на другите мюсюлмани) онова, което е в първата група, и да възбранява онова, което е във втората. Мункерите и ма’рӯфите от втория вид са известни само на учените, като в какво и как да се вярва. Тези неща ги заповядват или възбраняват учените. Ако един учен е разяснил тези неща, то онези, които не са учени, но са в състояние да сторят това, също могат да оповестят тези знания. Мункерите от втория тип се състоят предимно от отклонения във вярата. Всеки мюсюлманин трябва стриктно да се придържа към убеждението на ехли суннет и да отбягва неверните убеждения, т.е. заблудите (ересите) и бид’атите във вярата. Онзи, който не е учен в религиозното познание, не бива да спори с ехли бид’ат (еретиците), той трябва да се отдалечи от тях и да не ги поздравява. Не бива да ги посещава в щастливите им мигове, не бива да извършва техните погребални намāзи нито да проявява милост към тях. Тїй като имат еретична вяра, усещането

на неприязън към тях се превръща във вид поклонение (ибāдет). В един хадїс-и шерїф Расулїллах “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Ако човек погледне остро – заради Аллах – онзи, който има бид’ати т.е. отклонения във вярата или поклоненията, Аллāху теāля ще изпълни сърцето му с вяра и ще го опази от страх.”**

[В книгата **“Кенз-и махфї”** се казва: “Забранено е да се живее на места, където се разпространяват невежеството и аморалността, т.е. бид’атите и греховете. Онези, които се преселват с цел да опазят своята религия, са благовестени с Дженнет. Вāджиб е да се изсели от улица, където не е останал и един праведен човек и където покварата и бид’атите се увеличат, в друга улица, или от такъв град в друг. Ако мюсюлманите във всички градове (на държавата, в която живеят) биват нападани, трябва да се изселят в друга ислямска държава. Ако няма такава, трябва да мигрират в друга страна, където се зачитат човешките права и където поклоненията могат да се изпълнят свободно. Това е така, защото тези, които останат да живеят там [т.е. сред еретици и грешници] ще бъдат подложени на същата беда, която ще връхлети тях. В 25-о знамение на сūra Енфāl по смисъл се казва: **“Бойте се от фитнето и бедата, които сполетяват заедно угнетяващите и неугнетяващите.”**]

Тасаввуфският големец Фудайл бин Ияд “рахметуллāхи теāля алейх” е казал: “Аллāху теāля не приема поклоненията и отнема вярата от сърцата на онези, които обичат хора, смесващи в своите дела и слова бид’ати. От друга страна, аз имам надеждата, че Аллāху теāля ще опрости онзи, който не обича ехли бид’ат, дори да е извършил малко поклонения. Ако на пътя срещнеш еретик, поеми по друг!” Същият големец е продумал: “Чувал съм Суфян бин Уейейне да казва: “Аллāху теāля се разгневява на онзи – който присъства на погребението на еретик –, докато напусне въпросното място.” Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Ако някой изкара един бид’ат или извърши такъв, нека бъде прокълнат от Аллāху теāля, меляикетата и всички хора. На такъв човек не се приемат нито фарзовете, нито нāфиле ибāдетите.”** Тук свършват думите на Абдулкāдир Джейлāнї.

Ако пътят на софийе-и кирām (тасаввуфските улеми) се състоеше в ненамеса в ничии дела, то един от тях не би казал: “Няма да остане добро у софийе (суфиите), когато престанат да вършат никяр.” Шейх-ул-ислям Хиревї Абдуллах Енсārї е казал: “Сред суфиите никяр се нарича правенето на емр-и ма’рўф и нехї-и мункер.” [В **“Нефехāt”** – давайки информация за живота на Ебў Са’їд Харрāз – е написано, че големецът, който е казал: “...когато престанат да вършат никяр.”, е Ебўл Хасен Али бин Мухаммед Музейен.] Онези, които клеветят водачите на тасаввуфа, говорейки подобни неща, нима не мислят, че Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите са пълни с описания на наградите и мъченията в отвъдното? Човек, който вярва в тежките мъчения, подготвени за грешниците, нима не

ще поиска да опази своите братя по религия от тази опасност? Нима не ще им покаже как да се спасят от горчивото мъчение? Ако пред даден слепец има пропаст или огън, или някой друг е на път да пострада от земна опасност, те – без съмнение – ще бъдат предупредени и ще им се покаже пътя на спасението, а няма да се оставят на произвола. А защо да не бъдат предупредени хората за мъчението в отвъдното, което е по-болезнено, тежко и безкрайно, и защо да не им се покаже пътят на спасението? От това следва заключението, че онзи, който не предупреждава другите и не им показва правилния път, не вярва в мъчението на отвъдния живот и Съдния ден.

Ако Аллāху теāлй обичаше никой да не се меси в делата на никого, не би изпратил пророци, не би оповестил религии, не би призовал хората към исляма, не би уведомил, че другите религии са грешни и не би унищожил с мъчение онези, които не са повярвали в предишните пейгамбери. Той щеше да остави всеки да прави каквото си иска, нямаше да заповяда нищо на никого и нямаше да измъчва неверниците. Защо Аллāху теāлй заповяда мюсюлманите [т.е. ислямската държава] да изпълняват джихād срещу неверниците[, които стават пречка за разчуването и приемането на исляма], при условие, че в джихāда има мъки и смърт не само за неверниците, а и за мюсюлманите? Защо в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите са изредени достойнствата на джихата, на държавите, които правят джихād, и на мъчениците? Защо е заповядано да се нападнат жестоките управници, проявяващи ислямска вражда? Защо е повелено да им се причиняват неприятности и да се воюва с тези създания на Аллāху теāлй? Той повели човека да бъде враг на своя нефс и оповести, че нефсът е враг на Аллāху теāлй. Защо нарече джихād-и екбер (голям джихād) борбата с нефса и защо стори Неговите одобрение и близост да зависят от този джихād? Защо Аллāху теāлй не остави нефсовете на техния произвол? От това следва заключението, че те всички са врагове на Аллāху теāлй и Той иска да се отмъсти на враговете Му. Поради безкрайната Си милост, Аллāху теāлй първо е изпратил пророците “aleyhimussalevātu vetteslīmāt”, а после – на тяхно място – евлиите и учените. Обявявайки Своите награди и наказания – посредством техните езици и писалки – Той не е оставил повод за извинение и оправдание. Никой не може да промени волята и обичая на Аллāху теāлй. Редът във вселената не може да бъде разрушен с думите на онези, които не знаят и не виждат истината. Ако Аллāху теāлй беше пожелал, щеше да дари с напътствие всички и да ги постави в Рая. Но в изначалността пожела да напълни Ада с хора и джинове. Онзи, който е осъзнал величието на Аллāху теāлй, не може да Го пита за причината.

**Кой от страх би могъл нещо да промълви,
какво би могъл да стори, освен да се примири?**

Тези, които следват Пророка, ще го последват и в призоваването на хората и в изпълняването на емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер. Онзи, който не ги прави, няма да го е последвал. Ако свирепите неверници не бяха врагове на Аллах, чувстването на вражда към тях (бугд-и филлях) нямаше да е фарз и нямаше да е първото нещо, което сближава човека към Аллāху теāля, и нямаше да е онова, което допълва вярата, и нямаше да е причина за спечелване на виляйета (приближеността към Аллāху теāля) и постигане на доволството и обичта на Аллāху теāля. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Най-доброто поклонение е обичането на мюсюлманите, защото са мюсюлмани [т.е. заради тяхната вяра] и необичането на неверниците, защото са неверници [т.е. заради тяхното неверие].”** Когато Аллāху теāля е попитал Мӯсā “алейхисселām”: **“Какво направи за Мен?”**, той е отговорил: “О, Господи, за Теб извърших намāз, говях, дадох зекят и многократно споменах Твоето име.” При това Аллāху теāля е заявил: **“О, Мӯсā! Твоите намāзи са бурхāн (доказателство, разграничаващо истината от заблудата). Твоите оруджи са щит срещу Ада. Зекятът е сянка, която ще те опази от горещината на Съдния ден. Многократното споменаване на Моето име е светлина, която ще те опази от мрака в гроба и Съдния ден. Т.е., всички тези неща са полезни за теб, а какво направи за Мен?”** Мӯсā “алейхисселām” помолил: “О, Господи! Кажи ми делото, което е за Теб!” Аллāху теāля е отговорил със знамението, чийто смисъл е: **“О, Мӯсā! Обича ли Моите приятели заради Мен и прояви ли вражда към Моите врагове заради Мен?”** Така Мӯсā “алейхисселām” е осъзнал, че делото за Аллах е хубб-и филлях и бугд-и филлях.

Любовта изисква обичане на приятелите и чувстване на вражда към враговете на любимия. (Когато човек заобича някого, той автоматически заобичва и тези, които обичат обичания, и намразва тези, които са враждебни към него.) Тази обич и вражда не са по силите и желанието на онзи, който обича искрено – те се появяват от само себе си, без да се положи усилие за тях(ното придобиване). Приятелите на любимия (от само себе си започват да) изглеждат красиви (в очите на обичащия), а враговете му – грозни и лоши. Същото се случва и с онези, които се поддават на красивите образи на земното (т.е. влюбват се в тях. Те – заради тази своя любов – автоматически заобичват земните хора и намразват откъснатите от земния живот). Оттук става ясно, че онзи, който твърди, че обича, но не се дистанцира от враговете на своя любимец, не е искрен в любовта (лицемерничи). Такъв човек се нарича мунāфък, т.е. лъжец (двуличник). Шейх-ул-ислям Абдуллах Енсāрй “куддисе сиррух” е казал: “Веднъж Ебул-Хусейн бин Шем'ун обиди моя учител Хусрй. Оттогава насетне чувствам студенина към него.” Място е да спомен и следната поговорка на големците: “Ти си по-долен от куче ако не чувстваш обида (неприязън)

към човека, който е ранил твоя учител.” Тези две условия на любовта са обявени в Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите. [Тези, които желаят, могат да прочетат персийския оригинал или арабския и турския превод на 29-о писмо.] Както става ясно от тези знамения, ако човек обича враговете на Аллāху теāлїя, ще се отдалечи от Него. Докато не се дистанцира [от враговете], не може да се сближи [с приятелите]. Но това (правило, поради грешно тълкуване) не бива да води до вражда към Есхāб-и кирām, както е станало при някои хора (шиитите). Враждата трябва да е насочена срещу враговете (на Пророка ни, в случая), а не приятелите (му). Тъй като всички от Есхāб-и кирām са били удостоени с честта да постигнат компанията и присъствието на Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”, и благословения му поглед, лек за сърцата и душите, те са заобичали един друг и почувствали вражда към неверниците. Всички те са били любимци на Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”. Може ли враждата към дори един от тях да е условие за постигане на любовта към Расūлюллах “салляллāху алейхи ве селлем”? Тези, които говорят това, да не би да визират враждата, вместо любовта?

Въпрос: Евлиите “каддесаллāху теāлїя есрāрехумул’азїз”, които вярват във вахдет-и вуджūd, са казали: “Всичко на света е огледало, отразяващо Аллāху теāлїя. В тях не се вижда друго, освен свършените качества на Аллāху теāлїя. Следователно трябва да приемем всичко (съществуващо) за добро, да обичаме всичко (и всички) и да не смятаме нищо за лошо. Казано е, че на света не съществува абсолютно зло!”

[Пантеистичната философия на холандския философ Спиноза се основава на плагиатство от книгите на мюсюлманите по вахдет-и вуджūd.]

Отговор: Корāн-и керīm ясно повелява да не се обичат неверниците, да се чувства вражда към тях от сърце, а към харбиите (граждани на държава, които са във война с ислямска държава) да се проявява остро поведение и да се воюва с тях. В това не може да има съмнение. Без значение какви са неверниците, за нас е фарз и крайно наложително да следваме Корāн-и керīm. Нашата работа е с насс, а не с фусс. [Т.е. нашата работа е с Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите, а не с книгите (кешфове) на евлиите. Например, кешфове на хазрети Мухйиддїн-и Арабї, които са в противоречие с насс (Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите), не могат да служат като доказателство за нас.] Спасението от Ада – в Съдния ден – и постигането на вечно избавление зависи от насс, а не от фусс. Въобразявките, сънищата, кешфове и вдъхновенията в сърцата на евлиите не могат да заемат мястото на насс. Онези, които имат грешни кешфове или вдъхновения, са длъжни да положат усилие за адаптация към насс и да действат според тях, дори те да не съвпадат с тяхните собствени съвест и кешфове. Те трябва непрекъснато да молят Аллāху теāлїя, за да им отреди правилни кешфове и да украси очите на сърцата им със стриктно следване на пророците. Наред с това, нека да допълним, че тези евлии,

които признават вахдет-и вуджӯда, са разделили съществата на степени. Те казват, че всяка степен има различни състояния и закони. Не игнорират законите на кесрета (множество, създания), които са в основата на исляма [т.е. не пропускат да следват исляма]. Знаят, че отказът от това е равносильен на напускане на исляма. Тъй като извършването на емр-и ма'рӯф и приемането на грешниците и неверниците за лоши е от правилата на кесрета – като останалите правила на исляма –, те знаят, че онези, които ги игнорират, стават мулхиди и зъндъци. Освен това, тези, които казват, че няма абсолютно зло, трябва да кажат, че има зло в едно отношение. Тъй като трябва да приемем неверниците за лоши и да ги отбягваме, то това зло в едно отношение ще е достатъчно.

Тези, които познават вахдет-и вуджӯд, не ядат отрова и не позволяват другите да го правят. Убиват скорпионите и змиите и предупреждават другите да се пазят от тях. Обичат онези, които им се подчиняват и не харесват непокорните. Джелиледдйн Рӯмӣ “куддесе сиррух” – големец сред евлиите, които познават вахдет-и вуджӯд – казва в “Месневӣ” така:

**В момента виждам онзи, който не вярва в това,
паднал с главата надолу в Джехеннема.**

Тези големци искат и предпочитат вкусните храни, превъзходните питиета, изящните платове, докосващите гласове, благоуханните аромати, красивите пейзажи и приятните образи пред безвкусните и грозните; защитават и се грижат за тези, които са им близки, и пазят тях и самите себе си от опасности; избират полезните и отбягват вредните неща; опитват се да получат това, от което се нуждаят; образават децата си; консултират се с други хора за важни дела и не оставят дъщерите и жените си да излизат навън без да бъдат забулени, и не позволяват другите да се доближат до тях; пазят децата си от лоши приятели; наказват угнетителите и враговете и предупреждават болните да се пазят от вредни храни. Какво е това – вахдет-и вуджӯд или кесрет-и вуджӯд? Следователно, ще бъде ли достойно и разумно да се прави опит за бягство от рабските задължения към Аллāху теālй чрез изтъкване на правилата на вахдет-и вуджӯд? И да се избягва спазването на правилата на кесрета по въпроси, отнасящи се до отвъдния живот (при условие, че това е фарз) и да се спазват онези, които се отнасят до делата, свързани с този долен земен живот (при условие, че това е мубāх)? Същинската причина за това (за тези неуместни оправдания и дела) е неверието в законите на исляма, в пророците, в Сетния ден и тамошните мъчения и блага. От книгите на тези, които познават вахдет-и вуджӯд и притежават правилни състояния, ясно проличава тяхната религиозност и стриктност в следването на исляма. Моят баща – който беше моят учител и причина за моята поява на света, и средство за постигане на щастие (запознаване с исляма) – проявяваше изключително внимание по време на абдест, тахāрет (почистване) и намāз. Стриктно спазваше техните едеби (мустехаби) и казваше: “Научих тези неща,

виждайки ги от баща ми. Човек не е лесно да научи едебите и техните тънкости само с четене на книги.” Неговият баща – дядо на този факир – беше човек на вахдет-и вуджӯд и ненадминат āриф в ма’рифетите на книгата Фусус. Наред с това, беше перфектен в спазването на ахкям-и ислямийе. Казваше, че се е научил на това поведение, виждайки го от своя учител хазрети Рукнеддйн Чештӣ, който също е бил един от големците на вахдет-и вуджӯд. Макар състоянията и кешфове да са надделявали над него, за всеки е било известно неговото съвършенство в следването на исляма. Хазрети Убејдуллах Ахрār е бил склонен към вахдет-и вуджӯд, но е бил ненадминат в спазване на повелите на исляма. Той често е казал: “Ако се бях изявил като шейх, никой шейх нямаше да успее да намери и един ученик за себе си. Но на мен ми бе повелено да разпространя исляма, а не да стана шейх.” Шейх-и екбер Мухйиддйн Арабӣ е бил сāхиб-и иснād (думите му били доказателство) в науката хадїс и е достигнал степената на иджитхād в науката фикх. Той е казал: “Съблюдавайки заповедта на Пророка “салляллāху алейхи ве селлем” **“Правете своята равносметка преди да са ви я направили”**, някои шейхове подлагат делата си на равносметка всеки ден и нощ. Ала аз ги задминах в това и претеглям своите мисли, наред с делата.” Султāн-ул-āрифйн Баязїд-и Бистāmї и Сеййидуттāифе Джунейд-и Багдādї – които можем да приемем за основатели и водачи на вахдет-и вуджӯд – са адаптирали себе си към исляма, от глава до пети. Когато Баязид е извършвал намāз, наоколо се чувало хъркането на гърдите му. Всички знаят за думите на Халлāдж-и Мансӯр. Наред с тях той е извършвал хиляда рекята намāз всеки ден и нощ, а през нощта, предшестваща деня на екзакуцията, е изпълнил пет стотин. [В **“Ма’рифетнāме”** пише така: “Евлиите имат две отличителни черти: уважение към повелите на Аллāху теālї и милост към създанията Му.”]

Учудващо е, че някои от тези, които казват, че не бива да се месим на никого и да не посягаме на ничия съвест, завързват близко приятелство с неверници, като евреи, джукии, брамини, мулхиди, зъндъци, арменци, [муртеди] и вероотстъпници, които са се отклонили в различни пътища. В същото време, те наричат ехли суннитските мюсюлмани, следващи пътя на Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” изостанали и фанатици, и чувстват вражда към тези истински мюсюлмани, постигнали честта да бъдат благовестени с хадїсите **“Само те ще се спасят от Ада”** и **“Това са само тези, които следват моя път и пътя на Есхāба ми.”** Сприятеляват се с неверниците и чувстват наслада от унизяването и унищожаването на тези истински мюсюлмани. Че какъв е този вахдет-и вуджӯд? Те чувстват вражда към онези, които следват пътя на Мухаммед “алейхисселām”, който е милост за световите, като същевременно дружат с неверниците, към които свещеният Коран е заповядал да се чувства вражда. Това тяхно поведение не е ли проява на чисто неверие и ислямска вражда?

Колко много усилия са полагали пророците, Есхāб-и кирām, Тāби’йн и Селеф-и сāлихйн “радияллāху анхум еджма’йн”, за да изпълнят емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер! Колко мъки и трудности са изтърпiali за тази кауза! Ако ислямът приемаше ненамесата в ничии дела за добро, нямаше да приеме отричането на греха от сърце за признак на вяра. В един хадīs-и шерїф се казва: **“Възпрете с ръка грешника от вършене на грях. Ако не ви стига сила за това, предотвратете чрез думи. Ако не може да направите и това, не харесайте (не одобрявайте това дело) със сърце! Това е най-ниската степен на вярата (ймāн).”** Ако неправенето на емр-и ма’рӯф беше добро дело, то āбидът (човекът, който е вършил много поклонения), неизпълняващ емр-и ма’рӯф на своето племе, нямаше да бъде унищожен заедно с останалите. Това събитие е обяснено в един хадīs-и шерїф така: “Аллāху теāля повели Джебрāйл “aleyхисселāм” да унищожи един град. Когато Джебрāйл каза: “О, Господи! Един от Твоите раби там не е въстанал срещу Теб дори за миг. Той винаги се подчинява и върши поклонения”, Аллāху теāля му отвърна: “Унищожи го заедно с другите, защото той, когато виждаше грешниците, дори веднъж не измени своето изражение.”

Въпрос: В 108-о знамение на сӯра Мāиде по смисъл се казва: **“О, Мои вярващи раби! Пазете себе си! Не ще ви навреди онзи, който се е заблудил, ако сте на правия път.”** Правилно ли е да кажем, че тук не се позволява да се прави емр-и ма’рӯф?

Отговор: За да се намери правилния път, който е споменат тук, също трябва да се прави емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер. С други думи, Аллāху теāля в този свещен āйет по смисъл казва: **“О, Мои вярващи раби! Не ще ви навреди онзи, който се е заблудил, след като сте изпълните поклоненията, които Ви повелих и след като сте извършили емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер.”** В книгите е написано кога и защо е разкрито това знамение и – наред с него – са изредени множество āйети и хадīsи, в които е заповядано да се прави емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер.

Въпрос: Пътят на пророците се състои в правене на емр-и ма’рӯф и нехй-и мункер, и джихād с неверниците. Пътят на евлиите обаче не се ли състои в незасягане на ничия съвест?

Отговор: Тези неща (изредени в първото изречение на въпроса) са фарзове, повелени с насс. Заповедите (в исляма) се отнасят до всички, а не до определени хора. Пророците, евлиите, учените и невежите са еднакво длъжни да изпълнят заповедите. Нека да повторим пак, че спасението от Ада и постигането на безкрайно блаженство зависи от следването на пророците. Каквото и да получават евлиите в името на виляйет, любов, ма’рифет и курб-и иляхй, го печелят чрез следване на пророците. Всичко различно от този път е път на заблудата и шейтāна. Абдуллах ибни Мес’ӯд “радияллāху анх” е казал: “Един ден Пророкът “салляллāху алейхи ве селлем” начерта за нас права линия и каза: **“Това е правилният път,**

който води човека до задоволството на Аллāху теāлā". След това нарисова криви линии като рибни кости от двете страни на тази линия и каза: **"И това са пътищата, които шейтāнът е отклонил."** Следователно ако човек иска да ходи по правилния път, без да следва пророците, със сигурност ще се отклони в кривите пътища. Ако спечели нещо с това, то ще е истидрāдж, т.е. ще свърши в загуба и вреда. Убейдуллах Ахрār "куддисе сиррух" е казал: "Ако ми дадат всички кешфове и състояния, които идват в сърцето, но не украсят сърцето ми с вярата на ехли суннет, ще знам, че съм погубен и съсипан. Ако ми пратят всички беди, но удостоят сърцето ми с вярата на ехли суннет вел джемā'ат, изобщо няма да страдам." Ако състоянията и кешфове, които се случват на евлиите, се появят, когато се следва Пророка ни "салляллāху алейхи ве селлем", това ще стане като светлина върху светлина и фините тайни на исляма ще започнат да се разбират. Всички от Есхāб-и кирām "радияллāху теāлā анхум еджма'йн", селеф-и сāлихйн и големците в тасаввуфа са били в това състояние. Двете пътища в тасаввуфа, които се наричат нубувветски и виляйетски, са всъщност един единствен път, показан от исляма, защото и двата правят човека да постигне съвършенство, при условие, че се следва Пророка "салляллāху алейхи ве селлем". По същия начин, правилни са и думите "Пътищата, които водят човека към доволството и ма'рифета на Аллāху теāлā са колкото вдишванията на създанията", защото има път, който води всеки образ към неговата същност, и всички създания имат различно айн-и сāбите, т.е. мебде-и теаййун, с други думи, за всяко същество различни имена на Аллāху теāлā стават причина за създаване и поддържане в съществуване. Постигането на съвършенство чрез всички тези пътища зависи от следването на ахкām-и ислямийе. Този, който се отклони от исляма, спира да напредва или напуска пътя, с други думи, началото на всички пътища е ислямът. Това означава, че ислямът е като ствола на едно дърво, а всички тарйки (пътища) са като негови клони, тъкани, издънки, листа и цветове.

[Емр-и ма'рӯфът може да се извърши по два начина. Единият е чрез слова, писания и всякакви медии. Трябва обаче да се внимава, защото въпросният метод може да породии фитне ако извършителят му няма достатъчни знания или не се съобразява със състоянията на отсрещния човек, традициите и законите. Другият подход се изразява в показване на примерно поведение чрез следване на високия морал на исляма. Днес, усмихнатото лице, милото поведение, ненакърняването на ничий имот и чест, спазването на законите и плащането на данъците и задълженията е най-ефективният и полезен метод за преподаване исляма на другите. Това е причината, поради която е казано, че човек говори по-добре с поведението си отколкото с думи. Както се вижда, да се живее според красивия морал на исляма е най-добрият начин за извършване на емр-и ма'рӯф и нехй-и мункер. Това е равносилно на изпълняване на важен фарз

и е ибāдет (поклонение). Тасаввуф е пътят, чрез който човек постига ихляс в поклоненията си към Аллāху теāлй и добър нрав. Човек научава този път от муршид-и кямитите. Всяка наука си има специалисти и тя се научава от тях. Специалисти в тасаввуфа са муршид-и кямитите. Специалистите в другите науки не се наричат кямили (т.е. свършени).]

42- Втори том, 81-о писмо

Това писмо, написано до Мухаммед Мурāд, дава наставления и хвали състоянията на вера' и таквā.

Хамд на Аллāху теāлй и селям за избраните и обичани от Него раби! Страх ме е, че скъпите ми приятели биха могли да бъдат измамени от украсените грехове на земния живот. Притеснен съм, като мисля, че те – подобно на децата – биха се поддали на техните красиви и сладки образи (маски). Испитвам силно безпокойство, че с хрумването на прокълнатия дявол [и шейтāните сред хората] биха могли да прескочат от мубāхите в съмнителните неща, и – след това – от съмнителните в забранените, с което да изпаднат в срамно състояние пред своя Собственик. Трябва редовно да се прави тевбе и истигфār. Харāмите и съмнителните неща трябва да се приемат за убийствени отрови. Стих:

**Искам да ти кажа накратко само това, че
къщата е твърде украсена, а ти си още дете.**

Аллāху теāлй – проявявайки щедрост и милост – е сторил многобройни неща да са мубāх (позволен) за рабите. Колко нещастни и жалки са тези, които не се задоволяват с мубāхите – заради своите болни души и развалени сърца – и напускат пределите на заповедите на исляма и, оставяйки неизчерпаемите мубāхи, протягат ръце към съмнителните и забранени неща. Трябва да се спазват границите на исляма и да не се излиза навън. Има много хора, които кланят намāз и говеят, просто защото се превърнали в обичай и навизи. Но онези, които съблюдават границите на исляма и гледат да не попаднат в харāмите и съмнителните неща, са много малко на брой. Онова, което разграничава тези, които се покланят правилно и искрено (с ихляс) от онези, които го правят като обичай и без искреност, е спазването на заповедите на Аллāху теāлй, защото искреният и неискреният намāз и орудж не се различават външно. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Основата на вашата религия е вера'та”**. В друг хадīs-и шерйф се казва: **“Нищо не може да се сравни с вера'та.”**

[Ибни Абидйн – докато обяснява условията, на които трябва да отговаря имāmът – казва: “Отбягването на съмнителните неща се нарича вера'. Въздържанието от харāми се нарича таквā. Въздържанието от повечето

мубāхи – от страх да не се извърши нещо съмнително – се нарича зухд.” В края на “Хадйка” пише: “Днес постигането на вера’ и таквā стана трудно. Понастоящем притежатели на таквā са тези; които пазят сърцето, езика и другите си органи от харām; не измъчват хората и животните; не карат другите да работят за тях без пари и приемат, че всичко, което принадлежи на другите, е техен халял имот (т.е. спечелили са го по халял път). Даден (конкретен) имот трябва да се приеме за халял, освен ако не се знае за него със сигурност, че е откраднат, придобит чрез лихва [хазарт, подкуп], гнет или измама. Това е така дори в случаи, когато конкретният човек е известен с това, че придобива своя имот чрез тези харāми. Когато ни бъде даден такъв имот – за който не знаем по какъв начин е придобит – ще стане допустимо да го приемем, дори да е мулк-и хабйс (нечист имот). Ако със сигурност се знае, че е от харām, никога не ще бъде позволено да се вземе. Ако човек смеси харām имоти, взети от различни хора, едни с други, и със своя халял имот, или с поверени нему неща, и ако не може да отдели халял имота от харāмите, сместа става негова собственост, която се нарича мулк-и хабйс (мръсен имот). Ако е в състояние да отсее харām имота (стоката, материалната придобивка), трябва да го върне на собственика или на наследниците му. Ако не е в състояние да направи това, трябва да обезщети (онеправдания). Компенсира се чрез даване на подобен имот от собствеността (на човека, който плаща), която е от халял и подлежи на зекят. Ако не се разполага с такъв (подобен, равен) имот, следва да се заплати стойността, която е имала имота в момента на отнемане. Мръсният имот не може да бъде използван преди да се компенсира (собственика), защото не е пълна собственост (не е притежание в пълния смисъл на думата). Имот, който не е пълна собственост, не подлежи на зекят. След като се възстанови щетата (обезщети се онеправдания), използването му става мубāх. [Следва да се даде и зекят за него. В случай, че собственикът е известен, никой не може да го използва, преди да възстанови (компенсира щетата), не може да го дава като милостиня и подарък, нито да го причислява към нисāба за зекят. Ако собственикът или неговият наследник не са известни, харām имотът и частта, която е хабйс (мръсна, смесена), трябва (вāджиб е) да бъдат дадени като милостиня. Ако собственикът се появи по-късно (или се узнае кой е), той – наред с всичко изброено – трябва да бъде и обезщетен.] Ако този харām имот бъде даден на друг чрез продажба, подаряване, отдаване под наем, даване на заем, изплащане на дълг или по който и да е друг начин, за отсрещната страна няма да е джāиз (позволено) да го вземе, в случай че е запознат на сто процента с неговия произход от харām. Ако този харām имот бъде даден на беден човек като милостиня, а той го върне като подарък на даващия, за първия също ще стане джāиз да го използва. Не е позволено да се взема онзи мулк-и хабйс, чийто собственик е известен, нито като милостиня и дарение (подарък), нито като средство за разплащане при покупка и наем.

Мулк-и хабїсът не става халял чрез тези неща. Ако едно лице е получило имущество – пари, например –, което е от харām и чийто собственик е известен, той трябва да го върне обратно. Ако собственикът е неизвестен, трябва да го даде като милостиня на един беден човек. Ако го даде на някой друг, ще е извършил грях. За никого – освен бедните – не е допустимо да приемат такъв имот. Има учени, които казват, че само наследникът може да наследи имот, за който се знае, че е от харām. За улеснение в покупко-продажбата е издадена фетвā според иджитихāда на имām Керхї, според която ако договорът за продажба е бил сключен без да се покаже с кои пари ще се извърши операцията, то стоката – закупена с пари, за които със сигурност се знае, че са от харām (т.е. ако парите са дадени след сключване на договора за продажба) – ще е халял и чиста. Въпреки това ако споразумението е сключено чрез показване на пари, за които е известно, че са от харām или са поверени от друг човек (т.е. те са собственост на друг човек), и ако след договора се дадат въпросните пари, купеното става харām. Ако купувачът покаже определени пари, но даде други или покаже други (халял) пари, но даде пари от харām, то купеното няма да е харām и мръсно.” Ибни Абидїн “рахметуллāхи теāля алейх” – давайки информация за кражбата – казва: “Да се извърши гасб (кражба) означава да се отнеме със сила нечий имот или да се отрече нещо, което е поверено (т.е. определен човек поверява нещо на друг, след което първият отрича това и присвоява повереното материално благо). Гасбът е тежък грях. Ако с откраднатия имот настъпят промени, собственикът може да поиска имота и изплащане на стойността на тази промяна (да му бъде изплатена щетата), или само стойността на имота. Крадецът трябва да го върне на мястото, откъдето го е откраднал. За крадеца ще е допустимо да използва този имот, след като компенсира собственика му, но печалбата, която ще получи от продажбата му, няма да е халял. Печалбата трябва да се дава като милостиня. Ако стоките присвоени от различни хора се смесят един с друг, или със собствеността на крадеца, и ако те не могат да бъдат разделени (разграничени), всички те ще станат мулк-и хабїс (мръсен имот) на крадеца. Но няма да е халял да ги използва, докато не компенсира (изплати щетата). Крадецът не може да се спаси от греха на кражбата само с изплащане на компенсацията.” Шернблялї – в разяснението на книгата “Дюрер” – казва: “Ако угнетителят смеси откраднатите стоки със свои такива, всички те стават негова собственост. Ако неговото имущество от халял – след нужните средства за погасяване на щетите – надвишава границата на нисāба, на първо място, преди компенсацията, трябва да се изплати зекята на сместа. Ако сместа е колкото нисāба, но не се разполага с халял имот, колкото за извършване на компенсацията и оставане на средства, колкото нисāба, даването на зекят отпада.”]

Макар тамошните ни любимци да са пристрастени към вкусната храна и красивите дрехи, истинската наслада и полза е в това, което притежателите

на вера' (онези, които наред със забранените отбягват и съмнителните неща) ядат и носят.

Стих:

**Този, който дава “онова” на притежателите на постове,
дава “това” на притежателите на вера’.**

Разликата между “онова” и “това” е огромна, защото Аллāху теāля не харесва “онова”, а обича “това”. Освен това, в Съдния ден равносметката за “онова” ще е трудна, а за “това” лесна. О, Господи! Смили се над нас! Не ни отделяй от правилния път!

43- Втори том, 66-о писмо

Това писмо е написано на арабски език до Хāн Хāнāн “рахметуллāхи теāля алейх”, един от управниците на Индия. Дава информация за правенето на тевбе (покаяние) и инāбет (правене на покаяние след включване към пътя на някой евлия), за вера’ и таквā.

Започвам своето писмо с Бесмеле. Т.е., за да мога да напиша това писмо, оказвам доверие на Аллāху теāля, Който е толкова милостив и щедър. Всеки хамд, всяка благодарност е Негово право. Пращам селям на добрите хора, които Той е избрал и обича. Нашият ценен живот преминава във вършене на грехове, правене на грешки и безполезни неща. Ето защо ще е хубаво да говорим за тевбе, свеждане на глава пред Аллāху теāля, вера’ и таквā. Аллāху теāля в 31-о знамение на сūra Нур по смисъл казва: **“О, вярващи! Покайте се всички пред Аллах! С покаяние може да се спасите.”** В 28-о знамение на сūra Тахрīm, намиращ се в края на 28-и джуз, се казва (по смисъл): **“О, избраници, които сте повярвали! Върнете се към Аллāху теāля! Покайте се искрено, т.е. не нарушавайте покаянието си! С такова тевбе вашият Господ може да ви прости и да ви въведе в Дженнети, пред чиито дървета и палати реки текат.”** В 120-о знамение на сūra Ен’ām по смисъл се казва: **“Изооставете и явния, и скрития грях!”** За всеки е фарз-и айн да се покае за своите грехове. Никой не може да избяга от това. Как би могло да се избяга, при условие, че всички пророци “алейхимуссалевātu веттеслīmāt” са правели тевбе? Мухаммед “алейхи ве алейхимуссалевāt”, последният и най-велик сред тях, е казал: **“В сърцето ми се явяват завеси [които стават пречка за идването на божествените сияния] и затова казвам истигфār по седемдесет пъти на ден.”** Ако в извършения грях няма човешки права, т.е. ако е само между извършителя и Аллāху теāля – като да се прелюбодейства, пие алкохол, слуша музикални инструменти, гледа чужди жени, държи Корāн-и керīm без абдест, отклонява в еретични убеждения [като шиизъм, нусайризъм и вахабизъм] и др. –, той може да бъде простен с покаяние и истигфār, изпитване на срам към Аллāху теāля и искане на

прошка от Него. Ако човек е пропуснал някой фарз без извинение, той – за да бъде простен – трябва да го навакса.

[В “Тергйб-ус-саят” е написано така: “В един хадйс-и шерйф се казва: **“Ако някой – без да има никакво извинение – изпълни намāз след като е изтекло времето му, ще гори в Ада осемдесет хукбета. Едно хукбе е равно на осемдесет години. Една година е равна на триста и шестдесет дни, а всеки един ден е равен на осемдесет земни години.”** Грехът от пропуснатия намāз бива умножаван с изминаването на всяко едно време, достатъчно за наваксването му. Ако намāзите са няколко на брой, положението става още по-тежко. Пропуснатите намāзи трябва да бъдат наваксани в най-скоро време – независимо как –, да се изпълни теббе и много да се моли Аллāху теāля. Онзи, който не изпълнява своите намāзи, трябва да трепери и да се топи пред величието на Аллāху теāля.

Заповедите на Аллāху теāля се наричат фарзове, а забраните – харāми. Извършването на фарзовете и отбягването на харāмите се нарича правене на поклонение (ибāдет). Аллāху теāля обича онези, които правят поклонения. Той – в Корāн-и керйм – декларира, че ще ги въведе в Рая и ще им даде безкрайни благословии. Корāн-и керйм е Аллахово, а не човешко слово. Онзи, който извърши харām, ще гори в Ада. Харāмите имат степени. Наказанието за тежките харāми ще е по-голямо. Един от най-сериозните харāми е това да не се изпълнява на време един от петкратните намāзи. Онзи, който не вярва, че намāзът е фарз, става кяфир. Неверникът не е мюсюлманин и ще гори вечно в Джехеннема. Онзи, който пропуска своите намāзи поради мързел – въпреки че вярва в тяхната задължителност – не напуска исляма; той става фāсък (грешник). Грешникът също е мюсюлманин, но за известно време – тъй като е извършил харām – ще гори в Ада. Ако някой не извърши определен намāз в рамките на предвиденото му време, за него става фарз да го навакса. Ако не го направи, за всеки намāз ще гори в Ада осемдесет хукбета. Нито едно друго поклонение или благо дело няма да го опази от Ада. Единственото нещо, което ще го спаси, е да научи някой друг мюсюлманин на един от фарзовете на исляма. Наред с това, той трябва да извърши пропуснатите намāзи и да не стане известен сред хората с вършене на харāми. Например, за жената е харām да излиза на улицата с непокрита глава, коса, ръце и крака. Ако човек възпре една такава жена от вършене на харām – като ѝ даде наставление или правилна книга, написана от ехли суннитски учен –, всичките му грехове ще бъдат опростени. Но самият той също не бива да върши никакъв харām. Ето, само на такъв човек ще му бъдат опростени намāзовите задължения за казā (след като ги навакса) и ще се спаси от горене в Ада. Всички книги, публикувани от Хакйкат Китāбеви, са правилни.]

Ако в извършения грях има погазени човешки права (т.е. ако някой е ощетен – материално или духовно), за опрощението му трябва да се поиска прошка и извинение от потърпевшия, да бъде обезщетен, да му бъде

сторено добро и да се отправи за него дуа към Аллāху теāлā. Ако е починал, трябва да се чете за него дуā и истигфāр, а абезщетението да се изплати на наследниците и да се направи нещо добро за тях. Ако неговите деца и наследници не са известни, трябва да се дадат пари – колкото размера на щетата – като милостиня на бедни и мискйни⁵, а севāбът от това дело да се подари на душата на онеправдания. Али “радияллāху анх” е казал: “Ебӯ Бекр “радияллāху анх” е правдив. Чух от него да казва, че Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” е заявил: **“Ако човек, който е извършил грях, се покае и изпълни абдест, и след това изпълни намāз, и каже истигфāр за този грях, Аллāху теāлā – без съмнение – ще му прости, защото Той в 109-о знамение на сӯра Нисā (по смисъл) казва: “Който стори зло или себе си угнеги, а сетне помоли Аллāху теāлā за прошка, ще открие, че Аллāху теāлā е много милостив и опрощаващ.”** В един хадйс-и шерйф се казва: **“Ако човек извърши грях и след това съжали за своята постъпка, това съжаление ще стане кеффāрет (компенсация) за греха, т.е. причина за неговото опрощение.”** В друг хадйс-и шерйф се казва: **“Ако човек, който е извършил грях, направи истигфāр и тевбе, но повтори греха, след което отново каже истигфāр и тевбе, но потрети греха, след което отново каже тевбе, то при четвъртото извършване грехът ще се запише като голям.”** В друг хадйс-и шерйф се казва: **“Мусевифите са погубени.”** Т.е., онези, които отлагат тевбето, са в загуба. Люкман Хакйм “радияллāху теāлā анх” е бил евлия или пророк. Той е наставлявал своя син със следното: “Синко, не отлагай покаянието за утре, защото смъртта идва внезапно!” Имām Муджāхид е казал: “Човек, който не прави покаяние всяка сутрин и вечер, ще е извършил зло на себе си.” Абдуллах ибни Мубāрек е казал: “Връщането на една стотинка от харām на неговия собственик е по-добро от даване на сто лири милостиня (садака).” Нашите учени са казали: “Да се върне една стотинка, която е била несправедливо отнета, на нейния собственик е по-голям севāб от шест стотин приети поклонения хадж.” О, Господи! Ние угнетихме сами себе си. Ако не проявиш милост към нас, ако не ни простиш, ще изпаднем в много лошо състояние!

Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: “Аллāху теāлā заявява: **“О, рабе Мой! Направи фарзовете, които съм повелил и ще станеш най-изпълнителния (āбид) сред хората. Избягвай харāмите, които съм забранил и ще станеш притежател на вера’.** Бъди доволен от препитанието, което ти давам и ще бъдеш най-богатия сред хората, и няма да имаш нужда от никого.” Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал на Ебӯ Хурайра “радияллāху анх”: **“Бъди притежател на вера’ и ще станеш най-изпълнителния (посветения) сред хората!”**

⁵ Мискйн- Човек, който не притежава средства повече от необходимите за едnodневна издръжка.

Хасен Басрї “рахметуллāхи алейх” е казал: “Постигането на вера’, колкото една прашинка, е по-полезно от хиляда нāфиле оруджа и намāза.” Ебӯ Хурайра “радияллāху анх” е заявил: “В Съдния ден, тези, които ще са ценни при Аллāху теāля, са притежателите на вера’ и зухд.” Аллāху теāля е казал на Муса “алейхисселām”: **“Сред тези, които се доближават до Мен и постигат Моята любов, няма други (толкова ценни) като притежателите на вера’.”** Някои велики ислямски учени са казали: “Ако човек не приеме следните десет неща за фарзове (задължения), няма да стане притежател на вера’; не бива да прави гъйбет; не бива да мисли лошо за мюсюлманите (сӯ-и зан); не бива да се подиграва с никого; не бива да гледа чужди жени и момичета; трябва да говори истината; да мисли за благата, с които Аллāху теāля го е дарил, за да не стане самонадеян; трябва да харчи имота си за неща, които са халял – не бива да ги дава за харām; трябва да желае позиции и постове не за удоволствие на собствения нефс, а за правене на добро на хората; трябва да приеме за свое първо (най-важно) задължение редовното извършване на петкратен намāз; трябва да научи добре вярата и делата, съобщени от ехли суннитските учени, и да адаптира себе си към тях. О, Господи! Увеличи светлината и напътствието, с които си ни дарил! Прости ни! Ти си Всемогъщия!”

О, моят мил и щедър брат! Ако човек бъде удостоен с честта да направи тевбе за всички свои грехове и да постигне вера’ и таквā [т.е. успее да се опази от всички забранени и съмнителни неща], той ще е получил голямо благо. Ако не успее да постигне всичко това, то (да знае, че) правенето на тевбе (поне) за някои грехове и отбягването на някои харāми също е (голяма) благословия. Трябва да се има предвид, че берекетът и сиянията на тези неща могат да се отразят и на останалите, с което правенето на покаяние за всички грехове и ставането на притежател на пълна вера’ да стане възможно. Големците са казали: “Ако дадено нещо не може да бъде постигнато всецяло, то поне не бива да се изпуска изцяло (т.е. по добре нещо, отколкото нищо).” О, Господи, отреди ни правенето на неща, които харесваш! Като милостиня от страна на Мухаммед Мустафā “алейхи ве алейхим ве аля āл-и куллин минессалевāти ефдалюхā ве минеттеслīmātī екмелюхā” – най-високопоставения сред пророците и водача на притежателите на величие и чест – не ни лишавай от благого да бъдем в Твоята религия и да Ти се подчиняваме!

[На света са живели милиарди хора. Живели са за определено време, след което са умрели. Някои били богати, други бедни. Някои красиви, други грозни. Някои угнетители, други угнетени. Всички техни състояния са изчезнали и потънали в забрава. Някои от тях са повярвали, докато останалите били неверници. Те или ще изчезнат завинаги (като животните; това се отнася за онези, които не са чували за пророците), или ще бъдат съживени след края на света и – ако не са повярвали приживе – ще бъдат подложени на безкрайна мъка. Мюсюлманите – за разлика от тях – не ще

изпитат нито една от тези мъки. Неверниците ще бъдат хвърлени в безконечно и твърде болезнено мъчение. В сегашния момент онези хора, които са умрели с вяра, са в пълно спокойствие и лекота. Що се отнася до неверниците – те са в ужас при мисълта, че ще горят в пламъци, без това да има край за тях. О, човече, помисли добре! След няколко години и ти ще си един от тези мъртъвци. Както предишните ти години се превърнаха в спомени, така и смъртта ще превърне целия ти живот и всички твои дела и старания в спомени, подобни на сънища. Когато настане това време, от коя група би искал да бъдеш? Не би могъл да кажеш, че не искаш да бъдеш от нито една от тях. Няма възможност за това! И ти – без да имаш право на избор – ще бъдеш сред мъртъвците! Дори да приемем безкрайното горене само за някаква вероятност, би ли искал да си в пламъци за вечни времена? Нито разума, нито науката не са пречка за вяра в съществуването на Аллāху теāлй, Рая и Ада. Те не доказват, че съществуването на подобни неща е невъзможно. Неверниците не са в състояние да изтъкнат разумни и научни доказателства в подкрепа на своето неверие. От друга страна, доказателствата, които разкриват необходимостта на вярата, са безкрайно много. Световните библиотеки са пълни с книги, които разкриват тези аргументи. Неверниците – измамени от своите нефсове и страсти – отричат и не мислят за друго, освен за своите удоволствия. Наред с това, ислямът не забранява удоволствията. Той е забранил опасните последици, които удоволствията пораждат. Ето защо, разумният човек би постигнал своите удоволствия чрез пътя на Аллāху теāлй. Така той ще се украси с морала на исляма и ще върши добро на всички. Ще отвърне с добро и на онези, които му вършат зло. Ако не успее да стори това, поне ще прояви търпение. Той не ще бъде разединител, а обединител. С това си поведение самият той ще постигне добрини, лекота и спокойствие. Освен това, ще бъде спасен от вечните мъки на отвъдния живот. Както се вижда, приемането на исляма е предпоставка за всички спокойствия и щастия. [С други думи, трябва да се следват законите на исляма. Проявявайки голяма милост към Своите раби, Аллāху теāлй им повелил да вършат полезни неща, които се наричат фарзове, и им забранил вредните, които се наричат харāми. Съвкупността от всички фарзове и харāми се нарича ахкām-и ислямиййе (правила на исляма). Религиите са проявления на милостта на Аллāху теāлй спрямо Неговите раби. Те са благословии. Молитвите на онзи, който следва исляма, без съмнение се приемат. Ясно е че тези, които не изпълняват намāз, гледат незабулени жени и ядат от харām, не спазват законите на исляма. Молитвите на подобни хора не се приемат. Онзи, който вярва и следва исляма, ще получи благата на Аллāху теāлй и ще бъде щастлив. Неверникът ще бъде лишен от това.] Приемането на исляма е също много лесно. Няма нужда от даване на пари или имот на някой друг, нито пък от вършене на трудно дело или искане на разрешение. Дори не е необходимо да се заявява вярата по открит начин. Да се повярва означава да се научат

шест неща (условия на вярата) и да се повярва в тях от сърце. Лице, което е повярвало, ще се покори на заповедите на Аллāху теāлй. С други думи, ще ги върши на драго сърце. С това той ще стане мюсюлманин. Казано иначе, всеки вярващ (му’мин) е мюсюлманин. Всеки мюсюлманин е вярващ (му’мин).]

44- Втори том, 82-о писмо

Това писмо, изпратено до Хāдже Шерифеддйн Хюсеин, дава информация относно отбягването на харāмите и следването на повелите на исляма.

О, Господи! Унижи в наши очи света и помести в сърцата ни величието и важността на отвъдния живот! О, разумни синко! Никога не се подвеждай от украсата на харāмите и техните бързосвършващи наслади! Бъди изключително внимателен, за да може всички твои действия, мисли и постъпки да станат съвместими с исляма! Старай се да живееш под светлините му! Най-напред трябва да се научи вярата, която учените на ехли суннет вел-джемā’ат “Нека Аллāху теāлй богато да възнагради техните непрестанни усилия” са преподали и написали в техните книги, и да се коригира вярата в съответствие с нея. После трябва да научим правилата на фикха, да спазим стриктно фарзовете и да бъдем внимателни за халялите и харāмите. Нāфиле ибāдетите нямат никаква стойност в сравнение с фарзовете. Днешните мюсюлмани загърбват харāмите и полагат всички усилия в изпълняването на нāфилетата. Отдават значение на нāфилетата [например, организират мевлиди, където мъжете стоят редом с жените, или строят джамии, дават милостини и правят услуги], като считат изпълнението на фарзовете за ненужни и маловажни [като например: петкратния намāз; говеенето през месец рамазан; даването на зекят и ушур; погасяването на дълговете; изучаването на халялите и харāмите; забулването на жените и момичетата (т.е. покриването на главата, косата, ръцете и краката) при излизане на улицата; отбягването на думите на ислямските врагове, рушащи вяра и морал].

[Джерард, кметът на гр. Чарвю – провинция Лион, Франция – виждайки как мюсюлманите в джамията нарастват от ден на ден, за разлика от французите в църквата – които намаляват –, побеснял от яд и срутил джамията с булдозер. Вестниците оповестиха тази диващина и мерзост на 18.08.1989 г. Подобни невежи, глупави, долни и мръсни неверници никога не са прочитали и една ислямска книга, заради което не познават сияйния

път на исляма. Техните радиа, телевизии и книги непрестанно нападат исляма. Ние не бива да позволяваме тези медии да влизат в нашите домове. Трябва да опазим нашите чисти съпруги и невинни деца от техните нападки, лъжи и клевети! Не бива да се подвеждаме от техните доукрасени лъжи, които хвалят свободата на вероизповеданието, човешките права и взаимната подкрепа!]

Прахосват толкова много пари за небивали неща ала не осъзнават колко важно е даването на зекят на мюсюлманите, дори в малки количества. Не знаят, че даването на една стотинка зекят на подходящите за целта хора (обявени в Корāн-и керй̄м) е много по-голям севāб от даване на хиляди лири милостиня. Зекят се дава, защото е повеля на Аллах. Милостинята обаче се дава най-често за печелене на слава, почит и задоволяване на страстите на нефса. Във вършенето на фарзовете не се проявява лицемерие и показност, за разлика от нāфилетата, където има голяма показност. Ето защо зекятът трябва да се дава открито; това ще опази конкретния човек от оклеветяване. Нāфиле милостинята обаче трябва да се даде тайно, защото това ще увеличи вероятността за нейното приемане от Аллāху теāля. Казано накъсо, за спасение от вредата на земния живот няма друг начин, освен стриктно да се следва ахкя̄м-и ислямийе. Тези, които не могат да се откъснат изцяло от светските удоволствия, да го направят поне видимо. За целта е нужно да адаптират всички свои дела и думи към исляма.

[Понякога неверниците и муртедите – за да се сдобият с някои свои желаниа – вършат дела, съгласувани с исляма. Това им носи земни изгоди и ги прави да живеят в щастие и комфорт. Наред с това, нито едно от тези неща няма да им донесе никаква полза в Съдния ден, защото приживе не са били удостоени с ймāн (вяра). За да се приемат поклоненията и за да се даде севāб за добрините, трябва да има вяра. В книгата “Ифсāх” пише: “Най-ценните ибāдети са онези, които са фарз-и айн. Следват суннет намāзите според шāфиитския мезхеб; джихāдът според ханбелитския; ученето и преподаването на знание и после джихāдът според ханефй̄тския и мāликитския мезхеб.”]

45- Трети том, 17-о писмо

Това писмо, написано до една праведна жена, обяснява нещата, в които трябва да се вярва и насърчава към вършене на поклонения.

Хвала и благодарност на Аллāху теāля, Който ни изпраща всяка благодат, и като най-голяма благодат ни даде честта да бъдем мюсюлмани и ни направи ценни, сторвайки от уммета (общността) на Мухаммед (*алеѝхисселя̄м*)[*мир нему*]!

Трябва добре да се помисли и разбере, че само Аллāху теāля е Онзи, Който изпраща всяка благодат. Само Той е Създателят на всичко. Все Той поддържа съществуването на всяко същество. Превъзходните и добри

качества у рабите са Негови блага и добрини. Животът, разумът, знанията, силата, зрението, слухът и говорът ни са все от Него. Все Той е Изпращащият различните видове блага и добрини, които не могат да бъдат преброени. Все Той е Този, Който спасява хората от трудности и страдания, приема ду'ите, премахва тревогите и бедите. Само Той създава препитанието и го изпраща до нас. Толкова е щедър във вършенето на добро, че не прекъсва препитанието на грешниците. Толкова много прикрива греховете, че не излага пред всички хора престъпващите, които не се вслушват в заповедите и не отбягват забраните Му, и не разкъсва завесите на честта. Толкова много прощава и такава милост проявява, че не прибързва в наказването на заслужилите наказание и мъчение. Разпръсква благословиите и добрините Си и върху Своите приятели, и върху Своите врагове. Не щади нищо за никого. И като най-висша, най-ценна благодат, Той посочва правилния път, пътя на щастието и спасението. Насърчава ни към неотклоняване от правия път и влизане в Дженнета. Заповядва ни да следваме Любимия Му Пейгамбер "салляллāху теāля алейхи ве селлем", за да можем да се сдобием с безкрайните благословии в Дженнета, неизчерпаемите наслади и Неговото задоволство, Неговата любов. Ето, благословиите на Аллāху теāля са толкова очевидни, колкото е и слънцето. Добрините, които идват от другите, всъщност пак идват от Него. Той отново е Този, Който сторва другите посредници, дава им желанието и силата да вършат добро. Поради тази причина, Той е винаги Този, Който изпраща всички благословии, идващи отвсякъде и от всички хора. Да се очаква добро и благодееие от друг е като да се иска залог от депозитаря или милостиня от бедняка. Истинността и уместността на думите ни се знаят и от невежите така, както и от учените, и от дебелоглавите (тъпите) така, както и от интеллигентните и разумните хора, защото всичко казано е видно. Дори не е необходимо да се помисли.

**Дори частиците на тялото ми да заповтарят "Благодаря!",
не биха сторили и една хилядна от благодарността към Теб!**

Ето защо за всеки е човешки дълг да благодари на Аллāху теāля, Който изпраща всички тези благословии. Това е задължение, което се заповядва от разума. Но не е лека работа да се отдаде благодарността, която следва да се окаже на Аллāху теāля от страна на хората, които са създадени от нищото; от хората, които са слаби, нуждаещи се, притежаващи недостатъци и несъвършенства. Що се отнася до Аллāху теāля, Той винаги е съществувал и ще съществува. Пречист е от недостатъци и несъвършенства. Той е Притежателят на всички превъзходства. Хората нямат никаква прилика и сходство с Него. Могат ли рабите, които са толкова нищожни, да окажат благодарност, подобаваща на такова велико същество като Аллāху теāля, която да е достойна за Неговата слава? Защото има много неща, които хората смятат за красиви и ценни, но Аллāху теāля ги знае като зло и не ги харесва. Нещата, които смятаме за

уважение и благодарност, могат да бъдат нехаресвани и долни. Поради тази причина, хората, със своите несъвършени умове и ограничен кръгзор, не биха успели да намерят нещата, чрез които да изразят благодарност и уважение. Ако начините за благодарност и уважение не се известят от Него, действията, които се считат за възхваляване, могат да бъдат равностойни на оскърбяване.

Ето защо благодарността и човешките задължения към Аллāху теāлā, в които трябва да се повярва и които трябва да се изпълнят със сърце, език или тяло, са определени от Него и съобщени от възлюбения Му Пейгамбер “салляллāху теāлā алейхи ве селлем”. Задълженията на рабите, показани и заповядани от Аллāху теāлā, се наричат **ислям**. Благодарността към Аллāху теāлā се изразява чрез следването на пътя, посочен от Неговия Пейгамбер. Аллāху теāлā не приема и не харесва всяка благодарност, всяко поклонение (ибāдет), което е несъвместимо с този път, защото има много неща, които хората смятат за красиви, но ислямът не ги харесва и съобщава, че са грозни.

Всяка религия, която Аллāху теāлā е изпратил, се състои от две части: и’тикад (вяра) и амел (дела). Вярата е била една и съща във всяка религия. Вярата е същността и основата на религията. Тя е ствола на дървото на религията. Делата, от друга страна, са като клоните и листата на дървото. [Вероубежденията, съобщени в предишните религии, са били осквернени с времето. Единствената правилна вяра днес е вярата, която е съобщена от ислямската религия.] Човек, който не притежава [тази правилна] вяра, няма да бъде спасен от Ада. Не ще бъде възможно за него да избяга от мъчението в отвъдния свят. Има надежда за тези, които нямат амел (дела) да бъдат спасени. Тяхното състояние зависи от волята на Аллāху теāлā; Той може да им прости, ако пожелае, или може да ги измъчва толкова, колкото те заслужават заради греховете си, и след това да ги изкара от Ада. Оставането вечно в Джебеленема е за тези, които не притежават правилната вяра, преподавана от ислямската религия, т.е. за тези, които не вярват в принципите на ислямската религия, която е предадена от Мухаммед “алейхисселām”. Тези, които притежават тази вяра, но не са вършили делата, които е трябвало да изпълнят със сърце и тяло, няма да останат вечно в Ада, ако бъдат вкарани там.

Тъй като нещата, в които трябва да се вярва, са основите на религията, за всеки е необходимо да ги научи и преподава. [Изучаването на тези неща е първо задължение на всеки човек. Тези, които не учат знанията за вярата и делата в исляма и които не ги научават на децата си, няма да са изпълнили човешките си задължения. Всеки има право да ги научи. Това е най-важното човешко право.]

Тъй като заповедите и забраните на исляма не са основата, и тъй като те имат подробности, тяхното изучаване ще оставим за книгите по фикх [и

морал], а ние ще се докоснем само на най-съществените сред тях, иншāаллāху теāлй.

[Ймāн и и'тикад са едни и същи неща. (Тези две думи са синоними.) Обширната и дълбока наука, която дава знания за тях, се нарича илм-и келям. Учените по келям са много велики хора; те имат многобройни книги. Тези книги се наричат книги по акāид (акида). Нещата, които трябва да бъдат изпълнявани или отбягвани със сърце и тяло се наричат ахкя̀м-и ислямиййе или, накратко, ислям. Клонът на знанието, информиращ заповедите и забраните (ахкя̀м-и ислямиййе), които се отнасят до тялото, се нарича илм-и фъкх (фикх). Книгите по келям на четирите мезхеба са едни и същи, различни са книгите им по фикх. Книгите, които са написани за хората, т.е. за необразованите хора (тези, които не са учили в ислямските медресета), и които кратко и ясно описват знанията за вярата, морала и фикха, се наричат илмихāли. Първото задължение на всички мюсюлмани е да вземат илмихāлите, написани от благословените хора, които познават, обичат и съблюдават религията си. След това те трябва да ги научат на децата и семействата си. Опитът за научаване на исляма от думите и писанията на невежи и отклонени хора, които се представят за хора на религията, е равносилен на скачане в Ада.]

НЕЩА, В КОИТО ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ТРЯБВА ДА СЕ ВЯРВА: Аллāху теāлй съществува със Своята същност. Неговото съществуване е от само себе си. Както Той съществува сега, така е съществувал винаги и ще продължи да съществува вечно. Не може да има небитие преди или след Неговото съществуване, защото Неговото съществуване е необходимо, т.е. Той е вāджиб-ул вуджūd. Не може да има небитие в този ранг. Съществуването на Аллāху теāлй може да се разбере чрез науката и разума. Първият начин се нарича лиммй. Аллāху теāлй е един. Това означава, че Той не разполага с партньор или подобен. Той не разполага с партньор в това да бъде вāджиб-ул вуджūd, в божествеността и в това да заслужава поклонение. Да има партньор би означавало да не е достатъчен и независим. Тези неща са недостатъци и дефекти. За онзи, който е бог и чието съществуване е необходимо, не може да става въпрос за недостатък. Той е достатъчен и независим, т.е. Той е от само себе си. Следователно, няма нужда от съдружник и подобен. Нуждата от партньор е недостатък, който е несъвместим с божествеността. Както се вижда, да се помисли, че Той има партньор е равносилно на това да се каже, че всички те са недостатъчни сами по себе си. Т.е. да се помисли за съществуването на партньор моментално разкрива невъзможността за съществуване на такъв. Това означава, че Аллāху теāлй няма подобен на Себе си, т.е. Той е един.

Аллāху теāлй притежава съвършени качества, т.е. качества, които не притежават никакви недостатъци. Те се наричат съфāt-и улюхиййе (божествени качества). Това са: хаят [съществуване], илм [знание], сем' [слух], басар [виждане], кудрет [всемогъщество], ирāде [воля], келям

[слово] и теквйн [създаване]. Тези осем качества се наричат съфāt-и субūtийе или съфāt-и хакїкийе. Те също са вечни, т.е. не са създадени. Те съществуват отделно от Неговия зат. Така съобщават учените на ехли суннет “Нека Аллāху теāлї да ги възнагради за положения труд”. Нито една от всички седемдесет и две групи, различни от ехли суннет, не могла да узнае, че Аллāху теāлї – отделно – притежава и качества. Дори и някои големци в тасаввуфа, които са дошли на по-късен етап, макар да са от ехли суннет, са казали, че качествата са идентични със същност на Аллāху теāлї, като така са заприличали на тези седемдесет и две (еретични, заблудени, отклонени) течения. Да, те не казват, че качествата не съществуват, както правят споменатите групи, но от думите им проличава, че вярват по този начин. Отклонените седемдесет и две групи мислят, че отричайки качествата на Аллāху теāлї те не Му приписват недостатъци. Техните мозъци приемат несъвършеното за съвършено и изпадат в несъгласие с Корāн-и керїм. Аллāху теāлї да ги благослови с придържане към правилния път, към пътя на Корāн-и керїм!

Другите качества на Аллāху теāлї са или и’тибārї [приемат се за съществуващи] или селбї [невъзможно е да съществуват]. Например, къдем [несъществуване на небитие преди Неговото съществуване], езелїйет [несъществуване на начало за Неговото съществуване], вуджўб [невъзможно е да престане да съществува] и улюхийет (божественост). Например, Аллāху теāлї не е тяло, вещество, материя и състояние. Той е безпространствен (пречист от недостатъка да се намира някъде). Не е обект на време. Той не е влязъл и не се е поместил в нищо. Той не е ограничен или заобиколен. Той не е в някоя посока и не е свързан с нищо. Той не прилича на нищо. Той няма подобен, партньор или противоположен. Той не разполага с майка, баща, съпруга или деца. [Който каже “Дядо Господ”, напуска исляма.] Всичко това са неща, които са характерни за създанията. Всички те са признаци за несъвършенство и дефекти. Всички те са съфāt-и селбийе. Всички съвършени качества съществуват в Аллāху теāлї. Нито едно качество на несъвършенство не съществува в Него.

Аллāху теāлї знае всички цялости, фрагменти, големи и малки неща, частици. Той знае всяка тайна; знае най-малките частици в земята и небесата. Той е този, Който създава всичко и без съмнение ще знае онова, което е създал. Създаването изисква да се знае. Някои нещастници казват, че Той няма знание за частиците. Те предполагат, че незнанието на частиците е проява на величие и съвършенство. По същата логика, те казват, че Аллāху теāлї – волю-неволю – е създал нещо, което самите те наименоват акл-и фе’āl, и приемат това за съвършенство. Толкова са невежи, че приемат невежеството за съвършенство! Предполагат, че правенето на нещо волю-неволю – подобно на силите, познати от физиката – е акт на величие. Те са измислили нещо на име акл-и фе’āl и приписват цялото творение на него. За тях Създателят на земята и небесата и на

всичко в тях е неспособен и безсилен. Според този факир (имām Раббāнī) никой на земята не е по-невеж и по-долен от тях. Някои хора ги смятат за учени в положителните (природните) науки и предполагат, че казват истината.

Аллāху теāлй говори с едно слово от изначалността до безкрая. Всички Негови заповеди, както и забрани, са от това едно слово. Всички неща, които е оповестил, и всички въпроси приозлизат от него. Книгите Теврāt и Инджйл – както и Зебūr, и Корāн-и керīm – показват това слово. Всички книги и сухуфи (малки книги), изпратени на другите пророци, са все от това едно слово. Както изначалността и безкрая, въпреки тяхната необятност, се превръщат в един миг на този ранг – макар, че не е правилно да се нарича миг, но поради липса на друга дума се използва тази – то словото, което се намира в този миг, е без съмнение една дума, дори буква, а може би точка. Ние използваме думата “точка”, както и думата “миг”, поради липса на подходящи думи. В противен случай, не е правилно да се казва и точка. Широтата и тяснотата в същността и качествата на Аллāху теāлй не са като тези, които ние, рабите, знаем и познаваме. Той е пречист от широтата и тяснотата, които са качества на създанията.

Вярващите ще видят Аллāху теāлй в Рая по непонятен за нас начин. Виждането на Онзи, Който не може да бъде разбран ще бъде по неразбираем начин. Може би виждащият ще изпадне в неразбираемо състояние и ще Го види именно така. Това е загадка, която в земния живот е оповестена само на най-големите евлии. Тази дълбока и трудна за другите тема е разкрита на тях. Тази тема, с изключение на ехли суннет, не е разбрана нито от групите (отклонените 72 течения) сред мюсюлманите, нито от някой сред неверниците. Всички те – с изключение на тези големци – са казали, че Аллāху теāлй не може да бъде видян. Те се объркали, защото оприличили непонятните за тях неща на онова, което виждат. Очевидно е, че тези сравнения ще породят грешни резултати. [И днес много хора се хвърлят във вечна гибел, защото губят вяра поради тези неправилни критерии и сравнения.] Постигането на вяра в тези дълбоки теми става само с помощта на светлината от следването на Сунната (пътя) на Мухаммед “aleyхисселйām”. Как лишените от вяра в това ще бъдат удостоени с четта да видят в Дженнета? Казано е: “Който отрича, остава лишен!” От друга страна, не е правилно да се мисли, че ще бъдеш лишен от това дори да си в Дженнета, защото ислямът казва, че всички в Рая ще видят Аллāху теāлй. Не е казано, че някои от тях ще видят, а други няма. Ние ще цитираме за тях отговора, който Мūsā “aleyхисселйām” е дал на фараона. В 51-о и 52-о знамение на сūra Тāхā по смисъл се казва: **“Фараонът каза: “Какво стана с тези, които дойдоха преди нас?” В отговор (Мūsā “aleyхисселйām”) каза: “Моят Господ знае за техните състояние и бъдеще. Това е написано в Левх-ил-махфӯз. Моят Господ**

не греши в нищо и не забравя.” Що се отнася до мен, аз съм просто раб като вас. Знам само толкова, колкото Той ми е научил.

Дженнетът е създание на Аллāху теāлā, както и всичко останало. Той не влиза и не остава в никое от Своите създания, но в някои от тях – за разлика от други – се проявяват сиянията Му. Огледалото отразява образите на нещата, които се намират срещу него, но камъкът и почвата не могат. Аллāху теāлā има същата връзка с всички Свои създания, но създанията не са еднакви. Аллāху теāлā не може да се види на този свят. Този свят не е подходящ за постигане на това благо. Който казва, че може, той е лъжец и клеветник, който не е успял да разбере истината. Ако тази благословия беше постижима на този свят, то Мūsā “алейхисселām” пръв щеше да Го види. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” бе удостоен с това благо в нощта Ми’рāдж, но това не се случи на този свят. Той влезе в Рая и видя оттам. С други думи, той Го видя в āхирета, а не в земния живот. Той напусна земния живот, влезе в āхирета и Го видя.

Аллāху теāлā е Създателят на земята и небесата. Той е творецът на планините, моретата, дърветата, плодовете, находищата [микробите, животните, атомите, електроните и молекулите]. Както е украсил първото небе със звезди, така е украсил и земята като създал хората. Той е Създателят на простите вещества, елементите. Съединенията са се появили чрез Неговото сътворяване. Той е Този, Който е създал всичко от нищото. Всичко, освен Него, не е съществувало. Нито едно от тях не е изначално. Всички правилни религии разкриват, че всичко, освен Аллāху теāлā, не е съществувало, а се е появило по-късно и че няма нищо изначално, освен Него. Те са казали че тези, които приемат другите за кадим (изначални), стават неверници. Худжет-ул ислям (доказателството на исляма) имām (великият ислямски учен) Газāлī в своята книга “Ел-мункиз-у анид-далāл” [възпроизведена чрез офсет от Хакйкат Китāбеви] е казал, че този, който приеме някой друг, освен Аллāху теāлā, за извечен, ще стане кяфир.

Корāн-и керйм съобщава, че онези, които смятат небесата, звездите и другите неща за извечни, са лъжци. Има много знамения, показващи, че световите са създадени от нищото. Колко долни са онези, които не вярват в Корāн-и керйм, а следват разума, който греши по всяко време. “Освен ако Аллāху теāлā не дари светлина на някого, той не може да бъде просветен.”

Както самите хора, така и всички техни дела, са създания на Аллāху теāлā, защото никой, освен Него, не може да прави или твори нещо. Как може едно същество да създаде друго, при условие, че то самото е създадено? Фактът, че си създаден е символ на безсилие и невежество. Този, който има малка сила и знание, не може да твори. От делата на човека това, което се пада на неговия дял, е кесбът, т.е. неговите действия стават с (посредничеството на) неговите сила и воля. Аллāху теāлā е Онзи, Който е създал и направил това дело, а човекът е онзи, който го е придобил. Както се вижда, съзнателните дела на хората се случват с

придобиване на раба и създаване на Аллāху теāлā. Ако придобиването и волята на човека не вземаха участие в действията му, те щяха да се превърнат в конвулсии (неволеви движения). [Те щяха да станат като действията на стомаха и сърцето.] Очевидно е, че волевите действия не са като тях. Разликата между съзнателните движения и конвулсиите произлизат от кесба (придобиването), въпреки че и двете са създадени от Аллāху теāлā. Проявявайки милост, Аллāху теāлā е сторил създаването на делата на рабите да зависи от техните намерения и желаниа. Той създава действието на човека, когато рабът пожелае. Именно поради тази причина човекът е отговорен. Севāбът или грехът от това дело са за него. Желанието, което Аллāху теāлā е дал на рабите относно правенето или неправенето на дадено дело, е равно. Той ясно е заявил на Своите раби – посредством пророците “алейхимуссалевāту веттеслīmāt” – дали е правилно правенето или неправенето на дадено дело. Човекът, който е свободен да прави или да не прави всяко едно от своите дела, без съмнение ще избере едно от тях. Това действие ще бъде добро или лошо, и съответно за него ще получи севāб или грях. Аллāху теāлā е дал на Своите раби необходимата сила (енергия) и воля, с които да могат да се подчинят на заповедите и забраните Му. Няма нужда да дава повече; дал е колкото е необходимо. Ако някой не вярва в това значи той е човек, който не може да схване елементарните неща. Тъй като сърцето му е болно, търси оправдания, за да не следва исляма.

[Аллāху теāлā е пожелал – в изначалността – да дари хората с воля и да им позволи да избират по свободен начин нещата, които искат да правят или не. Той не принуждава хората да правят каквото и да е. Хората притежават воля, защото така е пожелал Аллāху теāлā. Свободата на хората в правенето на това, което искат, показва както наличието на воля в тях, така и факта, че Аллāху теāлā е пожелал да ги дари с тази воля в изначалността. Ако Той не беше пожелал хората да имат воля и ако не беше я създал в тях, те нямаше да бъдат свободни, а принудени. Наред с това, когато човек пожелае да извърши нещо, Аллāху теāлā също го пожелава и създава. Аллāху теāлā е създателят на делата, които хората са пожелали. Човекът не е в състояние да създава и прави нито едно от своите желаниа. Той – след като пожелае нещо – Аллāху теāлā също го пожелава и създава. Единствено Той е Този, Който създава и прави. Няма друг създател, освен Него. Да се нарече някой друг, освен Него, “създател” или да се каже “създаде (еди какво си)” е грешно и е равносилно на приписване на съдружник на Аллāху теāлā; нещо, което Той най-силно забранява и информира, че казващите това, ще изпитат най-силното и безкрайно мъчение.]

Всичко това, което сме изложили, са най-дълбоките познания на науката за вярата (илм-и келям). Техните най-лесни и ясни обяснения са тези, които сме написали тук. Трябва да вярваме в нещата, които са съобщени от

учените по правилния път (ехли суннитските учени). Не бива да се заемаме със спорове или разнищване на тези неща.

Стих:

**Не може на всеки фронт да се атакува,
понякога трябва да се премине в отбрана!**

Аллāху теāлйā, смилявайки се над Своите раби, е изпратил на тях пророци “алеихимуссалевāту веттеслймāt”, чрез които е показал правилния път, пътя на безконечното блаженство, и е призовал рабите към Себе си. Той ги е поканил в Рая, мястото за Неговите доволство и обич. Колко жалки са тези, които не приемат поканата на такъв Дарител на блага! Колко глупави са онези, които са лишени от Неговите благословии! Всяка информация, която тези велики хора (пророци) са предали от Аллāху теāлйā, е истинна и трябва да се вярва в нея. Макар разумът да е средство за намиране на доброто и истината, той не може да ги намери сам – недостатъчен е. Той е станал пълен с идването на пророците “алеихимуссалевāту веттеслймāt” и за рабите не е останал повод за оправдание и извинение. Първият пророк е Āдем “алеихисселйām”, а последният – хазрети Мухаммед Расūлюллах “алеихи ве алейхимуссалевāту веттеслймāt”. Трябва да се вярва във всички пророци и да се приеме, че са безгрешни и правдиви. Отричането на един от тях е равносилно на отричане на всички, защото всички те са учили хората на една и съща вяра; т.е. основите на религиите им [знанията за вярата] са еднакви. [Вахабитите не вярват в пророчеството на Āдем “алеихисселйām”. В началната част на ухабитската книга “Кешф-уш-шухубāt” се казва: “Първият пророк е Нўх “алеихисселйām”.” Това е едно друго тяхно грешно убеждение.] Йсā “алеихисселйām” не е починал. Когато евреите са поискали да го убият, Аллāху теāлйā го е въздигнал жив на небето. Той – във времето преди края на света – ще слезе оттам [в Шам] и ще последва религията на Мухаммед “алеихисселйām”. Хазрети хāдже Мухаммед Пāрисā, един от великите āрифи, превъзпитани от хазрети Мухаммед Бехāеддйн-и Бухārй – един от най-големите евлии и гмурци в океана на тасаввуфа – е казал следното в книгата “Фусўл-и ситте”: “Йсā “алйā небййинā ве алейхиссалйātu весселйām” ще слезе от небето и ще направи иджитхāд, който ще съответства на иджитхāда на имām а’азам Ебў Ханйфе, и ще каже халйал за това, което той е казал халйал, и харām за това, което той е казал харām.”

МЕЛЯИКЕТА (АНГЕЛИ): Те са ценни раби на Аллāху теāлйā. Някои от тях са били удостоени с предаване на знания на [другите меляикета и] пророците [сред хората] “алеихимуссалевāту веттеслймāt”. Те правят това, което им е заповядано. Не въстават, не ядат, не пият и не се женят. Няма пол и деца. Те са донесли (небесните) книги и страници. Тъй като са надеждни, това, което предават, също е надеждно. Който иска да стане мюсюлманин, трябва да вярва в меляикетата ето по този начин. Според мнозинството от учените по правилния път, възвишените сред хората

превъзхождат възвишените сред ангелите, защото човешките същества се борят срещу дявола и нефса, и напредват въпреки нуждите си. Ангелите – от друга страна – са създадени възвишени и без това. Мелякетата казват тесбїх и такдїс (т.е. споменават, възхваляват и прославят Аллāху теāлї), но само високопоставените хора добавят джихāда към тях. Аллāху теāлї в 94-о знамение на сўра Нисā по смисъл казва: **“Онези, които се борят в името на доволството на Аллāху теāлї (правят джихāд) с враговете на религията, жертвайки имот и живот, са по-високопоставени от тези, които седят и правят поклонения. На всички тях обещавам Дженнета.”**

Всичко, което Мухбир-и сādък [този, който винаги говори истината, Пророкът ни] “салляллāху алейхи ве селлем” е съобщил за състоянията в гроба и Съдния живот, за Хашр [събирането на хората на площада Арасāt след ставане от гроба], Нешр [разпределянето им в Дженнета или Джахеннема, след Равносметката] и за Рая и Ада, е истина. Вярата в отвъдния живот – подобно на вярата в Аллāху теāлї – е условие на ймāна. Който отрече отвъдния живот, става кяфир [враг на Аллах], като все едно е отрекъл Аллāху теāлї.

Наказанието и притискането в гроба е истина. Който отрича това не става неверник, но става ехли бид’ат (еретик), защото няма да е повярвал в известните хадїси. [Тези хора отричат мъчението в гроба, защото се съмняват в истинността на тези хадїси. Ако ги бяха приели за хадїси, щяха да повярват. Ето защо не стават неверници, а само се отклоняват от пътя на ехли суннет. Но онзи, който казва: “Аз не вярвам в мъчението в гроба, независимо дали има хадїси или не. Разумът и експериментите не потвърждават това.”, става кяфир. Хората, които отричат по този начин, стават неверници.] Тъй като гробът е преход между този и отвъдния живот, неговите мъчения са временни, като земните, но по вид са като āхиретските. Това означава, че в едно отношение са като светските болки, докато в друго – като āхиретските. Мъчението в гроба ще бъде най-вече за тези, които цапат дрехите си при уриниране и за онези, които доносничат между мюсюлманите. Двама ангели на име Мункер и Некїр ще задават въпроси в гроба. Трудно е да се отговори на техните въпроси. [Мункер и Некїр означава нещо, чиято същност е неизвестна.]

Денят, в който ще настъпи края на света, е истина и без съмнение ще настане. Небесата ще се разкъсат на парчета, звездите ще се разпръснат, земята и планините ще се раздробят и изчезнат. Корāн-и керїм ни съобщава за този факт и всички групи сред мюсюлманите вярват в него. Този, който отрича, става кяфир, дори да показва това неверие като нещо красиво (логично, модерно) с помощта на илюзии (фантасмагории) или заблуждава невежите чрез използване (фалшифициране) на знанието и науката. Когато настане края на света, всички създания ще бъдат унищожени, след което ще бъдат пресъздадени и всички хора ще станат от

гробовете си. Аллāху теāлй ще възкреси костите, които са изгнили и превърнали в прах. В този ден ще бъде изградена Везна. Книгите с делата ще долетят до собствениците си; при праведните ще дойдат от дясната страна, а при лошите от лявата. Хората ще преминат през моста Сърāt, който се намира над Ада. Благочестивите ще преминат и ще отидат в Рая, а злите ще паднат в Ада. Всичко това не е невъзможно. Тъй като са съобщени от Мухбир-и сādък “салляллāху теāлй алейхи ве селлем”, трябва да ги приемем моментално. Не бива да изпадаме в съмнения, бивайки подведени от илюзии. Аллāху теāлй в 7-о знамение на сūra Хашр по смисъл казва: **“Вземете това, което Моят Пророк “салляллāху алейхи ве селлем” ви е донесъл.”** С други думи, вярвайте във всичко, което ви казва. В Съдния ден, с позволението на Аллāху теāлй, добродетелните раби ще се застъпят (шефā’ат) за лошите, т.е. ще посредничат. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Моят шефā’ат е за вършителите на тежки грехове от моята общност.”** След равносметката неверниците ще отидат в Ада и там ще бъдат измъчвани вечно. Вярващите ще останат в Рая – и сред неговите блага – също вечно. Тези мюсюлмани, чиито грехове са повече от севабите, може да влязат в Ада, бивайки изтезавани за известно време, но няма да останат там завинаги. Човек с вяра, колкото частица, няма да остане вечно в Ада и благословен с милостта на Аллāху теāлй ще влезе в Рая.

[На 209-а страница от книгата “**Āменту шерхи**” – написана от Кādъ зāде Ахмед ефенди – пише така: “В Ада има място на име Земхерйр, т.е. студен Джехеннем. Тамошният студ е с такава ярост, на която не може да се издържи дори за миг. Неверниците ще бъдат измъчвани и хвърляни ту в студения, ту в горещия Ад. В шеста глава на четвъртата част на книгата **“Кимйā-и се’адет**”, а също и в главата **“Равносметка за нефса**” в края на книгата **“Съдният ден и отвъдният живот**”, която е българският превод на **“Дуррат-ул-фāхира**” на имām Мухаммед Газālй, е написано, че в Земхерйра ще бъде мъчено със студ. Този факт е ясно посочен и в хадйс-и шерйфите.

Невежите по отношение на религията – атакувайки исляма с лъжи и клевети – казват: “Тъй като всички пророци се появили в горещите страни, те са плашели хората единствено с огън, казвайки, че средството за мъчение в Ада е огънят. Ако те се бяха появили на полюсите и в студените северни страни, щяха да кажат, че средството за мъчение е студът.” Тези неверници – освен че са невежи – са и глупави. Ако познаваха Корāн-и керйм, ако бяха чували думите на големците в исляма, и ако имаха поне малко разум, щяха да станат мюсюлмани веднага. Най-малкото щяха да се чувстват неловко, пишейки подобни безразсъдни лъжи. Нашата религия ни съобщава, че в Ада има изтезания със студ и че пророците са били изпратени не само в горещите страни, а във всички части на света, горещи или студени. Корāн-и керйм отговоря на въпросите, зададени на Пророка

ни, в съответствие с познанията и разбиранията на хората, които са ги задали. По същия начин, той обяснява неизвестните същества в отвъдното, като ги оприличава на тези, които хората виждат и знаят (в този свят). Тъй като мекканците не са чували за полюсите и страните, сковани в лед, би било безполезно за тях да им се говори за мъченията със студ в Ада. В Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите има информация, която трябва да се разгледа, имайки предвид тази тънкост. Тя – вместо да вразумее неверниците – съвсем ги отдалечава от правия път.]

На сетния дъх става ясно кой е вярващ, кой неверник. Много хора остават неверници през целия си живот, но накрая приемат исляма. По същия начин, има хора, които прекарват целия си живот с вяра в сърцата, но накрая я губят. В Съдния ден се взема предвид състоянието на последния дъх. О, Господи! Опази ни от заблуда след като си ни напътил! Прояви милост към нас! Само Ти си Този, Който показва правилния път!

ЙМАН (вяра): Това е да се вярва от сърце в нещата, за които с единодушие се знае, че са от исляма, и да се потвърждава с език. Фактите, в които трябва да се вярва, са: съществуването на Аллāху теālя и Неговото единство; Неговите книги и сухуфи (малки книги); пророци; ангели; Хашр (събиране на хората за Равносметка след ставане от гроба); Нешр (разпределяне на хората в Дженнета и Джехеннема след Равносметката); безкрайните блага в Рая, несвършващите мъки в Ада; разцепването на небесата; разпръсването на звездите; разрушаването на земята; задължителността на петкратния намāз; броят на техните рекяти; задължителността на зекята на имота; говеенето през месец рамазан и отиването на хадж в Мекка за онези, които имат сила за това. Необходимо е да се вярва, че е харām: да се пие вино (всякакъв вид алкохол); [да се яде свинско;] да се убива несправедливо; да не се подчинява на родителите; да се прелюбодейства; да се присвоява имота на сираците; да се взема и дава лихва[; да се излиза пред хората в незабулено състояние (отнася се за жените) и да се играе хазарт]. Ако човек с вяра извърши голям грях, той не губи своя ймāн и не напуска религията. Онзи, който казва, че вършенето на харāма е халял, става неверник. Този, който върши харām, става фāсък. Човек трябва да казва: “Аз съм мюсюлманин без съмнение.”, т.е. да каже, че притежава вяра. Човек не бива да казва Иншāаллах (ако Аллах пожелае), докато казва, че е му’мин (вярващ), защото това може да означава съмнение. Да, за последния дъх може да се каже Иншааллах, но е по-добре да не се казва.

Превъзходството на четиримата халифи е по реда на тяхното управление, защото всички учени по правилния път са казали: “След пророците “алеихимуссалевātu веттеслїмāt” най-високопоставен сред хората е хазрети Ебӯ Бекр Съддїк “радияллāху анх”. След него е хазрети Омер-ул-Фārӯк “радияллāху анх”.” Според този факир високопоставеността не зависи от притежаваните достойнства и добри качества. Зависи от

приемане на исляма преди другите и жертване на имот и живот повече от всички други по пътя на исляма. Т.е. това зависи от това да бъдеш учител за онези, които ще дойдат на по-късен етап. Всички, които идват по-късно, научават за всяко нещо от предшествениците. Всички тези три качества са събрани в хазрети Съддйк “радияллāху анх”. Той е приел исляма преди всички останали и е пожертвал своя имот и живот в името на религията. С това благо не е бил отреден друг, освен него, в общността. Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” – приближавайки смъртта – е казал: **“За мен никой друг не жертва своя имот и живот, колкото Ебӯ Бекр. Ако бях избрал някого за приятел, без съмнение това щеше да е Ебӯ Бекр.”** В един хадйс-и шерйф е казано: **“Аллāху теāля ме изпрати при вас като пророк. Вие не ми повярвахте, но Ебӯ Бекр повярва. Той ми помогна със своя имот и живот. Не го ранявайте! Почитайте го и го уважавайте!”** В друг хадйс-и шерйф се казва: **“След мен няма да дойде друг пророк. Ако беше, без съмнение Омер щеше да стане пророк.”** Емйр [Али] “радияллāху анх” е казал: “Всеки един от Ебӯ Бекр и Омер е по-високопоставен от всеки друг от тази общност. Този, който ме приема за по-високопоставен от тях, е клеветник. Както клеветниците биват пребивани, така ще го пребия и аз.”

Ние трябва да знаем, че войните между Есхāб-и кирām “алейхимурридвāн” са били поради добри причини. Различията сред тях не са били продиктувани от желанията на техните нефсове или от страстта за постигане на пост, позиция и власт, защото всичко това са злини на нефса (нефс-и еммāре). Техните нефсове са станали чисти в присъствието на Най-високопоставения сред хората “алейхи ве алейхимуссалевāt”. Само да отбележим, че във войните, които се състояли във времето на халифата на Емйр “радияллāху анх”, той (хазрети Али) е бил прав. Тези, които се отделили от него, са сгрешили, но тъй като това е грешка в иджитихāда, не може – по никакъв начин – да се критикува, камо ли да се определят въпросните личности за фāсъци. Всички те са били правдиви. Всички техни предания в исляма са достоверни, приемливи. По отношение на коректност и надеждност, няма разлика между преданията на тези, които са били на страната на Емйр и онези, които не са. Войните между тях не са причина за губене на доверие в тях. Следователно ние трябва да обичаме всички тях, защото обичта към тях произлиза от обичта към Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. В един хадйс-и шерйф се казва: **“Този, който ги обича, ги обича заради мен.”** Ние трябва да се пазим много от необичане и вражда към дори един от тях, тъй като враждата към тях е равносилна на вражда към Пророка ни “салляллāху алейхи ве селлем”. В един хадйс-и шерйф се казва: **“Онзи, който проявява вражда към тях, го прави, защото е мой враг.”** Уважаването на тези големци е равносилно на уважаване на Най-високопоставения сред хората. Омаловажаването на тях би било омаловажаване на него. За уважаване на думите на Най-добрия

сред хората “алейхиссалѣту весселѣм” е необходимо да се уважава всеки един от Есхѣб-и кирѣм. Ебу Бекр-и Шиблѣ “куддесе сиррух”, един от големците сред евлиите, е казал: “Човек, който не оценява Есхѣб-и кирѣм “радияллѣху теѣлѣ анхум еджмѣ’йн”, няма да е повярвал в Расѣуллолах “салляллѣху алейхи ве селлем”.”

А’МѢЛ-И ШЕР’ИЙЕ: След като коригираме нашето убеждение, трябва да изпълним заповедите на исляма. Расѣул-и екрем “салляллѣху алейхи ве селлем” е казал: **“Сградата на исляма е изградена върху пет стълба. Първата от тях се състои в казване на “Ешхеду ен лѣ илѣхе илляллах ве ешхеду енене Мухаммеден абдуху ве расѣлюх” и вяра в неговото значение.”** Смиълът на това свидетелство е както следва: “Знам и вярвам, като че ли съм видял, че няма друг бог, освен Аллѣху теѣлѣ, Чието съществуване е необходимо и заслужава поклонение и подчинение. Знам и вярвам, като че ли съм видял с око, че Мухаммед “алейхисселѣм” е раб и пророк на Аллѣху теѣлѣ. С неговото изпращане са били отменени религиите на всички предишни пророци. Единственият път за постигане на вечно щастие се състои в следването на Мухаммед “алейхисселѣм”. Всяка негова дума му е съобщена от Аллѣху теѣлѣ. Всички те са верни. Няма вероятност за грешка.” [Човек, който иска да стане мюсюлманин, трябва – на първо място – да изрази с думи Келиме-и шехѣдета и неговото значение. След това трябва да научи как се извърша гусюл и намѣз, а след това – фарзовете и харѣмите, когато дойде техен ред.]

Нещата, в които трябва да се вярва, ги посочихме горе.

Второто условие на исляма и стълба на религията е изпълняването на ежедневен петкратен намѣз. Намѣзът е най-високопоставеното поклонение. Най-ценното поклонение след вярата е намѣзът. Неговата красота – подобно на ймѣна – е от само себе си. Красотата на другите поклонения обаче не е от самите тях. Трябва да бъдем изключително внимателни, за да изпълним правилен намѣз. Първо, трябва да изпълним безупречен абдест, а след това да започнем с изпълнението на намѣза без да проявяваме отпуснатост. Трябва да положим старание да изпълним по най-добър начин кѣраат [четене на Корѣн-и керѣм], руку [поклон чрез поставяне на ръцете върху коленете], седжде [поклон доземи], кавме [изправяне след руку], джелсе [изправяне и сядане между две седждета] и всичко останало. Трябва да знаем, че на руку, седжде, кавме и джелсе трябва да изпълним тумѣннет [заставане в неподвижно състояние]. Трябва да изпълним намѣза в началното време и да не проявяваме отпуснатост.

Обичан раб е този, който изпълнява повелите на своя Собственик, само защото те са Негови заповеди. Закъснението в изпълнението на командата е израз на инат и неблагоприличие. Трябва винаги да имате до вас някоя персийска книга по фикх, като **“Тергѣбуссалѣт ве тейсѣрул-ахкѣм”**, например, или всяка друга от същия вид. [Знанията в книгата **“Тергѣбуссалѣт”** са събрани от сто книги. Състои се от три части. В

първата част се дава информация за задължителността на нама̀за, във втората за абдеста, а в третата за нещата, които развалят абдеста. Тази книга може да бъде намерена в библиотеката “Нур-и Османийе”. Отпечатана е отново от книгоиздателство “Хакйкат Китабеве”.] Ние трябва да се учим на религиозните въпроси от подобни книги. [Който се учи на ислям от онези книги и списания, които са написани за пари от страна на съмнителни хора, ще се научи на грешни неща. Ние трябва да намерим и прочетем книги, написани от благочестиви мюсюлмани в името на доволството на Аллах. Най-добрите турски книги за изучаване на исляма са “Биргивй васийетнамеси шерхи” и “Аменту шерхи” от Кадъзаде, “Мевкүфат”, “Дурр-и Йектә шерхи”, “Ей, оул илмихали”, “Мевәхиб-и ледуннийе терджемеси”, “Меджму’а-и зухдийе” и “Мифтәх-ул-Дженнет илм-и хали”. Илмихалът “Ислям йолу” – написан от Мухаммед Атүф ефенди от Искилип, който е бил дерсиам (учен) и директор в медресето “Фатих” – е също много полезен. Тази книга е била отпечатана с ислямски букви през 1959 г. Авторът е бил обесен през 1926 г. в Анкара. Човек, за да може да се довери на една книга, не е достатъчно да види само нейното заглавие; трябва да знае още кой я е написал.]

Не бива да четем “Гюлистән” или книги за разкази, преди да сме изучили вярата на ехли суннет и знанията по фикх (фъкх). “Гюлистән” и другите подобни книги – по сравнение с фъкхските – са безполезни. [Щом в такива случаи дори “Гюлистән” се явява ненужен, какво ли да кажем за онези, които са пристрастени към вестниците и списанията на враговете на исляма?] Най-напред трябва да четем, да се изучим и да научим другите на необходимите ислямски знания. Всичко друго, различно от това, е с второстепенно значение. [В такава голяма грешка са онези, които се учат на други неща, преди да са научили исляма, и полагат усилие, за да може техните деца да печелят пари, имоти и постове, вместо да ги учат на правилен ислям! Дали осигуряването на бъдеще се изразява в печеле на тези неща или на доволството на Алләху теәлә?]

Не бива да пропускаме техеджуд нама̀за без крайна необходимост. [Техеджуд се нарича нама̀зът, който се извършва след изминаване на 2/3 от нощта; може да се кланя до имсак. “Техеджуд” означава отказ от сън. Пророкът ни “саллялләху алейхи ве селлем” е изпълнявал техеджуд дори във време на война. Този, който има пропуснати нама̀зи, трябва да навакса тях във времето на техеджуд нама̀за. С това хем ще се изплати дълга по пропуснатите нама̀зи, хем ще се спечели севәба на техеджуд. Начинът на извършване на техеджуд и другите нафиле нама̀зи е записан в нашата книга “Ислямската нравственост”.] Ако Ви е трудно да се събудите нощем, наредете на някои от Вашите служители да Ви събудят по това време! След като станете по няколко последователни нощи, ще го превърнете в навик и ще започнете да се събуждате от само себе си. Този, който иска да се събуди за техеджуд и сутрешен нама̀з, трябва да легне

веднага след нощния намāз и да не закъснее за сън, занимавайки се с безполезни неща. На техеджуд трябва да се прави тевбе, да се казва истигфāр, да се моли Аллāху теāлй, да се мисли за греховете, да се сеца за недостатъците, да се страхува от мъченията в Съдния ден и да се трепери заради безкрайните болки на Ада. Трябва много да се моли за прошка. По това време, както и всякога, трябва да се казва **“Естагфируллахел’азъйм еллезй лй илйхе илля хув ел хаййел каййўме ве етўбу илейх”** по сто пъти и да се мисли за неговото значение. [“Азъйм” означава “съвършени същност и качества”. “Кебйр” означава “съвършена същност”, а “джелйл” – “съвършени качества”.] Трябва [желателно е] да се казва по сто пъти след икинди намāза [след тесбйха и ду’āта]. Може да се изпълни и без абдест. В хадйс-и шерйф се казва: **“Благовестявам онези, на чията страница в Съдния ден ще има много истигфāри.”** [Мухаммед Ма’сўм Фāрўкй, в 80-о писмо на втория том, казва: “Многократно е доказано и изпитано, че четенето на истигфāр е много полезно за спасение от мъки и страдания. Спасява от всички беди, освен от смъртта. А за онзи, чийто час е настъпил, помага да умре без болки и притеснения. Оповестено е в хадйс-и шерйф, че казването на истигфāр спасява от всякакви трудности и увеличава препитанието. След всеки фарзов намāз е добре да се каже по три пъти и тази бройка (три) да се допълни до седемдесет с казване на (шестдесет и седем пъти) “Естагфируллах”. Ако човек казва “Естагфируллах” и другите ду’и (молитви) само с уста, без да мисли за тяхното значение и без да се отдава от сърце, няма да види никаква полза. Ако сърцето е чисто, след трикратно изричане с уста, сърцето започва да повтаря с него. За да може и почернялото от грехове сърце да каже с езика, трябва да се повтори по много пъти с език. Сърцето на онзи човек, който не изпълнява петкратен намāз и яде от харām, почернява. За да може и подобни сърца да заповторят с езика, трябва да се каже най-малко по седемдесет пъти.”] По време на духā е необходимо да се извърши (суннет е) поне два рекята намāз. Техеджудът и духа намāзът могат да бъдат изпълнени по дванадесет рекята, най-много. [В нощните нāфиле намāзи се дава селям на втория рекят, а в дневните – на четвъртия.]

След всеки фарзов намāз е добре да се опитате да рецитирате Айет-ел-кюрсй. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Между Рая и човека, който рецитира Айет-ел-кюрсй след фарзовите намāзи, няма друго препятствие, освен смъртта.”** След всеки един от петкратните намāзи трябва да се каже думата за тензйх **“Субхāналлах”** по тридесет и три пъти, за тахмйд **“Елхамдулиллях”** по тридесет и три пъти и за текбйр **“Аллāху екбер”** по тридесет и три пъти, а после **“Лй илйхе илляллāху вахдеху лй шерйке лех, лехулмулку велехул хамду йухйй ве йумйт ве хуве аля кулли шей’ин кадйр”** веднъж.

Препоръчително е да се каже **“Субхāналлахи ве би-хамдихи субхāналлахил’азъйм”** по сто пъти всеки ден и нощ. Голям севāб е. Също

така, необходимо е (добре е) да се каже веднъж сутрин и веднъж вечер молитвата **“Аллахумме м̄а есбаха б̄и мин ни’метин ев би-ехадин мин халкике, фе минке вахдеке, л̄я шер̄йке леке, фе лекел хамду ве лекешшукр”** чрез заместване на **“м̄а есбаха”** с **“м̄а емс̄а”** (нощем). Пророкът ни **“саллялл̄аху алейхи ве селлем”** е казал: **“Този, който каже тази молитва през деня, ще е изплатил благодарността за този ден. Когато я каже през нощта, ще е изплатил благодарността за тази нощ.”** Наличието на абдест по време на изпълнение не е наложително. Много полезно е да се чете всеки ден и нощ.

Третото условие на исляма е даването на зекята на имота. Това е неотложно задължение. Трябва да се дава на драго сърце на местата, които ислямът е повелил.

Алл̄аху те̄ля̄, истинският Собственик на всички благословии и притежания, е повелил богатите да дадат на бедните мюсюлмани една четиридесета от богатата, с които ги е дарил, и обещал, че като отплата за това ще им даде големи благословии и награди в пъти повече. [Той заявява по смисъл: **“Без съмнение ще увеличи имота, чийто зекят е платен, и ще благословя да бъде използван за добро. Що се отнася до имота, за който не е бил платен зекят, аз ще накарам да го изхарчите чрез беди и страдания; ще го отнема от вас и ще го дам на вашите врагове, и вие, виждайки това, ще горите от мъка!”**] Голям абсурд и упорство е да не се дава една такава незначителна част [на един брат мюсюлманин по желание].

Неизпълняването на заповедите на Алл̄аху те̄ля̄ се причинява от болестта на сърцето. Болестта на сърцето се състои в липсата на пълна вяра в исляма. Човек само с казване на келиме-и шех̄адета [Ешхеду ен л̄я...] не може да стане му’мин. Мун̄афиците (лицемерите) [т.е. зъндъците, които се преструват на мюсюлмани, въпреки че са неверници] също казват това. Признакът за съществуването на вяра в сърцето е изпълняването на повелите на исляма с желание. Даването на една златна монета на един беден мюсюлманин с намерение за зекят е по-блажено от даване на сто хиляди златни монети милостиня. Това е така, защото зекятът е фарз, а тези, които се дават без намерение за зекят, са н̄афиле иб̄адети. Н̄афилетата – в сравнение с фарзовете – нямат никаква стойност. Те не са дори колкото капка в морето. Дяволът заблуждава мюсюлманите и им пречи да вършат пропуснатите нам̄ази, като доукрасява за тях изпълняването на н̄афилета [ходенето на н̄афиле хадж и умра, например]. Той им пречи да дават зекят, а разкрасява благоденствията, които са н̄афиле. [Големите награди, които са обещани за суннетите и н̄афилетата, са за онези, които нямат изпълнени фарзове или имат, но са ги наваксали. Тези, които имат фарзове за наваксване, няма да получат никаква награда за нито едно поклонение, освен за фарзовете.]

Четвъртият принцип на исляма е ежедневното говеене през свещения месец рамазан. Трябва несъмнено да се изпълни. Не бива да изпускаме този важен фарз поради някакви небивали причини. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Оруджът е щит, който защитава вярващия от Ада.”** Ако някой не може да говее поради неизбежни причини, като болест, например, той трябва [да яде и пие тайно и] незабавно да навакса пропуснатите дни. Ние всички сме Негови раби. Не сме независими или без собственик. Ние – за да се опазим от мъчение – трябва да живеем в рамките на заповедите и ограниченията на нашия Собственик. Тези, които не се подчиняват на исляма, са упорити, криви и непокорни раби, които трябва да бъдат наказани.

Петото условие на исляма е хаджът [отиване до Мекка и изпълняване на определени задължения, веднъж в живота]. Той има определени изисквания, които са написани в книгите по фикх. В хадīs-и шерїф се казва: **“Един приет хадж унищожавя минали грехове.”**

Този, който иска спасение от Ада, трябва много добре да научи кое е халял и кое е харām, да печели от халял и да избягва харāmите. Той трябва да се пази от това, което собственикът на исляма е забранил. Не бива да излиза отвъд границите на религията. Колко още ще продължи сънят на забравата? Кога ще се изхвърли памукът от ушите? Когато часът на смъртта (еджел) настане, човекът ще бъде събуден. Ще отворят неговите очи и уши, но тогава покаянието не ще бъде от полза. Няма да се спечели нищо друго, освен позор. Смъртта приближава всички ни. Различните мъки на āхирета чакат хората. Когато човек умре, неговият Къямет ще е настъпил. Нека се събудим преди смъртта да ни е събудила и да е станало твърде късно! Нека да научим заповедите и забраните на исляма и да прекараме този няколкодневен живот, съобразявайки се с тях. Нека да се спасим от различните мъчения на следващия свят! В 6-о знамение на сūra Тахрїм по смисъл се казва: **“О, вярващи! Пазете себе си и вашите семейства от огън, чието гориво са хората и камъните.”**

След коригиране на вярата и правене на поклонения, съвместими с исляма, трябва да украсим своето време с изчистване на сърцето. Не бива да живеем и миг без да се сещаме за Аллāху теālї. Тялото, ръцете и краката, бивайки заети със светски дела, сърцето трябва да е винаги с Него и да изпитва наслада от това. Това голямо благо се постига за кратко време от онзи, който следва пътя, показан от големците. Елхамдулиллях, Вие знаете, че е така. Може би някои неща са се появили (у вас), макар и в малка степен. Не бива да се изпуска това, което сте получили, да благодарите много на Аллāху теālї и да се стремите за още. Онези неща, които другите могат да постигнат само в края, се постигат още в началото на този път. Следователно, малките придобивки също са много големи, защото те – още в началото – получават информация за края. Въпреки това, Вие не бива да се задоволявате с това, което сте получили, без значение

колко е то, но не бива да изпускате и оказването на благодарност към Аллāху теāлй. Трябва хем да се благодари, хем да се желае увеличение на благо. Изчистването на сърцето се изразява в изкарване от него на любовта към всичко друго, освен към Аллāху теāлй. Болестта на сърцето е именно в тези негови връзки. Докато не се изкоренят те, не може да се постигне истинска вяра. Няма да бъде лесно да се изпълнят заповедите и отбегнат забраните на исляма.

Стих:

Мисли за него, докато сърцето ти тупти!

Чистотата на сърцето от мисълта за Него зависи!

[Зикр означава да се мисли за Аллāху теāлй. Това може да стане със сърце. Когато човек прави зикр, сърцето му се пречиства. Това означава, че от него излиза земната любов и се настанява любовта към Аллāху теāлй. Събирането на много хора, тяхното викане, танцуване и въртене не е зикр. През последните сто години бяха измислени много неща под името на тасаввуфа. Пътят на големците и на Есхāб-и кирāм се забрави. Невежи хора и грешници дори – представяйки се за шейхове – започнаха да вършат грехове (харāми), наричайки ги “зикр” и “ибāдет”. Особено в последните времена не остана текке, което да не е заразено с харāми, шиизъм и безмезхебие. Днес почти няма истински тасаввуфски учен в Истанбул, Анадола, Египет, Ирак, Иран, Сирия и Хиджаз, т.е. в никоя ислямска страна. Многобройни са обаче фалшивите шейхове и тарикатчии, експлоатиращи мюсюлманите. Наше задължение е да четем старите и истински книги на големците в религията и да коригираме нашите дела в съответствие с тях. Не бива да ни подвеждат крадците на имот и религия, които работят зад завесата на ценни имена, като “тасаввуфски последователи”, “шейхове” и “мюриди”. Трябва да ги избягваме!]

Трябва да се храним не за удоволствие и наслада, а за получаване на достатъчна сила за изпълняване на заповедите на Аллāху теāлй. Ако в началото не може да се изпълни такова възнамерение, трябва да се изпълни насила при започване на всяко хранене. Умолявайте Аллāху теāлй за направата на истинско възнамерение! Тасаввуфът не се състои в малкото ядене и пиене. Всеки трябва да печели от халял и да яде, докато се насити. Убейдуллах-и Ахрār на 110-а стр. от “Месмӯ’āt” казва: “Шāх-и Накшибенд Бехāуддйн-и Бухārй е казал: “Яденето е по-добро от гладуването.” Аляуддевле Рукнеддйн е казал: “Ако знаех и преди, че яденето е по-добро от гладуването, не бих наставлявал хората да ядат малко.” Трябва да носим нови и чисти дрехи, и – обличайки ги – да възнамерим да се украсим за намāза. В Корāн-и керйм Аллāху теāлй – по смисъл – казва: **“Когато извършвате всеки един намāз, носете украсени, чисти и обичани дрехи!”** Не бива да носим дрехи за показност; това е грях. [Ибни Абидйн, обяснявайки мекрӯхите на оруджа, казва, че доброто облекло е мубāх.] Всички дела, думи, четения и слушания [изпращането на

синовете на училище] трябва да са само заради Аллах. Трябва да се погрижим за тяхната съвместимост с религията. Ако успеем да изпълним това, всички наши крайници и сърце ще са се насочили към Аллāху теāлй и ще изпълняват зикр [ще се сещат за Него]. Сънят, например, който е гафлет от край до край, ще се превърне в поклонение, когато се извърши с намерение за трупане на сила за ибāдетите. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Сънят на учените е поклонение”**. Да, наясно сме, че ще Ви е трудно да изпълните това още днес, тъй като сте заобиколени от различни препятствия. Отдадени сте на обичаите и модата. Вкопчени сте в комплекси, като страх от порицание и загуба на достойнство. Всичко това Ви пречи да извършите повелите на исляма. Наред с това, Аллāху теāлй изпрати исляма, за да унищожи лошите обичаи и гнусни моди, и за успокоение на лудости на нефса, като егоизма и самоуважението. Но ако се постигне непрестанното спомняне на името на Аллāху теāлй от сърце, ако извършвате петкратен намāз – без проява на отпуснатост и стриктно съблюдаване на условията му –, и ако внимавате за халяла и харāма (колкото е възможно това), ще може да се надяваме, че ще има спасение от тези (споменати) пречки и ще бъдете привлечен към правене на всичко заради Аллах. Втората причина за написването на тези наставления е за да Ви служат като помощ за осъзнаването на собствените недостатъци и грешки, нещо, което е голямо благо. Нека Аллāху теāлй да ни закриля от безхаберие спрямо пропуснатите неща, неосъзнаване на вината спрямо Аллāху теāлй и нечувстване на срам от неизпълнените задължения. Онези, които правят това, са хора упорити и невежи, които не познават исляма и не изпълняват своите отговорности като раби.

[Мухаммед Ма'сūм Серхендй “рахметуллāхи алейх” – в 140-о писмо от втори том – казва: **“Този, който проявява вражда към един от Моите раби евлии, ще е все едно водил война с Мен. Сред нещата (делата), които доближават раба към Мен, най-обичам фарзовете. Обичам много онзи раб, който се доближава към Мен чрез правене на нāфиле ибāдети (също). За многообичания от Мен раб ще бъда ухото, което чува, окото, което вижда, ръката, с която държи и краката, с които ходи. Без съмнение ще му дам онова, което иска. Ще го опазя – без съмнение –, когато се осланя на Мен.”** Този хадйс-и кудсй е обяснен в 17-а точка от втората част, в 38-и хадйс от книгата **“Хадйс-и ерба'йн”**, на 182-а страница на **“Хадйка”**, на 164-а страница на книгата **“Къямет ве āхирет”** и 61-а страница на **“Фāидели Билгилер”** (в турските версии на последните две книги). Близостта до Аллāху теāлй, която се постига чрез фарзовете, е несъмнено повече от тази, която се получава чрез нāфилетата. Въпреки това, само онзи фарз, който е извършен с ихляс, ще донесе курб (близост). Ихляс означава изпълняване на поклоненията, само защото са повели на Аллāху теāлй. Всеки ехли суннитски мюсюлманин има поне малко ихляс. Посредством таквā и вършене на поклонения, той започва да

получава сияния, отнасящи се до сърцето и наричани фейз. Ако започне да получава тези фейзове, произтичащи от сърцето на някой евлия, неговият ихляс ще се увеличи бързо. Таквā е състояние, в което човек мрази харāmите и дори не се сеща да ги върши. Т.е. доближава се до Аллāху теālā и постига Неговото доволство, обич. Сиянията, фейзовете, които Аллāху теālā изпраща до сърцата на вярващите, идват повече като количество при тези, които вършат повече поклонения и имат по-силна таквā. Т.е. тези състояния увеличават тяхната способност за приемане на фейз. Тези сияния извират от благословеното сърце на Расūлюллах. Получаването на фейзове зависи от обичта към Мухаммед “алеихисселām”. Обичта, от своя страна, се появява (поражда) чрез научаване на неговите знания, красив морал, чудеса и съвършенство. Ако Расūлюллах също види този човек (мюсюлманин), приемането на фейз се увеличава. Именно поради тази причина, тези, които са присъствали в неговата компания, видели красивото му лице и чули сладките му слова, са получили повече фейз. Ето защо Есхāб-и кирām са постигнали повече фейзове и сърцата им се пречистили от земна любов и спечелили ихляс. Постигнатите от тях сияния са достигнали и до наше време посредством сърцата на евлиите. Ако човек опознае жив евлия, заобича го много, присъства в негова компания и постигне обичта му, сиянията, които са дошли в сърцето на този евлия от благословеното сърце на Расūлюллах, ще се влеят в сърцето на този човек и то ще се изчисти. Ако не бъде удостоен с такава компания, той ще може да мисли за него, т.е. да си представи лицето му и да се възползва от неговия фейз, като че ли е бил в негово присъствие. Пример за това е Мазхер-и Джāн-и Джāнāн, който – намирайки се в Делхи – е направил теведжух на шах Бехйк в Кабул и го сторил да постигне високи степени. Хазрети Мазхер-и Джāн-и Джāнāн е казал: “Всички фейзове и блага, които постигнах, са благодарение на моята любов към учителите ми (ислямските учени, евлии). Биха ли могли нашите дефектни поклонения да служат като средство за сближаване с Аллāху теālā?” Казано иначе, обичта към муршида (водача, пътеводителя) е причина за постигане на фейзовете от сърцето му. Чрез фейза се появява ихлясът. Онзи ибāдет, който е изпълнен с ихляс, става причина за постигане на истинска вяра. В един хадйс-и шерйф, написан в “Кунūз-уд-декāик”, се казва: **“Всяко нещо си има източник. Източникът на ихляс и таквā са сърцата на āрифите (евлиите).”** За ставане на евлия, т.е. за постигане на близост с Аллāху теālā – с други думи, за постигане на обичта Му – трябва искрено да се следват повелите на исляма. Да се следва исляма означава, първо, да се вярва съгласно информацията, поднесена от суннитските учени, а после искрено (с ихляс) да се отбягват харāmите и изпълняват повелите.]

46- Трети том, 34-о писмо

Това писмо е написано до майката на мир Мухаммед Емйн.

Първото наставление – сред всички такива – е коригирането на вярата в съответствие с принципите, които ехли суннитските улеми преподават в техните книги, защото само тази група ще бъде спасена от Ада. Нека Аллāху теāля да въздаде много награди за труда на тези велики хора! [Учените на четирите мезхеба, които са достигнали степента на иджитхād и великите учени, възпитани от тях, се наричат учени на ехли суннет. Те са написали множество книги. Този въпрос е много добре описан от Ахмед Шевкъ ефенди в книгата “Неджāт-ул-мусаллї”, написана в Истанбул през 1217 г. с позволение номер 465 от Министерството на образованието.] След като се коригира вярата (ймāна) трябва да се извършат поклоненията, съобщени от науката фикх, т.е. да се правят заповедите на исляма и да се въздържа от неговите забрани. Човек трябва да изпълнява своите петкратни намāзи без да проявява нежелание и небрежност, като спазва техните условия и та’дйл-и еркян. Който има имот и пари, достигащи до границата нисāб, следва да даде зекят. Имām а’зам е казал: “Трябва да се даде зекята и на златото и среброто, които жените ползват за украса.”

Човек не бива да губи ценно време дори с ненужни мубāхи. Без съмнение не бива да го прави с харāми. Не бива да е зает с теганнї и песни [и музикални инструменти], и да бъде подведен от техните измамни удоволствия, които доставят на нефса. Това са отрови, смесени с мед и покрити със захар.

Не бива да се прави гъйбет; това е харām. [Гъйбет означава да се говори за скритите недостатъци на един мюсюлманин или зиммия, зад негов гръб. Мюсюлманите трябва да бъдат предупредени за греховете на харбиите, ехл-и бид’ат и онези, които вършат грехове открито; за злините на тези, които угнетяват мюсюлманите и ги заблуждават в търговията. Това се прави с цел да може мюсюлманите да са наясно с тяхната вреда. Трябва да се казкрийт още и клеветите на онези, които говорят и пишат неверни неща за исляма; това не е гъйбет. (Редд-ул мухтār: 5-263)]

Не бива да се доносичи сред мюсюлманите. Оповестено е, че вършителите на тези два греха ще бъдат подложени на различни мъчения. Други грехове са лъжата и клеветата; те също трябва да бъдат отбягвани. Тези две злини са били забранени във всички религии. Техните наказания са много тежки. Прикриването на недостатъците и скритите грехове на мюсюлманите, и прощаването на техните слабости е голям севāб. Човек трябва да проявява милост към малките, подчинените [сърпугата, децата, учениците, войниците] и бедните. Не бива да ги укорява за техните недостатъци и да ранява, бие или обижда тези бедни хора поради небивали причини. [Мюсюлманинът не бива да посяга на ничия религия, имот, живот, чест и целомъдрие; той трябва да изплаща дълговете си към всеки и към държавата. Вземането и даването на подкуп е харām, но тук има едно

изключение: В случай, когато конкретен човек се опитва да се спаси от жестокостта на някой угнетител или е под принуда, даденото от него не се счита за подкуп. Наред с това, за отсрещния продължава да е харām да приеме даденото.] Всеки трябва да се взира в собствените си недостатъци и да мисли за грешките си спрямо Аллāху теāля. Трябва винаги да се има предвид, че Аллāху теāля не бърза с наказанието, нито пък прекъсва препитанието. [Трябва да се изпълняват заповедите на родителите и правителството, които са съвместими със заповедите на исляма. Ако не са, не бива да се въстава и да се предизвиква фитне (раздор, безредие, анархия).] [Вижте 123-о писмо от втория том на “Мектубāt-и Ма’сūмийе”.]

След като се коригира вярата и изпълнят повелите на фикха, човек трябва да прекара цялото си останало време в споменаване на Аллāху теāля. Трябва да го прави по начин, показан от големците. Човек трябва да приеме за свой враг всичко онова, което пречи на сърцето да си спомня за Аллāху теāля. Колкото по-стриктно се следва ислямът, толкова насладата от мисълта за Него се усилва, и обратното: колкото по-големи са леността и мързелът в следването на исляма, толкова насладата е по-малка, която в крайна сметка изчезва. [Зикирът има видове. Казването на “Аллāху екбер, Аллāху екбер. Ля иляхе илляллаху валлāху екбер. Аллāху екбер ве лилляхилхамд.” е един от тях. Нарича се тешрйк текбйр; трябва ежедневно да се повтаря по много пъти. Друг много полезен зикр е ду’āта за истигфār. Не бива да се вярва в лъжите и клеветите на ислямските врагове; трябва да се проявява крайна бдителност, за да не се попадне в техните капани.] Какво още да напиша? Това би било достатъчно за разумния човек! Нека Аллāху теāля да отреди на всички ни да правим неща, които ще станат причина за постигане на безкрайно щастие! Амйн.

47- Трети том, 35-о писмо

Това писмо, написано до Мирзā Менū Джехре, дава наставления:

Нека Аллāху теāля да Ви благослови с благодатен живот; давайки щастие и добрини, да Ви накара да забравите за преживените болки!

Дете мое! Когато човек е млад, желанията на нефса го обсаждат. Младините, обаче, са най-ценното време за изучаване на знание и правене на поклонение. В тези времена, когато човекът бива завладян от страст и ярост, правенето на една от заповедите на исляма е много по-високопоставено и ценно по сравнение със същото поклонение, изпълнено на старини. [Ако и други препятствия се присъединят към тях, поклонението, което се извършва след преодоляването им, ще донесе такъв голям севāб, че само Аллāху теāля знае за него.] Защото трудностите и страданията в изпълняването на поклоненията, изпитани заради тези препятствия, издигат честта на ибāдетите до небесата. Актовете на

поклонение, които се извършват при лесни обстоятелства, остават на ниски степени. Именно поради тази причина високопоставените сред хората са постигнали по-високи степени от високопоставените меляикета. Това е така, защото човекът се покланя въпреки препятствията, а ангелите се подчиняват на заповедите без да има пречки за тях. Във време на война стойността на войника нараства и една негова малка постъпка – по време на битка – е по-ценна от големите му усилия във времена на мир. Желанията на младостта са все неща, които нефсът и шейтāнът – враговете на Аллāху теāлй – обичат. А онова, което е в съответствие с исляма, го обича Аллāху теāлй. Не е достойно за мъдри и интелигентни хора да радват враговете на Аллāху теāлй и да разгневяват истинския Собственик, Който дава всички блага. Нека Аллāху теāлй да ни благослови с правене на разумни неща и да ни опази от вяра в нефса, дявола и думите и лъжите на зъндъците (враговете на исляма, които се представят за мюсюлмани)! [Това в особена сила се отнася за моменти, когато броят на неверниците и подиграващите се с мюсюлманите се увеличава, и пропагандата – изкарваща децата на мюсюлманите от религията – се разпространява навред; в тези времена за малко поклонения ще бъдат дадени многократно по-големи награди, но при условие, че са правилно изпълнени. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“О, Есхāб мой! Вие дойдохте в такова време, че ще бъдете погубени, ще отидете в Ада ако извършите девет десети от повелите на Аллах и не изпълните останалата една част! Въпреки това, ще дойде такова време, че тогава мюсюлманите ще бъдат спасени от Ада ако извършат едва десета от командите и не успеят да направят девет десети от тях. Блага вест за онези, които ще имат ймāн тогава.”]**

48- Трети том, 57-о писмо

Това писмо, написано до мевляна Хамйд Ахмедй, информира, че светът е създаден от нищото, и отхвърля онова, което гръцките философи наричат “акл-и фе’āl”.

Хвала на Аллāху теāлй, Господа на световите, и саят и селям за най-високопоставения сред пророците! Аллāху теāлй съществува от само себе си. Както съществува сега, така е съществувал винаги и в миналото. Винаги ще съществува и за в бъдеще. Невъзможно е да има небитие за Него в изначалността и безкрая. Той трябва да съществува винаги. Небитието не може да се доближи до Него. Всичко, различно от Аллāху теāлй, се нарича āлем. Всички светове, физичните състояния на материята [т.е. твърдите, течните и газообразните вещества, и атомите, молекулите и енергията], небесата, умовете, нефсовете [клетките, всички живи същества], елементите и съединенията са се появили чрез Неговото сътворяване. Те се появили след като първоначално не са съществували.

Само Неговото съществуване е вечно. Всичко, освен Него, не е съществувало; появило се е после и след известно време ще престане да съществува. Той е създал земята за два дни. После – също за два дни – е създал небето и звездите. С други думи, създал ги е от нищото. В 9-о знамение на сӯра Ха-мӣм Седжде по смисъл се казва: **“Създаде земята за два дни”** и в 12-о знамение: **“След това създаде и седемте небеса за два дни”**. Ако някой отрече тези свещени айети на Корāн-и керӣм и каже, че някои същества, небесата, звездите, елементите, умовете и душите са извечни, за него ще стане ясно, че е глупак. Всички религии са съобщили, че всичко, освен Аллāху теālā е хадӣс, т.е. създание. Това единомушие на всички религии е написано от Худжет-ул-ислям имām Мухаммед Газālӣ в неговата книга **“Ел-мункизу анидалаял”**, в която той пише също, че тези, които приемат някои неща за изначални, стават безверници. Както се вижда, да се каже, че едно от съществата е извечно, изкарва човека от религията и го прави философ. Всички неща, различни от Аллāху теālā, не са съществували и отново ще престанат да съществуват. Когато настъпи Къяметът, звездите ще излязат от своите орбити и ще се разпръснат, небесата ще се разкъсат – подобно на земята и планините – и всичко ще бъде унищожено. Корāн-и керӣм ясно информира този факт. Всички групи сред мюсюлманите са съобщили това единомушно. В едно от свещените знамения на сӯра Ел-хакка по смисъл се казва: **“Когато се протръби с Рога първия път, земята и планините ще бъдат въздигнати и отгърсени. Тогава ще настъпи края на света. Небето ще се разцепи и съкруши.”** В едно от свещените знамения на сӯра Теквӣр по смисъл се казва: **“Когато слънцето потъмнее, звездите изпадат и планините бъдат разбити на парчета и разпръснати.”**, в сӯра Инфитār: **“Когато небето се разкъса и звездите се разпръснат и изчезнат.”** и в последното знамение на сӯра Касас: **“Всичко ще изчезне. Само Той ще остане.”**

В Корāн-и керӣм има още какви ли не свещени айети от този вид. Неверието в изчезването на тези неща е или проява на невежество, или вяра в лъжливо украсените лъжи на философите, отричащи Корāн-и керӣм. Както вярата във факта, че създанията ще бъдат унищожени, така и вярата в това, че са създадени от нищото, е условие на ймāна. Тази вяра е наложителна. Някои учени са казали, че седем неща – а именно Арш, Кюрси, Левх, Калем, Дженнет, Джехеннем и душите – няма да бъдат унищожени и ще останат вечно. Но с това не искат да кажат, че те не могат да бъдат унищожени. Те искат да кажат, че Аллāху теālā ще унищожи отново създание, което пожелае и няма да унищожи някои други, които пожелае, поради ползи и причини, които само Нему са известни; те ще съществуват вечно. Аллāху теālā прави и заповядва това, което пожелае. Както се разбира от това, което е написано до момента, светът (всичко) съществува чрез желанието и силата на Аллāху теālā. Те се нуждаят от Него, за да съществуват и продължат своето съществуване.

Защото да се бъде вечен означава да се съществува винаги, а не да се превръща в нещо друго. Появата в битието и поддържането на съществуването (на дадено нещо) зависи от волята на Аллāху теāлā. Как може онова нещо, което древните философи наричат акл-и фе'āl (активен ум) [или онова, което днешните ислямските врагове наричат “природни сили”] да контролира съществуването и небитието на творенията? Дори те самите говорят различни неща за това нещо, защото онова, за което са избрали име, са го измислили с дефектните си умове. Според правилните знания на исляма всички тези неща са посредници в създаването на Аллāху теāлā. Те също са и продължават да бъдат създавани от Него. Голяма идиотия е да се вярва, че битието на съществата зависи от тези исмислени неща, а не от Аллāху теāлā. В интерес на истината съществата биха почувствали срам да бъдат раби на нещо, което е измислено от тъпоумни хора, роби на умовете си, вместо на Аллāху теāлā. Биха предпочели небитието, вместо да бъдат подобни раби. Не биха искали да съществуват като раби на нещо измислено, вместо да са създания на Творец, Който е способен на всичко и Който може да прави каквото пожелае. На тези глупаци може да се отговори само със следния свещен āйет от сūra Кехф, където по смисъл се казва: **“Онова, което излиза от устите им, е много лошо. Те винаги лъжат.”**

49- 14-о писмо от първия (четвърти) том на Каййūм-и Раббāнī Мухаммед Ма'сūм Фāрūkī

Наставлява за стриктното следване на заповедите на Аллāху теāлā и говори за важността на намāза:

Пристигна писмото Ви, написано, сещайки се за този човек – забравен в някое кѓтче – и изпратено посредством брат ми мевляна Мухаммед Ханйф Кāбилй. То ни зарадва премного. Радостта ни се увеличи в пъти, прочитайки за Вашата привързаност към Аллāху теāлā – Който няма партньор и подобен – и факта, че изгаряте от любов по Него. Какво голямо благо е – особено във времената на фитне (анархия) и зулмета (злото) на āхир заман (времето преди края на света) – ако Аллāху теāлā помести любовта Си в сърцето на някой раб и го изгори със Своята раздяла! То трябва да се оцени и да се благодари за него. Трябва да работим за неговото увеличение и да чакаме, докато любовта към Аллах достигне до най-високата си точка. Не бива да се обръща сърцето към нищо друго, освен към истинската цел, нито пък да се прекарва време с безполезни неща. Огньят на любовта трябва да изгори завесата на егоизма и себелюбието – извиращи от непослушанието на нефса – и да озари сърцето с блясъците на извечното съвършенство (зрялост). В едно свещено знамение по смисъл се казва: **“Ако сте благодарни за Моите блага, ще ги увеличи.”**

О, благословени братко! Щом желаеш да напреднеш по пътя на обичаните раби на Аллах, трябва да спазиш условията и едебите на пътя! На първо място трябва да се следва сунната и да се избягват бид'атите, защото тези две неща стоят в основата на пътя, по който се постига любовта на Аллāху теāлā. Вие трябва да адаптирате Вашите дела, думи и морал към думите и книгите на религиозните учени, които познават и обичат исляма. Трябва да се придържате към примера на праведните раби и да ги обичате. Вашите спане, ядене и говорене трябва да са умерени, изчистени от двете крайности. Трябва да се стремите да ставате на сехер [към края на нощта]. Трябва да приемете, че правенето на истигфār, плаченето и моленето на Аллāху теāлā – в тези моменти – е голяма печалба. Трябва да търсите повод за дружба с праведни хора. Не забравяйте за благословения хадīs: **“Религията на човека е като религията на приятеля му.”** Трябва добре да проумеете, че тези, които искат отвъдното [безкрайното щастие], не трябва да са привързани към светските наслади.

Ако не може да се откажете от насладите, които попадат в категорията мубāх (разрешени), то поне избягвайте забранените и съмнителните неща, за да има надежда за спасение в отвъдното. Безотказно трябва да се дава зекята на всякакъв вид злато и сребро, на животните, пасящи на ливада, на търговските стоки и ушура на селскостопанската продукция. Количеството, което е необходимо да се даде, е подробно разяснено в книгите по фикх.

Зекятът и фитрата трябва да се дават на драго сърце на онези хора, които ислямът повелява. Трябва да се посещават близките роднини и да се печели тяхното сърце чрез изпращане на писма. Трябва да се спазват правата на съседите и да се проявява съчувствие към бедните и искащите пари на заем. Не бива да харчите пари и имот за забранени от исляма неща, нито пък да прахосвате за позволените. [Трябва да се отбягват лихвата и игрите, независимо дали се играят за пари или не.] Парите не бива да се харчат за игри, харāми, музикални инструменти, себеукрасяване, показност, похвала и събиране на имот. Ако обърнете внимание на изредените неща, имотът Ви ще бъде опазен от вреда и земните неща ще се превърнат в āхиретски; те вече няма да могат да бъдат наречени земни (светски).

Трябва да проумеете, че намāзът е стълба на религията. Лице, което изпълнява намāз, ще изгради своята религия, а онзи – който не кланя – ще я разруши. Намāзите трябва да бъдат изпълнени в мустехаб времената и съблюдавайки условията и едебите. Всичко това е описано в книгите по фикх. Петкратните намāзи трябва да се изпълнят в джемаат, да се изпълни първия текбīр с имāма и да се намери място на първия ред. [Не е допустимо (харām е) за онзи човек, който е закъснял за джемаат, да дразни присъстващите, като се опитва да си прореже път през редовете, за да

застане на първия саф.] В случай, че се изпусне едно от тези неща, трябва да се страда много. Когато зрелият мюсюлманин започне да изпълнява намаз, той сякаш напуска този свят и влиза в ахирета. Това е така, защото в земния живот човек може да се доближи до Аллāху теāля в много малка степен. Ако го постигне, това ще е близост до зълл, сянка, образ. Мястото, където ще се постигне близост до същността, е отвъдното. По време на намаз се влиза в отвъдния свят и се постига дял от въпросната благословия. Изгарящите от жаждата на раздялата могат да получат отдих и да се успокоят с еликсира на живота само от извора на намаза. Само под полите на тази булка (намаз) изумените в ливадата на величието и божествеността усещат уханията на Целта и остават поразени. Пророкът на Аллāху теāля “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“Когато един му’мин започне да изпълнява намаз, портите на Рая се отварят за него. Завесите между него и Неговия Господ се вдигат. Хўру’йнът (девиците) в Рая ще го посрещнат. Това състояние ще продължи, докато намазът приключи.”**

Докато намерите един от големците на този път, украсете Вашето време с четене на Корāн-и керїм, правене на поклонения и рецитиране на молитви и тесбїхи, научени от ценните книги и хадїс-и шерїфи! Този факир събрах някои от тези молитви, тесбїхи и ибадети. Мевляна Мухаммед взе въпросната книга. Прекарайте голяма част от Вашето време в казване на **“Ля иляхе иллях”**. Това има голям ефект върху пречистване на нефса и сърцето. Добре е да продължите с казването на известен брой всеки ден. Може да се изпълни с или без абдест. Обичта към големците на този път я приемете за капитала на щастието. Проумейте, че тя е най-ефективното средство за напредване в този път. Превод на персийски стих:

Обрисухах ти белега на търсеното съкровище!

Дано стигнеш до него ти, дори да не сме стигнали ние!

Нека Аллāху теāля да дари Вас и онези по правия път със спасение и спокойствие!

[В книгата **“Дурр-и йектā шерхи”** се казва: “Думата “саят”, която е заповядана в много свещени айети от Корāн-и керїм, е намазът, който се извършва по пет пъти на ден по общоизвестен за всеки начин. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е заявил, че този саят се изразява в правене на конкретни действия и рецитиране на определени молитви, както самият той също е изпълнявал. Есхāб-и кирāм са предали този факт на Таби’йн, а те на Тебе’и таби’йн, и така знанията са достигнали до нас по начина на тевāтур чрез непрекъснатата верига от учени през вековете. [Тевāтур означава предаване на знание от уста на уста. Тези тевāтур учения са се разпространили по цял свят чрез книгите на ехли суннитските учени.] Ако някои еретици и зъндъци, които се представят за шейхове в тасаввуфа, кажат на невежите мюсюлмани: “Освобождавам те от намаза! Не кланяй отсега нататък!” или “Намазът, който е повелен от Аллāху теāля

и Пророка, не се състои от лягане, ставане и четене на определени неща, а в повтаряне на името на Аллāху теāлā и мислене за Неговото величие.”, те ще са се опитали да ги заблудят.” В случая съдът (ислямският съд) ще издаде заповед за убийството на тези хора. Ако се покаят след като бъдат арестувани, тебто им няма да се вземе под внимание. Онзи, който отрича намāза, т.е. не го приема като свое задължение, става неверник. Онзи, който вярва в намāза, но не го изпълнява поради мързел, става фāсък (грешник). Това е голям грях. Той ще бъде държан в затвора, докато започне да кланя. Ще трябва да изпълни намāзите, които е пропуснал, и да се покае. Писанията от “Дурр-и йектā” свършват тук. Ние трябва да научим как се извършва намāз, как се наваксват пропуснатите намāзи и всички други ислямски знания от книгите на ехли суннитските учени. Не бива да се подмамваме от украсените писания и сладките слова на коварните врагове и зъндъцице.

В исляма имаше шейх-ул ислями (началници, които водеха религиозните дела) и ислямски мюфтии. Наред с тях обаче – в някои моменти на историята – имаше и държавни служители, наречени също мюфтии. Ние не бива да бъркаме ислямските мюфтии и длъжностните лица със същото име. Ислямските мюфтии бяха учени, които съобщаваха командите и забраните на Аллāху теāлā, т.е. ахкām-и ислямийе. Служителите мюфтии – от друга страна – и без това не познаваха исляма. Когато законът заповядаше нещо, забранено от Аллāху теāлā, те си мълчаха и не казваха, че е недопустимо в исляма. Ако някой угнетител се отвръщаше от една от командите на Аллāху теāлā, те не го предупреждаваха. Тези хора или си мълчаха, или казваха точно обратното. С тези си дела те напускаха исляма и въвличаха мюсюлманите в грях или неверие. Във времена, когато ордите на Чингис са нахлули в ислямските страни, разрушили джамиите и избии мюсюлманите, в периодите на фāтимитите и расūлитите, дори и на абасидите, тези държавни служители – на име мюфтии – са изкарвали харāmите за халяли. Дори са казвали, че Корāн-и керīm е създание. Във времеви периоди, когато тези държавни служители “мюфтии” са давали фалшиви фетви и разрушавали исляма, само онези хора, които са следвали книгите по фикх и илмихāl, са останали по правилния път и опазили своята религия.

Да се даде фетвā означава да се информира дали конкретно нещо е в съгласие с ахкām-и ислямийе или не. Фетвā не се дава само с казване на “позволено е” или “не е”. Необходимо е да се посочи и книгата по фикх – както и съответната ѝ част – откъдето е получен отговорът. Фетви, които не са в съответствие с книгите по фикх, са грешни и тяхното изпълнение – според исляма – не е допустимо. Не са ислямски учени онези, които четат свещените āйети и хадīси – без да са били обучени и придобили ислямски знания – и ги интерпретират съгласно вижданията си. Те могат да бъдат (в най-добрия случай някакви) преводачи, които знаят арабски език, подобно

на християнските свещеници в Бейрут. Без значение колко добре и впечатляващо говорят и пишат, това няма никакво значение. Аллāху теāлā не харесва думите и писанията, които не са в съгласие с думите на ехли суннитските учени и техните писания в книгите по фикх.

Ибни Āбидйн – обяснявайки кадиите (съдиите) на 301-а страница от четвъртия том – пише: “Грешникът (фāсък) не е подходящ за мюфтия. Не може да се разчита на неговите фетви, защото даването на фетва е религиозен въпрос. Тук думите на грешниците не се приемат. Същото важи и за другите три мезхеба. Според исляма задаването на въпроси на тези мюфтии е недопустимо. Учените единодушно са посочили, че мюфтията трябва да бъде мюсюлманин и разумен. Фетвā, дадена от справедлива и праведна жена, или от ням човек, се приема. (Подходът е такъв, че) Мюфтията или съдията дава фетвā в съгласие с иджитихāда на имām а’зам Ебӯ Ханйфе. Ако не намери търсеното в неговите думи, взема иджитихāда на имām Ебӯ Юсуф. Ако не може да намери там, взема иджитихāда на имām Мухаммед Шейбāнй. След неговия иджитихād идва ред на имām Зуфер, а после на Хасен бин Зияд. Мюфтиите, които са муджтехиди в мезхеб и есхāб-и терджих⁶, ще изберат онези иджитихāди, чиито доказателства са силни. Тези, които не са муджтехиди, ще последват решението на предходните. Думите на онези мюфтии и съдии, които не постъпват така, не се приемат. Това означава, че по въпроси, в които есхāб-и терджих не са направили избор, е необходимо да се следва иджитихāда на имām а’зам. Както се вижда, мюфтията трябва да бъде муджтехид в рамките на един мезхеб. Този, който не е такъв, не се нарича мюфтия, а нāкъл, т.е. предавач на фетви. Нāкълите вземат фетвите от известните книги по фикх. Тези книги са ценни подобно на общоизвестните мутевāтир предания.” В предговора към **“Меджелле”** се казва: “Когато има различни иджитихāди по въпроси, които не са съобщени ясно в насс и които се разбират с иджитихād, трябва (вāджиб е) да се следва онзи иджитихād, който хазрети имām-и муслимйн е заповядал да се следва.”

В книгата **“Ред-и веххāбй”** се казва: “В 58-о знамение на сӯра Нисā по смисъл се казва: **“Ако не може да стигнете до спаразумение по някой въпрос, научете истината за него от Аллах и Расӯлюллах.”** Това означава: “Ако не може да стигнете до споразумение относно това как да направи нещо, учените сред вас да научат за него от Книгата на Аллах и Сунната на Расӯлюллах. А неучените да го направят, като последват разбраното от учените.” Както се вижда, това свещено знамение повелява следването на мезхеб имāmите. Във **“Фетх-ул-кадйр”** Ибни Хумām пише следното: “Мюфтията трябва да е муджтехид. Човек на религията, който не е учен, достигнал до степената да прави иджитихād, не може да стане

⁶ Есхāб-и терджих – Петата степен учени по фикх в ханефитския мезхеб. Те не могат да правят иджитихād, но избират измежду иджитихāдите на учените в своя мезхеб, в зависимост от силата на доказателствата.

мюфтия. Ако бъде назначен за такъв, трябва да чете и учи книгите на муджтехидите, и да предава от тамошните знания.” В “Кифайе” – пояснявайки оруджа – се казва: “Когато духовник немуджтехид чуе за някой хадис-и шериф, той не може да направи това, което сам е разбрал от него. Той трябва да постъпи според фетвата, която муджтехидите са дали след като са изучили конкретната тема от свещените айети и хадиси. Ако не направи това, ще е пропуснал изпълнението на един ваджиб.” Същото е написано и в “Такрър”. В 88-о писмо от “Мекятѣб-и шерѣфе” пише: “В хадис-и шерѣф се казва: **“Във всяко едно столетие ще се появи муджедид; той ще обнови делата на общността ми.”** Примери за такива са: Омер бин Абдул’азѣз сред султаните; имам Шѣфѣй в религиозните дела; Ма’рѣф Керхѣй в тасаввуфа; имам Мухаммед Газѣлѣй в скритите знания; Адбулкѣдир Джейлѣнѣй в даване на феѣз и показване на керѣмети; Джейлѣддѣн Суютѣй в науката хадѣс; имам Ахмед Раббѣнѣй муджедид-и елф-и сѣнѣй в тасаввуфа, истината, в разясняване на тънкостите на знанията за вярата и тяхното вливане в сърцата на хората. Всички те са положили усилие за разпространение и укрепване на исляма.”]